PAVEL CORUŢ
FULGERUL ALBASTRU
Seria: Octogonul în acţiune
Cartea a II-a
Editura MIRACOL Bucureşti, 1993

Motto ,
Cine ştie să moară - nu va fi rob niciodată
SENECA

ATENŢIONARE

La fel ca şi în cazul precedentei cărţi din această serie, QUINTA SPARTĂ, mă simt obligat să anunţ cititorii că acest roman este un produs al fanteziei mele.

Faptul că majoritatea cititorilor susţin contrariul mă face să mă simt un ghicitor, înseamnă că treburile vor fi fost exact aşa cum le-am imaginat eu.

Faptul că unii dintre „eroii" care au îmbogăţit Bucureştiul cu un nou cimitir au început să se agite serios nu mă deranjează ; înseamnă că întâmplător şi fără intenţia expresă a autorului ficţiunea s-a identificat cu o anumită realitate, cu acea realitate cunoscută atît de cititori cît şi de „eroi".

Faptul că anumiţi bubuli au devenit îngrijoraţi şi frămîntaţi, producînd un substanţial venit Direcţiei de poştă şi telecomunicaţii (prin folosirea telexurilor, faxurilor şi altor scule pentru legături cu străinătatea) nu poate decît să mă încînte : Bubulii plătesc, românii încasează bani. O chestie ca asta nu s-a mai întîmplat demult.

Unele încercări puerile ale anumitor persoane din actualele servicii secrete de a deturna sensul pozitiv al cărţilor mele m-au amuzat. Dar m-au şi dezgustat. Şi nu degeaba. Cînd un tip care e plătit să apere interesele acestei ţări confundă informaţia cu fanteziile citite prin cărţi poliţiste, e grav. El mănîncă pîinea statului degeaba şi deranjează pe cei din a căror muncă este plătit. În acest timp, bubulii şi aliaţii lor rod la grinda statului român, fără a fi deranjaţi. Acolo, în confruntarea cu bubulii, este locul profesioniştilor ! Nu prin edituri ! Nu prin redacţii de ziare ! Nu în afaceri!

PA VEL CORUŢ

N-AM FOST ÎNFRÎNŢI!

Nu -mi plac romanele poliţiste. Nu mi-au plăcut niciodată. Cînd am scris QUINTA SPARTĂ, a trebuit să-mi înving această aversiune naturală. Trebuia să scriu, această carte în memoria foştilor mei colegi, spioni şi contraspioni români, căzuţi în lupta cu adversarul, ucişi în chinuri pentru care calificativul bestiale este mult prea blînd. Trebuia să spun cîteva adevăruri pentru reabilitarea memoriei lor pîngărite de propaganda invadatorilor şi a colaboraţioniştilor acestora.

Eram unul dintre cei care aveau dreptul s-o facă. Provin dintr-o familie care a suferit multe nedreptăţi în perioada comunistă. Am fost crescut, de la o vîrstă fragedă, în Armată, fiind considerat, pe drept cuvînt, un „trupete” şi mai puţin un securist. Pe timpul dictaturii ceauşiste am fost urmărit insistent, prin măsuri dure, pentru „propagandă duşmănoasă". Aş fi putut deveni un „dizident' de tip fesenist-fedesenist-cedist etc, Sînt. însă un om cinstit şi echilibrat, care nu umblă prin şanţurile propagandei. Nici prin cel din stînga, nici prin cel din dreapta. .Adevărul se află la mijloc, pentru că românii adevăraţi nu sînt nici de stînga, nici de dreapta. Sînt pur şi simplu români.

Reacţia cititorilor QUINTEI SPARTE m-a uimit. Zeci de români, de cele mai variate profesii şi poziţii sociale, au venit să-mi strîngă mîna, să-mi spună : ACESTA ESTE ADEVĂRUL ! M-a bucurat nespus faptul că românii nu sînt acel stupid people de care vorbea un aşa zis politolog, cunoscut îndeobşte sub numele său de împrumut - Silviu Brucan. Gesturile cititorilor

indică faptul că astfel de „politologi" ar cam trebui să părăsească ţara. Urgent şi cu bagaje puţine. România a devenit mult prea strimtă pentru „personalităţile" lor de talie mondială.

Pentru un fost contraspion militar, reacţia cititorilor români mai înseamnă ceva : România nu a fost înfrîntă. Nu, România nu éste înfrîntă ! Este numai temporar ocupată de invadatori nevăzuţi şi de slugile acestora. Ea nu va deveni o colonie sau o piaţă pentru mărfurile soldate în alte ţări. Se va elibera printr-o luptă grea, în care principala armă utilizată va fi ADEVĂRUL.

Cred că aţi înţeles de ce m-am hotărît să continui seria dezvăluirilor, atingînd nivele tot mai înalte. Celor care şi-au exprimat îngrijorarea pentru viaţa mea le mulţumesc. Şi le răspund la întrebare : Cineva trebuia s-o facă, deoarece orice dictatură internă sau externă se bazează pe factorul frică, pe factorul laşitate. Cine a cunoscut viaţa noastră a înţeles faptul că moartea nu e decît o poartă către un tărîm de linişte şi pace. Atunci cînd ajungi să nu te mai temi de moarte, atunci cînd ajungi să o priveşti ca pe o izbăvire, atunci începi să fii OM. Iar invadatorii, la fel ca orice animale de pradă, se tem de OAMENI.

FULGERUL ALBASTRU prezintă cîteva cazuri interesante. Legile cavalereşti ale breslei spionilor şi contra- spionilor mă obligă să nu dezvălui adevărata identitate a spionilor străini prinşi pe teritoriul românesc. Dacă, însă, serviciile secrete de care aparţin aceştia nu vor înceta presiunea asupra României, voi trece la dezvăluiri jenante, umilitoare, dezgustătoare, cum ar fi : prinderi în flagrant, trădare prin corupere, practicarea unor perversiuni oribile, afaceri ilicite, inclusiv în contra intereselor propriilor ţări şi popoare. Scrierile mele nu implică statul român ori organe ale acestuia. Sînt un simplu întreprinzător particular, care

înţelege să răspundă la presiunea externă exercitată asupra ţării sale cu o contrapresiune la fel de puternică.
În carte se folosesc termeni din argoul spionilor şi contraspionilor pe care, pentru o bună înţelegere a textului, mă simt obligat să-i definesc :

- Gulgută - informaţie secretă.
- Gulgutier - agent de informaţii (propriu ori al adversarului).
- Conservă - agent de informaţii, diversiune ori propagandă implantat în teritoriul străin, pentru „conservare". Poate fi reactivat şi folosit după 5_10 ani.
- Ploşniţă - dispozitiv electronic de interceptare a convorbirilor.
- Şobolan - agent de propagandă străină.
- Tălpaş - filor, persoană însărcinată cu supravegherea şi urmărirea fizică a unei persoane ori loc.
- Obiectiv - persoană ori loc supravegheat de serviciile secrete.
- Bîrlog - sediu al serviciilor secrete.
- Prăvălie - sediu al spionilor adverşi, acoperiţi ca diplomaţi, comercianţi etc.
- A cosi - a verifica foarte meticulos o persoană ori un loc.
- A cînta - a desconspira da’te şi informaţii secrete.
- A plînge la mormînt străin - a fi indus în eroare (a fi dezinformat) de către serviciul secret advers.

PAVEL CORUŢ.

Cînd E NERVOS IVAN.

Astăzi am condus la aeroportul Otopeni pe ucigaşul tatălui meu. Ordinul suna clar : îl duci viu şi nevătămat la aeroport., îl urci în cursa Aeroflot, te asiguri că a plecat şi raportezi de executarea misiunii. .

Oleg Ragulka era spion sovietic, prins cu mîinile murdare de sînge pe teritoriul românesc. Sîngele de pe mîinile lui era*'sîngele tatălui meu. Şi totuşi, l-am condus pe Ragulka la aeroport cu fastul rezervat înalţilor demnitari de stat : gardă personală, autoturisme de miliţie, soldaţi de securitate pe întreg traseul. Dacă un singur fir de păr din capul lui se clintea, Ivan ar fi devenit nervos. Extrem de nervos. Şi cînd Ivan devine nervos, se întîmplă tot felul de lucruri stranii. Lucruri care pentru omul de rînd par întîmplări nefericite. Gazul îngheaţă pe conducte exact cînd

temperatura coboară cu mult sub zero grade, finele instalaţii din anumite uzine fac explozie. Zeci de conserve sovietice îşi deschid singure capacul, devenind acti’ve. Sute de şobolani şcoliţi la Frunze ori Dserjinski, în Leningrad, Moscova, Baku ori Suhumi ies din găuri şi încep să ciripească. Dacă nu mă înşel, sînt singurii şobolani din lume care ciripesc în loc să chiţcăie. O curiozitate biologică. Sute de jurnalişti din lumea zisă liberă încep să scrie cu osîrdie despre nenorocirile din România. Nu contează faptul că în viaţa lor nu au călcat în România, că nici nu ştiu unde este ; pentru paralele grase plătite de înaltul institut sovietic de „cultură şi artă" (a se citi KGB) ei scriu numai lucruri plăcute frăţiorului Ivan.

Cam asta se întîmplă cînd Ivan devine extrem de nervos. Şi daca ar fi numai asta ! Mai ales şi altele. „Geniul Carpaţilor” îşi iese din papuci, iar aleşii poporului fac în pantaloni În faţa lui. Nici unul dintre ei nu înţelege că nu poţi mînca miezul fără să spargi nuca. Asta e problema pe care ne-o pun zilnic în faţă, cu o insistenţă oţelită de cea mai crasă tîmpenie : Cum pot fi anihilaţi spionii din ţările frăţeşti fără a-i cotonogi ? Că, dacă îi cotonogeşti, iese scandal, află lumea că în lagărul socialist afacerile nu sînt tocmai prospere. Compromiţi ideologia, carevasăzică. Nu dai dovadă de un înalt nivel politic.

Ragulka mă privea triumfător, cu dispreţ nedisimulat. El era spionul prins de mine pe teritoriul românesc. în- frîntul, însă, eram eu. Şefii săi îi obţinuseră eliberarea. Urgentă şi necondiţionată. Mă îndoiam că ai mei ar fi mişcat un singur deget pentru eliberarea mea. Asta mă făcea să mă simt şi mai mic. Mă făcea să-mi aduc aminte că, după optsprezece ani de muncă, nu-mi permiteam să-mi cumpăr o maşină în ra’te. îmi aducea în memorie faptul că fumam Carpaţi

fără filtru, aveam găuri în tălpile pantofilor şi nu-i cumpărasem fiului meu o jucărie, de luni de zile.

Eram un contraspion umil al unei ţări sărace. Şi umilite. Căci, eliberarea necondiţionată a unui spion străin era o umilinţă naţională care depăşea cazul meu, cazul maiorului Laurenţiu Cremene, fiul celui ucis. De regulă, pentru eliberarea spionilor străini prinşi, statele de care aparţineau plăteau bani. Mulţi bani, zeci ori sute de mii de dolari. Pe Ragulka îl eliberasem pe gratis. Tocmai de asta ne dispreţuia. Pentru că cedasem la şantaj. Pentru că impusese această soluţie cinică : Fiul celui ucis să-l conducă la aeroport, pentru a simţi umilinţa şi durerea.

Ragulka ne dispreţuia în numele imensului imperiu militaro-informativ de care aparţinea. Iar eu nu-i puteam face nimic. Absolut nimic. La ora 14.30, fix, am intrat în biroul şefului de tură de la Punctul de control trecere frontieră Otopeni şi am raportat cu voce stinsă, pe telefonul „scurt" : Tovarăşe general, sînt maiorul Cremene Laurenţiu. Raportez că obiectivul SCORPIONUL a părăsit teritoriul naţional.

Pentru prima dată în 18 ani, de cînd sînt ofiţer, am încălcat disciplina. Am închis telefonul fără a aştepta aprobarea generalului. Pentru prima dată în viaţa mea de militar nu m-am înapoiat în unitate din misiunea ordonată. Am mers într-o cîrciumă. Să mă îmbăt. Forţat ! Să uit că sînt un contraspion umil al unei ţări sărace şi umile.

Beau de vreo trei ore. Ceva oribil. Vermut. Fiecare pahar mă loveşte în moalele capului. Un ţigan bătrîn şi soios mi-a cîntat ceva aiurit : De-o fi să mor să-mi scriţi povestea vieţii mele... O tînguire inutilă. Mormăi nemulţumit :

- Mai fericiţi morţii. Ei nu trăiesc durerea neamului învins. Nici umilinţa.
- Exagerezi, bărbate. Şi eşti cam prea beat.

O voce reală. Asta nu e vocea mea. Cineva îmi vorbeşte, îmi răspunde la monolog. Cine o fi tipul ăsta de la masa mea ? îl privesc urît. Să se care. Nu se cară. E un nesimţit. Ori vreun deştept care simte că am nevoie teribilă de a mă descărca de povară. Continuă la fel de calm :

. . învinşi nu sînt decît cei care se simt aşa.

Teoretician. Probabil a citit pe undeva ideea asta. I-o retez :

Asta e teorie, amice. Cînd ai luat-o pe coajă, trebuie să fii ţîcnit să te consideri învingător. Eu am luat-o. Şi nu numai eu. Şi ţara asta.

- Exagerezi, amice, intră în joc străinul.

Zîmbeşte. Pare un tip cumsecade. Blond, cu ochii albaştri, uscăţiv, fin. Probabil intelectual, apreciez eu că nu se cade să fiu o brută, aşa că mă prezint cu legenda de acoperire :

- Laurenţiu Cremene. Jurist. Beat!
- Mihai Ursu. Tot Jurist. Treaz !

Inflexiunile metalice din vocea lui mă alarmează. Cel de al şaselea simţ mă avertizează că tipul e din breaslă. Nu ştiu însă din ce tabără. Ar putea fi de-al lui Ragulka. Ori de-al lui SERGIU. Ori de-al altui obiectiv pe care l-am cotonogit cîndva. Vigilenţă ! Asta îmi suflă sfetnicul meu de taină. Trebuie să-l miros:

- Domnule Ursu, sînt încîntat să vă cunosc.

-' Nu mai puţin, mă asigură Bălaiul. Aşa l-am botezat eu instantaneu. Bălaiul. ~ Nu greşesc niciodată cînd botez pe cineva. Dacă îi zic Ticălosul, faptele sale ulterioare vor dovedi exact asta. Bălaiul e o denumire neutră, semn că tipul nu e uşor de citit,

- Să bem pentru cunoştinţă, Bălaiule !

- De acord, Juristule.

A accentuat sarcastic pe cuvîntul jurist. Ăsta nu înghite cartofii cruzi. E profesionist. Dar de care ? Mintea

mea înceţoşată de trotil caută înfriguratã. E greu. Sînt prea beat.

- Ce te frămîntă, Juristule ? Ai uitat aragazul aprins ? Ori robinetul de la baie deschis ?

Cineva este luat în tărbacă. Se pare că eu. Cred că o şi merit. N-am fost atît de beat de cînd mama m-a făcut. Murmur ceva cam de felul :

- Mă doare o măsea şi încerc să o adorm cu un trăscău.

Bălaiul mă priveşte gînditor cîteva secunde, apoi mi-o retează la fel de sarcastic :

- Măseaua asta care te doare cumplit se cheamă Ragulka. Nu-ţi trece cu trăscău.

M-a trezit. E frig. Cumplit de frig. Şi greaţă de explodează stomacul. Ţîşnesc către toaletă şi scot din mine. Venin verde. Trupul mi se zguduie de spasme, dar mintea a început să funcţioneze. Decid : Trebuie să dispar de aici. Cît mai repede. Mă spăl cu apă rece pe cap şi încep să respir ca la şcoala de supravieţuire. Anihilarea otrăvii : Inspiraţie lentă, încordare, expiraţie lentă, pe gură. După cîteva minute încep să mă luminez, să raţionez. Trebuie să plătesc şi să plec.

- Te-ai trezit ? mă întîmpină Bălaiul.

Nu-i răspund. Caut bani să plătesc. Bălaiul mă prinde de mînă şi-mi arată nota de plată. Achitată. Ăsta vrea ceva de la mine. Îl privesc de sus în jos şi mă bucur. E oţelit dar de categorie inferioară. Nu rezistă la categoria grea. Categoria mea, adică. Scot banii şi plătesc. Simt nevoia să mă retrag cît de cît demn:

- Mulţumesc pentru companie. Ar fi putut fi interesant dar...

- Pentru nimic, Juristule. Nu-ţi fă griji. Ne mai vedem. Curînd.

Plec pe jos să pot medita pe îndelete. Bălaiul ştie de Ragulka, cazul cel mai secret din branşă. Ceva- nu e în ordine în această întîlnire. Mai precis, întîlnirea nu e

deloc întîmplătoare. E regizată, organizată. E un contact deghizat. Reflexul de profesionist dictează : Cheamă filajul şi aruncă-l în cîrca Bălaiului! Nu ai cum afla nimic despre el fără filaj. De la gînd la faptă, mare drum nu-i. Caut un telefon public şi-l sun pe Popescu, şeful echipei de serviciu :

- Sus opinca române ! A venit vremea prăşitului.

:- Cremene ! Unde te-ai evaporat ?

- La o cîrciumă. Aluniş. O ştii ?

- Da. Te caută şeful. Am luat nişte şuturi că nu te-am adus de la aeroport...

-- Lasă vorba. Vino repede la bomba asta, Aluniş. E aici un tip care se interesează de Ragulka. Un tip care ştie meserie. Mai bine ca noi.

- Auzi, Franţ ? Ori eşti beat, ori ai insolaţie.

- Nu-s beat. M-am trezit. .Raportează-i lui Şaramet şi zboară. Dacă-l scapi pe ăsta, te scalpez. Auzi ? Cu un cuţit tocit. Auzi ?

A auzit. Tălpaşii au sosit cu viteză astronomică, mirosind terenul. Mă bucur de clapa pe care sînt pe cale să i-o trag Bălaiului. Tălpaşii aşează dispozitivul de filaj şi eu le dau obiectivul. Pe Bălai, adică. Cu ocazia asta, aflu că nu sîntem singurii băieţi deştepţi de pe planetă. Popescu mă informează că mai există încă un dispozitiv de filaj, gata instalat, cu ochii pe obiectiv. Nici nu mă mir să aflu că obiectivul în cauză e Laurenţiu Cremene. Strecor încet, printre dinţi :

- Gînd la gînd cu bucurie, Bălaiule. Cu ce măsură ai dat, cu aceea vei primi.

Îi ordon lui Popescu să-l ducă pe Bălai şi-n gaură de şarpe. Nu contează ce face. Să-mi afle cine este şi ce în- vîrte. Promite că-mi va face o lucrare de zile mari. îl las în stradă şi plec către unitate ceva mai relaxat. Uite un mod excelent de a trata pesimismul. Păcat că nu se poate extinde la nivel naţional.

E aproape zece seara. La această oră, orice om cu scaun la cap e demult în sînul familiei. La noi nu e cazul. Dacă intrăm în scutece prea devreme, ni se apleacă. Ori, Doamne fereşte, ne îmburghezim. Merg direct la cabinetul şefului unităţii. Trec peste şefii de birou şi de serviciu. Viaţa m-a învăţat să încasez numai o singură papară pentru una şi aceeaşi boacănă. Prefer s-o iau direct, de la cel mai mare. Dacă trec şi pe la sfinţişori, nu vor scăpa prilejul să-mi dea şi ei cîte una. De drag ce le sînt.

Maiorul Baraboi, şeful de cabinet al generalului Şarsmet, se învîrte ca un leu în cuşcă. Semn rău. A primit un ordin pe care nu reuşeşte să-l execu’te. Cam bănuiesc despre ce e vorba. O puşlama pe nume Laurenţiu Cremene nu se înapoiase din misiune. Se vede că se înfundase într-o cîrciumă. Puşlamaua ! îl abordez suav pe Baraboi :

- Ştergeţi fruntea de durere, faţă palidă ! Fiul risipitor s-a întors. Taie viţelul cel gras şi fă din el o cafea ţeapănă. Să crape măseaua !

- Te-n zbang, Laurenţiule ! Ne-ai băgat în rahat pînă-n gît. Ştii ce-i înăuntru ?

- Nu-mi spune, masonule ! Lasă-mă să ghicesc ! A venit nenea Nicu să împartă colaci. Ai ? Nu ? Atunci înseamnă că de bună voie şi nesiliţi de nimeni s-au predat în bloc toţi şefii KGB , CI’A şi MOSSAD. Parcă văd ştirile de mîine. Jurnale din Vest, cu litere de-o şchioapă : Miracolul românesc. Floarea spionajului mondial s-a predat direct la sediul contraspionajului-militar românesc...

- Rîzi, tu, rîzi, Harap Alb, dar treaba-i cotoibilă. Cine naiba te-a pus să arunci filajul în cîrca celor din Octogon? De-o oră zbîrnîie telefoanele. Toţi şefii stau smirnă în biroul comandantului. Pe scurt : Ai rupt-o-n fericire!

Octogonul. Adică Bălaiul era octogonar. Mă rog. nu mi se păruse mie a fi preot. Elita spionilor. Asta era unitatea de legendă poreclită Octogon. Iar puşlamaua de care v-am vorbit provocase un conflict intern tocmai cu ei. Era timpul să bea o cafea tare. Să se lumineze oleacă la minte. Baraboi avea şi cafea, şi pepsi. Avea chiar şi un soldat, un fel de bufetier. Toată chestia era să-l îndupleci să te bage în seamă :

- Bara, fii băiat de gaşcă. Zii soldatului să facă o cafea. După ce o beau, mă poţi băga în moara şefilor. Ultima dorinţă. Pricepi ? Ai grijă să-mi culegi resturile după ce mă termină...

- Laurenţiule, pui de lele. îţi mai vine să rîzi ? Ascultă la mine puiule, că am văzut multe. Purceaua-i moartă-n coteţ. Nu te văd bine.

- Parcă eu mă văd ? Am brojdit vreun kil de vermut. Cald. Omora şi elefantul. Dar eu m-am comportat eroic. Am chemat şi filajul...

- Laure, Laure, mare hahaleră eşti.
- Dacă recunosc, îmi dai cafeaua ?
- Ţi-o dau. Tare. Cu stricnină.
- Bună şi aşa. Masonule !

Aştept finalul judecăţii „zeilor". Cu o cafea într-o mînă şi cu un Carpaţi fără filtru în alta. Cu capul plin de gînduri şi de vagi urme în vermut. Cuget ca orice ţugulan. Adică după ce a făcut boacăna. Mari mincinoşi tipii ăştia care scriu romane poliţiste socialiste. Acolo, în romane, şefii sînt întotdeauna mintoşi de bubule. Filozofează, emit ipoteze, le analizează .cu sulbalternii. Cam ca în basmele lui Ispirescu. Stau şi-mi închipui cum i-ar sta lui Prunaru, şeful meu de serviciu, într-un roman ca ăsta. El, cu mîna pusă pe umărul meu, spunînd :

- Dragă Laurenţiule, apreciez intuiţia ta în acest dificil caz. Să reluăm analiza faptelor, căci două minţi fac mai mult decît una.

Scena nu se lipeşte. Deloc. Absolut deloc. Prunaru nu va face aşa nici în faţa judecăţii de apoi. îmi va da nişte şuturi în fund de-o să le simt pînă-n creştet. Apoi îmi va aduce aminte că sînt căpos, indisciplinat şi insuficient de maturizat din punct de vedere politic. Eu voi lua poziţia drepţi şi voi spune am înţeles ! Bineînţeles, în gînd voi spune cu totul altceva. Ceva cu privire la doamna maică-sa. Un străvechi strigăt de luptă al ţugulanilor,, băştinaşi, pe care l-am însuşit de la nişte căruţaşi. Cu,! asta, emisul ipotezelor de lucru va lua sfîrşit. El va fi convins că de data asta chiar m-a pus la punct, Iar eu ? Eu voi face exact cum mă va duce pe mine capul. Cînd rezultatul „infracţiunii" va deveni public, circul, va fi luat de la capăt. Prunaru mă va declara incorigibil şi mă va duce la „dreptate", la generalul Şaramet. Comandantul va asculta absent înşiruirea de fapte reprobabil săvîrşite de imaturul politic şi va glăsui un neutru: Da, bine. Prunaru va aborda o mină victorioasă, iar eu voi gîndi cîtă) dreptate are nea Radu Argintaru, un ţigan pripăşit, din eroare în breaslă. Adică : Şoşoiu-n bafta lui de mangosit ! f Cam aşa stau lucrurile cu emisul ipotezelor în socialism.

De data asta, chestia cu „ipotezele" nu mergea. în cazuri serioase eram, totuşi, un tip serios. în cazul Ragulka răbdasem ca un cîine tot ce se poate răbda : durere, umilinţă, dispreţ. Mă înecasem însă ca ţiganul la mal. ; Plesnisem exact cînd cazul era finalizat. Fusesem obraznic cu Şaramet. Lipsisem de la serviciu nemotivat. Băusem ca un patruped în timpul serviciului. Poate şi din cauza serviciului. Cine, însă, să mă creadă ? Ca să pun moţ la toate, creasem un conflict de competenţă cu Octo- , gonul. Mai mult ca sigur că vreun grangur din CSS telefonase lui Şaramet cam aşa :

- Ai pe acolo unul Cremene ?

- Da, e ofiţer de-al meu.

- Nici nu mă aşteptam să fie de la altul. Că la tine s-au adunat toţi beţivanii şi scandalagii.

Atît. Nici o explicaţie asupra faptelor. Generalizarea şi hiperbolizarea lor. Specific şefuleţilor socialişti, Ceauşişti, mai bine zis.

în cabinet se aude zgomot de scaune tîrşite. A luat sfîrşit adunarea, „zeilor". Urma răfuiala cu obrăznicătura de Laurenţiu Cremene. Eram hotărît să asist la afacere cît mai detaşat cu putinţă. în definitiv, puşlamaua în cauză făcuse destule boroboaţe pe ziua în curs. Cam aşa suna socoteala de acasă. în tîrg s-a dovedit a fi falsă.

Generalul Nicolae Şaramet, comandantul Direcţiei de contraspionaj militar nu era deloc un băiat rău. Părea însă atît de distrat, încît mă miram deseori ce căuta în branşă. Venea şi pleca în tot soiul de misiuni bizare. În pauza dintre două misiuni, arunca cîte o privire prin hîrţoage şi făcea pe judecătorul de pace. Ne mai trăgea de urechi pentru rateuri, ne mai zicea un aerian măi bălaie ! pentru succese şi dispărea din nou. Cînd însă cădea în plasă cîte un morun dolofan se trezea la viaţă. Atunci să vezi soluţii de cazuri ! Îi mergea mintea ca un ceasornic. Doxa.

De data asta discuţia a fost scurtă şi la obiect. Deloc aeriană. Foarte terestră, ca să fiu precis :

- Tovarăşe general, sînt maiorul Cremene, am executat ordinul dumneavoastră.

- Bine. Ai cinci zile de arest. La garnizoană. Treci - la colonelul Prunaru să-ţi semneze ordinul de arest.

Astăzi era o zi proastă din viaţa mea. Dacă tot era ce pierdusem dacă ripostam :

.. Tovarăşe general ! Ce aţi fi făcut dumneavoastră dacă cineva v-ar fi ucis tatăl ?

M-a privit din nou. Foarte terestru. Şi un pic uimit. A răspuns totuşi :

- Aş fi bătut marea şi pământul să-l găsesc. Apoi, l-aş fi lichidat.
- Şi dacă eu aş fi procedat la fel cu Ragulka, ce aţi fi făcut ?
- Te-aş fi deferit justiţiei.
- Şi vi s-ar fi părut corect ?
- Absolut corect.
- De ce ?
- Un huţupan de aproape o sută de kilograme este atacat de ucigaşul tatălui său. E singur în munţi cu ucigaşul. E în legitimă apărare. Nu-l ucide pe asasinul tatălui. Il aduce în faţa unei relative justiţii sociale. Ce părere ai de huţupan ? Aşa-i că merită trimis în instanţă ? Noroc că prostia nu se pedepseşte prin lege. Ai fi încasat mai mult de cinci zile.

Nu prea semăna cu ce învăţasem eu la şcoală. Dar... Era o lecţie plină de înţelepciune. Am salutat şi am ieşit.

Prunaru mă aştepta fremătînd ca o locomotivă sub presiune.

- Te-a ras ?
- Nu. Mi-a dat Legiunea de onoare. Şi cinci zile de concediu. Să mă refac după un caz pricopsit.
- Aiurezi, flăcăule. Concediu în plin sezon nu papă nici morţii. Şi tu pari cam viu. Oleacă bătut de soare, în cap.

Cu Prunaru, treburile au mers după tipic. La mintea lui puţină, nici nu mai avea nimic de adăugat. Placa era una şi bună : imatur, indisciplinat...

Era convins că se născuse pe această planetă să dea lecţii la toată lumea. în toate problemele. Prinsese boala de la cei mai de sus. De la aleşii poporului.. Cei pe care mămicile îi făcuseră gata deştepţi şi cultivaţi. Nu ca noi, care mai trebuia să şi învăţăm. Avea individul ăsta, Prunaru, o bucurie sadică. Călcasem pe bec, îi ajunsesem în mînă :

- Tovarăşe maior Cremene, pînă cînd crezi că pot să-ţi rabd abaterile ? Ori îţi bagi minţile în cap, ori mă lipsesc de aportul dumitale.

În imaginaţia sa de australopitec, asta trebuia să mă dea gata. Urma ca eu să iau o moacă umilă, să-l rog să mă ierte, să nu mă gonească din tribul lui. Nu era însă şi cazul de faţă. I-am tăiat-o.

- E-n regulă. Plec de la dumneavoastră. Fac raport de mutare la Trei.

Faţa i s-a boţit într-o pungă mînioasă.

- Cuuum ?! Pleeeci ?! Ai impresia că aici face fiecare ce vrea ?

Era vădit un capsoman. Ori mă dădea afară, ori nu renunţa la mine. Chiar aşa de capsoman nu era. Ştia el că nimeni nu venea de bună voie în serviciul său. Poate masochiştii. Şi nici ăia cu grămada.

- Vei pleca cînd hotărăsc eu. înţeles ?!

- N-am înţeles. Nici nu mai are importanţă. Fac cinci zile de arest. Nemeritate ! Apoi vin să lămuresc situaţia.

S-a umflat ca un balon, Roz. Gata să plesnească. Ceva de pe faţa mea i-a spus că e cazul să stea cuminţel. Şi
a stat. Mi-a dat ordinul de arest şi m-a lăsat să plec.

Era aproape miezul nopţii, dar mai aveam o treabă. Una la care nici un profesionist nu renunţă, oricît ar fi de obosit. Trebuia să trec prin biroul de lucru, să aflu dacă eram solicitat în vreun caz aflat în răspundere directă. Pe masa de lucru era un singur bilet. De la Nicu Almăjan, şeful meu de birou. Suna simplu şi concis: Te-a sunat un gulgutier turc, Sali. A spus să-l cauţi urgent, la orice oră.

Asta era situaţia. Arest, nearest - întâlnirea cu agentul era sfîntă. Cel puţin pentru branşă.

Am format numărul de telefon convenit între mine şi Sali. Am lăsat să sune de trei ori şi am închis. Am

format din nou numărul, am sunat şi iată-l pe turcul meu l'.îngurind în receptor :

- Plouă tare la Paris domnu' Cremene. Trebuie umbrelă.

Clar. La Paris fierbea cazanul cu gulgute. Proaspete şi aromitoare. Numai bune de păpat. Trebuia să le iau imediat. Aşa era regula. Mi-ar fi trebuit o maşină, dar la mangoseala noastră... M-am decis pentru 'o plimbare nocturnă :

- Bine, domnu' Sali. îmi iau umbrelă.

Asta însemna că am acceptat întâlnirea. Într-o oră trebuia să fiu la locul stabilit din timp, să iau informaţiile.

încă o noapte petrecută romantic. Clar de lună, linişte, aer curat. Să se mai plîngă cineva că nu i se asigură condiţii optime de muncă ! Cam aşa filozofam eu, pedalînd către întîlnire. La drept vorbind, unii o duceau mai rău. Lucrau afară, cu contraspionii în cîrcă, cu poliţia călare pe ei. Dacă dădeau în bară, îi păpa ocna. Văzusem unul care făcuse ocnă prin Africa. Prindea fluturi. Cu tot dichisul. Cu toate sculele necesare. Numai fluturii lipseau. Ori nu-i vedeam noi.

Gulgutierii sînt mîndria noastră, de la un pol la altul de la meridianul zero la cel de 359 de grade. Unul de soi ' face cît un regiment mecanizat. Dacă are şi pîrtie bună = poate face cît o divizie. Ori cît o armată. în aparenţă, sînt paşnici : nu dau cu parul, nu trag cu mitraliere, nu rup oase cu figuri de-alea asiatice. Furnizează însă gul- ' gute. Informaţii cu care poţi trimite armate întregi să plîngă pe la morminte străine. Adică unde a dus mutu iapa şi surdu roata. Cu informaţii poţi anihila spionii adversarului, poţi păcăli armatele acestuia, poţi „descoperi" diferite da’te ştiinţifice, rentabile economic. Faptul că aceste invenţii au mai fost descoperite şi de alţii nu contează. Ghinionul lor că le-ai descoperit şi tu ! Ce bănet se face

din astfel de invenţii ! Dar şi mai mult bănet se face din vînzarea spionilor prinşi. Căci, undeva, în ascuns, funcţionează şi o bursă pentru astfel de „marfă". Prinzi spionul, dai sfoară că e vînzare, vine intermediarul cu banii. Rapid şi eficient. Marfa' e neperisabilă, scumpă, căutată. Să mai spună cineva că noi, contra- spionii, păpăm pîinea statului pe gratis.

Sali era băiat bun. Făcea oleacă de contrabandă cu mărfuri sub embargou. Trebuia să trăiască şi omul. Dacă cei de la NASA nu erau de acord cu modul în care înţelegea el să trăiască, era treaba lor. Treaba noastră era în deplină concordanţă cu interesele şi aspiraţiile lui Sali. Deşi aveam o oarecare simpatie pentru yankei, nu le spuneam nimic. Să nu sufere. Fericiţi cei săraci-cu duhul...

Am ajuns la locul convenit, la timp. Nu spun unde e locul. Să nu trezesc invidia amicilor din CI'A şi KGB . Experienţa de viaţă mi-a demonstrat că, de regulă, sînt slabi la ispite. Nu vreau să-i împing tocmai eu în păcatul invidiei. Au şi ei destui gulgutieri pe planetă. Poate chiar prea mulţi.

Marfa lui Sali era gata ambalată. Adică scrisă pe o hîrtiuţă de mărimea unui bilet de tramvai. Ne-am salutat ca la o întîlnire întîmplătoare. Mi-a palmat hîrtia şi şi-a continuat drumul. Vreau să-l văd pe isteţul care ar fi bănuit ceva rău în acest contact. Am luat-o către casă. La primul felinar mai puţin chior am citit biletul : Boby "ine vineri în ţară. Are deja toate ofertele de preţ de un Vindereu. Banii pentru Vindereu îi pune în revistele de modă pe care le aduce cadou. Strungaru.

Boby era un comerciant deosebit de isteţ. Cumpăra bine de tot. „Ghicea" la fix pînă unde vor coborî preţu-iile. Nu era în competenţa noastră, dar eram obligaţi să nu uităm faptul că banii erau plătiţi de ţară. Informaţia trebuia să ajungă la securiştii de la comerţ. Rapid. Să aibă timp să întindă plasa pentru Vindereu. Scîrbos

individ ! Pentru cîteva sute de dolari strecuraţi într-o revistă, frauda statul român de milioane.

La primul telefon întîlnit în cale, l-am sunat pe Almăjan. Era umflat de somn şi nu tocmai încîntat de mine. l a drept vorbind, nici eu nu eram chiar încîntat, dar asta era situaţia. I-am citit de două ori biletul de la Sali. Să-i Intre bine în bilă, să nu uite pînă a doua zi. Să transmită lui trebuia. I-am precizat că plec la odihnă. Parcă s-a mai trezit :

- Mă scoli la miezul nopţii să-mi spui bancuri ?
- Deloc. Mi-a dat Grenadieru cinci zile de arest.
- Mare sculă ! Şi le faci ?

-- Vezi altă soluţie ?

- Găsesc eu una.
- Mersi, şefu'.
- Rade-o pînă nu mă răzgîndesc !

O rad. Adică o iau cătinel către căminul conjugal. Locul în care ar trebui să mă aştepte şi pe mine cineva. Cu Ioana nu formăm chiar cuplul ideal. Am văzut însă şi căsătorii mai proaste. Acum, cînd băiatul se apropie de vîrsta şcolii şi înţelege tot, ar trebui să se mai domolească. Are o fire certăreaţă, la care nu am găsit leac. Aşa a făcut-o coana soacră-mea. Aşa am luat-o eu. Stau şi mă întreb cum se face că din atîtea logodnice ideale ies atîtea soţii infernale. Tipul care descoperă chestia asta merită premiul Nobel. Parol !

Tribul ei bucureştean nu m-a văzut niciodată cu ochi prea buni. Un ţăran în familie strică blazonul de conţi, de Giuleşti. Am şi eu pe cineva de partea mea. Pe Cosmin, fiul meu. Bărbat mare. Şase ani. Un dur care vrea să ajungă vînător de munte. Un tovarăş de suferinţă Cînd nu mă prinde pe mine, Ioana îi face lui părul creţ.

Pătrund cuminţel în casă. Să nu-mi trezesc nevricoasa consoartă. Merg tiptil în dormitor, să-mi admir odrasla. Doarme ca tot tribul lui Cremene. Pe burtică

cu un picioruş tras sub el. Patent garantat, îmi seamănă leit.

Mă mai liniştesc un pic. Mai uit de Ragulka şi de arest. Merg la bucătărie şi-mi fac un sandviş cu salam. Momentan, relaţiile diplomatice dintre ţăranul din Poiana Teiului şi contesa de Giuleşti sînt întrerupte. Ca atare, hrană rece. Nu contează. Viaţa are şi părţi interesante. De exemplu, la arest poţi citi şi dormi pe săturate. Asta-i şpilul. Să ştii să descoperi partea minunată din cele mai nenorocite situaţii.

ERAM STRĂINI ŞI PUSTII.

Mai făcuse odată arest. Demult, la Sibiu, la şcoala de ofiţeri. Pe atunci îi spuneam bulău sau hotel Ţambal. Denumirea venea de la patul de scînduri goale pe care dormeam îmbrăcaţi. O metodă primitivă de „reeducare". Acum se schimba socoteala. Eram ofiţer superior. Şi nu de oricare, ci de contraspionaj. Teoretic, era ruşine să faci arest. în practică, socoteala se schimba. Cine putea satisface toate nevricalele şefuleţilor din „cea mai luminoasă perioadă din istoria României" ?

M-am înfăţişat şefului arestului de garnizoană. După tipic. în uniformă de vînători de munte, cu cisme şi centură cu diagonală. Era vară şi treaba se potrivea de minune. Ce să-i faci? Logica se oprise demult la porţile unităţilor militare. Pun pariu că n-a reuşit să intre în niciuna. Nici măcar de sămînţă. Temnicerul garnizoanei m-a privit chiorîş :

- De la voi n-am avut arestaţi de ani de zile. Ai făcut ceva grav.
- Da. M-au prins la tezaurul republicii. Cu cîteva lingouri de aur în batistă.
- Nu fă pe deşteptul, că nu ţine. Auzi ?
- Aud şi văd. Inclusiv ceea ce nu-mi convine.

- Aha ! De aia te-au trimis aici. Să te prind numai că dormi în afara programului aprobat.

- Nu mă prindeţi.

Tipul s-a arătat satisfăcut. Ca orice alt temnicer stătea prost cu IQ-ul. înţelesese ce voia el.

Bineînţeles că primul lucru pe care l-am făcut a fost să trag un pui de somn. Să mă refac după chestia de la Aluniş. Să-mi încarc acumulatoarele pentru cugetări ulterioare. Căci aveam de gînd să cuget serios. Prea o încasam pe coajă în Ultimul timp.

Pe la prînz am făcut ochi şi am ieşit la plimbare în curte. Proaspăt şi nevinovat ca un bebeluş. Era mijlocul lui iunie. Cald şi frumos. La mine acasă, la Poiana Teiului, se trăgea a doua coasă la otavă. La mine, în munţi...

Am intrat înapoi în arest şi m-am întins în pat. Urma operaţiunea de cugetare. Nu era chiar cel mai tare punct al meu. Pe atunci eram adeptul muşchilor. Al acţiunii, adică. Acum plesnise ceva în mine. Poate încredere în cauza pentru care luptam. Justiţia omenească se arătase sub aşteptările mele. Cazul Ragulka mă bulversase' rău de tot.

Undeva, într-un sat amărît din nordul Moldovei, două femei înmormîntau pentru a doua oară un bărbat drag. Una îl adusese pe lume, îl legănase şi îl crescuse. Alta îi fusese soţie credincioasă şi dincolo de mormînt. Bunica şi mama. Iar eu, aici, în Bucureşti, eram orfan a doua oară. Pentru noi trei, tata murise de două ori.

Nu-l văzusem niciodată. îl cunoşteam numai din fotografii. Şi din poveştile bunicii. Fusese învăţător în satul nostru. Un dascăl bun, un ţăran aşezat care ştia ce le trebuie copiilor de ţărani. Căzuse la Stalingrad, în iarna anului 1942. Exact cînd mama mă aducea pe lume. Aşa primise mama înştiinţare : Locotenent de rezervă Constantin Cremene din Regimentul 42 vînători de munte, căzut la datorie, în zona de operaţii

Stalingrad. Mama a pus broboadă neagră şi a rămas cu ea toată viaţa. Bunica i-a făcut pomenirile cuvenite, să-i fie sufletul liniştit pe lumea cealaltă. Iar eu am învăţat ce înseamnă să creşti fără tată. Dacă n-ar fi fost bunica cea înţeleaptă, aş fi ajuns un tip ursuz şi mohorît, ca mama. Un tip căruia îi ninge şi-i plouă mereu.

De la bunica am învăţat să privesc viaţa şi moartea cu ochi de ţăran. Cu împăcare, nu cu resemnare. Bătrîna nu ştia carte, dar ar fi putut tăia în ştiinţă pe mulţi doctori. Prezicea cu exactitate cînd va ploua ori va ninge, cînd vom avea an bun ori secetos. Mai ales, ştia cu cîteva zile înainte cînd va primi o veste de la cineva anume. Descînta tăciuni, făcea de dragoste, moşea, dădea în bobi. Era vestită pentru relaţiile „cordiale" cu popa Mitru, preotul din sat. Discuţia decurgea cam aşa :

- Sărut mîna, taicî, părinti!
- Dumnezeu cu tine, Catincă. Mai dai în bobi ?
- Olecuţî părinti. Nu mult.
- Da fetele de ce le-ai dezbrăcat, să joace paparuda ?
- Să citî mari, taicî părinti.
- Ai făcut şi de dragoste, te ştiu eu.
- Olecuţî, părinti. Nu mult. Ia cole, la douî-trii feti,
- O să arzi în focul iadului, Catinco !
- Ei şi matali, taicî părinti, ti supiri pi toati celi.
- Nu eu mă supăr, Catinco. Domnul.
- Taicî părinti, lasî-l pi Domnu nostru în paci. Nu-i pasî Lui di o amărîtî ca mini.
- Iadul, Catinco, iadul...
- Cari iad, părinti ? Aice-i iadu. Cî sus îi numa Ceru.

Multe am învăţat eu de la bunica. Multe care mi-au prins bine cînd, ca vînător de munte, dormeam iarna în pădure, beam apă de sub gheaţă şi mîncam hrană de supravieţuire. Adică tot ce puteam să-mi procur cu forţele proprii şi era comestibil. Datorită ei am ajuns

ofiţer : atît de mult mi-a vorbit de tata-vînătorul de munte, încît am intrat în liceul militar pentru a-i călca pe urme. Aici mă aştepta prima deziluzie : „Eliberatorii" sovietici desfiinţaseră unităţile de vînători de munte ca represalii pentru pagubele provocate de aceştia pe front. în 1971 cînd am putut să schimb varza de infanterist cu ramura de cetină a vînătorilor de munte a fost o zi mare. Părea că stau călare pe Destin. N-a fost aşa. Destinul trebuia să-mi dea "o lecţie. Pentru asta, a folosit un spion sovietic deosebit de pervers, Ragulka.

Dacă aş citi cazul Ragulka într-o carte, nu l-aş crede. E un caz de excepţie chiar în lumea noastră, a spionilor şi contraspionilor. Un caz diabolic, în care şi cel mai hîrşit profesionist ar simţi un fior rece pe şira spinării. Un ca-î care mi-a demonstrat ce mult ne iubeşte pe noi Ivan şi cît de mult regretă că nu-i întoarcem sentimentele. E cazul care mi-a schimbat din temelii viaţa. întreaga viaţă. Căci eu am spart legenda superspionului sovietic Oleg Ragulka.

Aparent, totul a pornit de la o întîmplare. Eu, însă, nu cred în întîmplări. Eu cred în Destin. Şi Destinul meu era să-l întîlnesc pe asasinul tatălui meu, să-l documentez după toate canoanele justiţiei române. Apoi, într-un hohot de rîs dispreţuitor al sorţii, să-l conduc la aeroport ca pe un şef de stat. Nu era drept dar asta era situaţia.

în primăvara anului 1972, eram ofiţer de contrainformaţii la un batalion de vînători de munte. Era o zăpăceală ca în filmele cu Stan şi Bran. Ne controla brigada Comitetului Central al PCR , ne controla CSS -ul (Consiliul Securităţii Statului), ne controlau şefii din Direcţia de contraspionaj. Numai mama soacră lipsea. Dăduse molima controlului peste toţi.

Mai tîrziu, am aflat care era hiba : Contraspionajul arestase un important spion sovietic, generalul Ion Şerb, fapt pentru care rezidenţa filo-sovietică de la înalt nivel (a se citi din CC) turbase. Nu ştiu cum reuşiseră să-l îmbrobodească pe Ceauşescu să le aprobe controlul. Foarte probabil, îi reclamaseră faptul că urmărim membri PCR , că ne amestecăm în problemele partidului. Parcă văzuse cineva vreun trădător care să nu fi fost membru de partid ? Căci ăsta e adevărul: pentru a trăda, trebuie să ai ce, să deţii o funcţie înaltă în aparatul puterii sau administraţiei de stat.

Tipii ne răscoleau arhivele cu un zel neobişnuit. Căutau şi distrugeau anumite informaţii. Gulgutele privind conservele sovietice plantate în România, în timpul Kominternului. Eram prea „verde", prea nou în branşă pentru a înţelege proporţiile dezastrului poreclit Actiwiea JARUL. Asistam uimit la acest taifun. Cu ochii şi urechile deschise, să înţeleg ceva. Cei mai vechi în breaslă se orientaseră : ascunseseră „marfa" şi prezentau la control maculatură. Eu am început să înţeleg abia după ce am trecut prin furcile caudine. Şi asta, graţie unui român curajos, care înţelegea să moară cu inamicul de gît.

Colonelul Harabagiu. Ăsta era numele românului curajos. îmi răscolea fişetul, mormăia nemulţumit, se enerva
din nişte motive încă neclare pentru mine. Era bolnav. Înghiţea pastile cu pumnul, citea, mormăia şi se uita urît la mine. Nu înţelegeam de ce. Abia cînd a terminat am înţeles. Făcuse un pachet zdravăn din dosarele şi informaţiile de valoare. Mi l-a pus în braţe şi a zis.

- Pe astea nu le-am văzut. Nu recunosc nici mort că le-am văzut. Faci ce ştii cu ele.

Erau informaţii despre agentura îngropată de sovietici în armată şi în zonele unităţilor militare. Nu înţelegeam prea bine încă, aşa că l-am întrebat :

- Ce se întîmplă, tovarăşe colonel ?

M-a privit lung. A stat un pic pe gînduri dacă' să mă lumineze ori nu. Apoi i-a dat drumul :

- Măi Cremene, tu prost nu eşti. N-ai înţeles că vor să ne lichideze pentru Şerb ? Cazul a făcut vîlvă, a fost discutat pînă la cel mai mic nivel din Armată, Securitate şi Miliţie. Crezi că le convine ? Se trezeşte românul, începe să pună întrebări, caută răspunsuri, află ce nu trebuie. Mai bine zis, ceea ce Kaghebiştii apreciază că nu trebuie.

- Chiar atît de tari sînt ?

- Atît de tari. Dar nu destul de deştepţi. Cască ochii şi vei înţelege multe.

înţelesesem destul. Mi-a strîns mîna şi a plecat. Din uşă s-a întors interogativ :

- Eşti cumva rudă cu generalul Cremene de la Unitatea specială Y ?

Nu eram. Tata fusese singur la părinţi. Asta i-am spus lui Harabagiu,

- Nu cred. Tata a murit pe front, la Stalingrad. N-am prea multe neamuri. Toţi sînt ţărani la Poiana Teiului.

- Poiana Teiului, a mîrîit morocănosul colonel şi a plecat.

Vreo trei-patru luni eram la pămînt. Nu încălcasem cu nimic legea, dar eram buni de trimis în instanţă : urmărisem membri de partid. Că respectivii membri de partid erau nişte caiafe nu conta. Partidul conducea, partidul era imaculat ca o fecioară. Asta era teoria. Practica arătase că numai mari membri de partid trădau. Nu conta. A urmat un val de pedepse bizare : retrogradări, treceri în rezervă, mutări disciplinare. Nu era drept, dar cel puţin înţelegeam de ce. Ivan se

supărase pe contraspionajul militar din România. Îi deranjasem menajeria.

Prin iarnă, ne-am mai revenit. Ceva pricepuse şi Ceau- şescu. Dacă-l frigea ceva, pricepea. Atunci, chiar în ziua de Crăciun, am fost chemat la Direcţie, la Bucureşti. Ca- drştii unităţii m-au anchetat stăruitor cîteva zile în şir. îi interesa tata. Tot ce se putea şti despre el. Le-am povestit tot ce ştiam, dar ei insistau. Cereau detalii. Am vorbit de cîteva ori la telefon şi cu bunica, să aflu unele da’te pe care nu mi le mai aminteam. Eram cinstit în tot ce făceam, dar începusem să cred că voi fi trecut în rezervă, îmi părea rău de cariera care mi se anunţase promiţătoare. Credeam că partida filo-sovietică învinsese şi urma să fiu trecut în rezervă. Tatăl meu luptase, doar, împotriva „poporului frate sovietic".

N-a fost aşa. Spre marea mea surpriză, am fost mutat în aparatul central al Direcţiei de contraspionaj militar. Fără a mă întreba, fără a mi se da vreo explicaţie. Am luat în primire un fişet gol, o masă antică, veche şi de demult (de pe timpul SSI -ului), botezată birou de lucru şi un album cu trădătorii şi spionii prinşi de compartimentul în care lucram. Trebuia să-i studiez pe îndelete, să văd cum au lucrat, ce greşeli au făcut, cum au căzut. Abia peste cîteva luni am fost pus în pîine. Adică am intrat la lucru pe cazuri concrete.

într-o dimineaţă, în timp ce-mi duceam fiul la grădiniţă, m-a oprit un cunoscut, miliţian :

- Tovarăşe maior, mi-a spus el, vedeţi că aveţi filajul pe dumneavoastră. l-am auzit cînd discutau între ei. Spuneau : Ia-l pe cel cu uniformă de vînători de munte !

Filajul pe mine ?! Grav ! Al cui era? Al şefilor mei ori al adversarilor ? Asta era întrebarea. Am mers direct la generalul Şaramet şi am raportat situaţia. Foarte

corect şi cinstit. A ascultat distrat povestea, apoi a dat din cap a lehamite. Adică ori era un fleac, ori mă înşelasem.

Nu mă înşelasem. Către prînz, generalul m-a chemat înapoi. Nu mai era nici singur, nici distrat. în cabinet se mai afla morocănosul de Harabagiu. Ceva mai pămîn- tiu la faţă, ceva mai fioros decît la întîlnirea precedentă.

- Cremene, îţi dau o veste bună, a început Şaramet. Eşti avansat în funcţia de specialist şi mutat în biroul tovarăşului Harabagiu.

- Am înţeles, am raportat eu fără entuziasm.

N-aveam motive să fiu prea încîntat. Firea mea vioaie pusă pe glume, nu prea bătea cu poziţia de ură a noului meu şef. Dar, părinţii şi şefii nu prea ţii alegi. Mi-am predat cazurile la şeful de birou şi m-am prezentat la bîrlogul lui Harabagiu. Era un bîrlog propriu-zis. întunecos din motive de conspirativitate şi siguranţă. Ticsit de dosare pînă-n tavan. Cu o atmosferă atît de rece, încît te gîndeai imediat la o biserică. Nici unul dintre „băieţii" lui nu zîmbeau. Toţi lucrau pe tăcute, se consultau pe şoptite, raportau şefului cu voce scăzută. Să nu afli nici măcar colegii cu ce cazuri se ocupă fiecare. Asta era culmea secretului şi, la prima ocazie, cînd Harabagiu era plecat, le-am spus bancul despre concursul de secretizare. Ame- ricanul declară că el lucrează într-un birou cu cel mai bun prieten al său. Nu ştie ce face, dar nici nu-l intere- sează. Rusul, mai cu moţ, declară că lucrează în acelaşi birou cu propria soţie. Nu ştie ce face, dar nici nu-l interesează. Românul declară candid că el lucrează singur î n birou. Nu ştie ce face, dar nici nu-l interesează.

Peste cîteva zile a început coşmarul. Eram singur în birou. Ceilalţi plecaseră la Craiova să întindă o capcană pentru un spion. Harabagiu a venit pe la ora zece, m-a

salutat (culmea !) şi m-a chemat la masa lui de lucru, să discutăm :

- Cum merge ?
- Bine, am spus eu neutru.
- Maică-ta ce face ? Sănătoasă ?
- Sănătoasă.
- Soţia, copilul ?
- La fel.

M-a privit un timp visător. Parcă îşi aducea aminte de ceva. Apoi s-a decis :

- Ce-ai zice dacă ai afla că tatăl tău trăieşte ?
- Nu se poate, tovarăşe colonel. A murit la Stalingrad.
- Sau mai văzut cazuri de morţi declaraţi care au venit din prizonierat.
- Nu e cazul de faţă. Cei care au putut să vină au venit demult.
- Şi dacă ar fi în ţară?
- Imposibil. Ar fi venit s-o vadă pe mama. Sau, măcar, pe bunica. Dacă, prin absurd, ar fi uitat-o pe mama. Mai mult. Ştia că mama e însărcinată. Care tată nu vrea să-şi vadă copilul ?
- Unul pe care îl ştiu eu. Constantin Cremene, general maior de securitate, şeful Unităţii speciale Y din CSS .

M-am îngălbenit puţin la faţă şi m-am lăsat moale pe scaun. Harabagiu a scos o sticlă de palincă din fişet, mi-a dat să trag două gîturi şi a continuat cu voce răguşită :

- Măi copile, nu fi muiere ! Ascultă pînă la capăt.

A început să citească cu voce egală, impersonală, un fel de fişă de cadre. Cu fiecare cuvînt al său, simţeam că se învîrte pămîntul cu mine :

- Constantin Cremene, fiul lui Ion şi Catinca, născut la data de 9.10.1918 în satul Poiana Teiului, judeţul Neamţ, de naţionalitate şi cetăţenie română.

Profesia în viaţa civilă : învăţător. Cariera militară : încorporat în 30 septembrie 1941 la Regimentul 42 vînători de munte. Participant la operaţia Stalingrad. Căzut prizonier la sovietici, în ziua de 23 decembrie 1942. La 12 martie 1944, se înscrie voluntar în Divizia Tudor Vladimirescu, Participă la lupte în Cehoslovacia, fiind rănit la umărul drept. Avansat la gradul de căpitan în 1948. Academia Militară, arma transmisiuni, efectuată în URSS , în perioada 1949_1951. Pe timpul studiilor, se căsătoreşte cu cetăţeanca sovietică Tamara Nicolaevna Sciusin, cu care are o fiică, Raisa. În 1952, este mutat la cerere din Armată la MAE, sectorul tehnic. în 1964 divorţează de soţie care se repatriază împreună cu fiica. Nu s-a mai căsătorit. Decorat cu diferite ordine şi medalii, româneşti şi sovietice. Notat numai cu calificative foarte bune. Excepţional specialist în tehnică de interceptare. Din verificările efectuate de contraspionaj, în 1956, a rezultat că-este un om serios, fără vicii. De atunci, nu a mai fost verificat. Potrivit declaraţiilor sale, rezultă că nu a mai fost căsătorit şi nu are rude în viaţă. Avansat la gradul de general maior, la 23 august 1968.

Eram prăbuşit. Tata trăia. Şi era un ticălos. Chiar dacă avea un grad foarte mare, era un ticălos. Mama îl aşteptase zeci de ani. Bunica îl plînsese ca pe un mort, iar el se căţelea cu o ruscă. Nu-i păsa de noi. Nici măcar acum. cînd era singur, cînd scăpase de ruscă. Era un nemernic. Am murmurat :

- Nu vreau să-l văd. Nu vreau să-l văd.

Harabagiu avea teoria sa cu palinca. Mi-a mai dat un gît, apoi mi-a ordonat :

- îl vei vedea ! îl vei recunoaşte ! înţeles ?
- Nu vreau să-l văd !
- Ascultă, măi copile ! Tu eşti contraspion român, nu artist de cinema. Fără circ ! Ai înţeles ?!

Anii îndelungaţi de educaţie cazonă şi-au spus cuvîntul. M-am ridicat ca un robot şi am raportat mecanic :

- Am înţeles !

- Bine, îl vei vedea. Dar numai cînd îţi ordon eu. Am curiozităţi de om bătrîn. Vreau să ştiu de ce Javra aia nu vrea să-şi amintească de soţie, de copil, de mamă.

Adică tata era o javră. Harabagiu era un dur. îl durea cumplit stomacul. Era făcut praf. Odată, mîncase ceva din mînă străină. Ceva la care doctorii noştri nu găsiseră leac. Era pămîntiu la faţă şi fioros în durerea lui. Mă înspăimînta. Tonul său nu lăsa loc de îndoială : îl ura pe tata de moarte, cu o ură nepămînteană. Era obsedat de ura lui.

M-am supus, totuşi. Peste cîteva zile, m-am prezentat la Unitatea specială Y cu un plic adresat personal şefului-general maior Cremene. Tatălui meu, adică. începusem să-l privesc ca pe un tată. îi găsisem şi unele scuze. Cine n-a avut niciodată un tată nu poate să înţeleagă o simţeam. Aveam nevoie de el. începusem să-l iert, să-mi fac vise. .Din vise nu lipseau mama şi bunica. Iar acu eram trimis să-mi spionez tatăl. Pe corp aveam montată o jucărie interesantă, o ploşniţă care intercepta orice discuţi pe care o purtam. Să nu cumva să joc dublu. Să nu trişez. Harabagiu mă instruise cu modul de comportare la întâlnirea cu tata şi nu uitase să mă avertizeze :

- Să nu cumva să calci pe alături că te paşte vac, neagră !

Omul acesta mă fascina cu puterea de a supravieţui cu otrava necunoscută măcinîndu-i măruntaiele. Ura sa fanatică, de neînţeles, mă deruta şi mă speria. Nu mai în-] tîlnisem pe nimeni să urască aşa.

M-am prezentat direct la cabinetul şefului unităţii cu plicul dat de Harabagiu. Secretara m-a anunţat simplu:

- Un curier de la CI, cu un plic personal.

- Să intre !

Tremuram. Auzisem vocea tatălui meu. Pentru prima dată în viaţă.

Am intrat şi l-am văzut. Stătea la birou, aplecat peste hîrtii. Îi vedeam numai capul încărunţit şi mîinile îngrijite. Şi-a ridicat privirea şi am putut să-i văd faţa. Nu încăpea îndoială. Era tatăl meu. O copie uşor îmbătrînită a figurii mele. Şi el a văzut ceva căci a tresărit :

- Ei, ce e ?

Am îngăimat cu o voce gîtuită :

- Tovarăşe general maior, sînt maiorul Cremene Laurenţiu din Direcţia a patra. V-am adus un plic special de la generalul Şaramet.

Un fulger i-a trecut scurt prin ochi. Nimic însă pe faţă. Profesionist de clasă. Mi-a luat plicul fără a comenta Şi a început, să-l citească. îl observam, căci asta era sarcina mea. Să supraveghez modul său de a reacţiona la întîlnirea cu mine şi la citirea scrisorii. Asta voiau să ştie Harabagiu şi Şiramet. După ce a terminat de citit, m-a privit o clipă de sus şi pînă jos. Cu o privire grea. Părea că e gata să-mi spună ceva rău. Apoi, m-a mai' măsurat odată cu privirea aceea grea şi a început să scrie ceva pe o coală. A pus-o, apoi, în plic şi mi s-a adresat:

- Du-i-o lui Şaramet !
- Am înţeles.

Am dat să plec, dar m-a oprit ca de un gînd întârziat.

- Ştii ce scrie în scrisoare ?
- Nu.
- Bine. Eşti liber.
- Să trăiţi !

Nu ştiu cum am ieşit din Unitatea specială Y. Mă urmărea o singură imagine. Privirea lui. Privirea tatălui meu fusese încărcată de ură. O ură animalică. Chiar

aşa I am spus lui Harabagiu - o ură animalică. Culmea era că Harabagiu părea mulţumit. Probabil că pe el nu-l privise aşa propriul tată.

Am ajuns greoi la unitate. Urcam scările cu picioare de plumb. Mi se părea că nu mai ajung la cabinetul lui Şaramet. Ştiam că acolo se aflau şi Harabagiu şi şeful echipei de tehnicieni care interceptase discuţiile purtate între mine şi tata. Ştiam că acest coşmar nu se va sfîrşi aici.

Generalul Şaramet a deschis nepăsător plicul primit de la generalul Cremene. A citit în fugă cele scrise şi a întors hîrtia către Harabagiu. Acesta a aruncat numai o privire pe ea şi a dat din cap. Gestul lui voia să indice faptul că nu era nimic neaşteptat, nimic nou. Au schimbat apoi o privire semnificativă şi Harabagiu a clipit complice. Şaramet mi-a înmînat scrisoarea să citesc. Cupa de otravă. Tata scria :

Dragă Şaramet,

Cred că te înşeli. Nu am nici un fel de fiu. Nu mai am nici o rudă în Poiana Teiului. Cred că e o simplă coincidenţă de nume, lipsită de importanţă.

Eu, adică, eram o simplă coincidenţă fără nici o importanţă. Iar mama şi bunica nu mai existau în Poiana Teiului. Ori nu-i mai erau rude. în viaţa fiecărui om apare o clipă în care visează să nu se fi născut. Aşa am trăit eu refuzul tatei de a mă recunoaşte. De a-şi recunoaşte mama şi soţia. Aşa gîndeam eu atunci : Mai bine mă năşteam un mînz şi mă mîncau lupii. Eram terminat. Dorisem atît de mult să mă recunoască...

Şaramet a ordonat cu vocea sa moale, atît de nepotrivită pentru un şef din contraspionaj :

- Harabagiule, pune-l pe picioare ! Vii cu el la mine peste o oră !

Eram un mălai mare şi moale. O sută de kilograme şi peste un metru şi nouăzeci înălţime. Trăiam un coşmar. Nu putea fi adevărat ce trăiam.

Harabagiu a apelat la metoda sa. Infailibilă. Adică palinca, orgoliul şi ura:

- Măi copile ! Bagă-ţi minţile în cap ! Eşti contra spion. Nu balegă ! Nu eşti singurul în situaţia asta. Pe unu îl aruncă părinţii pe sub garduri. Ţin-te tare şi dă-l în mă-sa de ticălos !

în mă-sa nu-l puteam da, pentru că bunica era o femeie tare de treabă. Iar cu tăria stăteam cam prost. Nu înţelegeam însă care era miza. Şi de ce Harabagiu era atît de pornit împotriva tatei. Mai ales, de ce tata nu reacţiona ca un om normal. Era o confuzie cumplită. Sau cum spunea Radu Argintam cînd se trotila : Şliboviţă şi ceaţă deasă pe tot teritoriul...

Fix peste o oră l-am sunat pe tata, pe firul scurt. Direct din cabinetul lui Şaramet. Harabagiu dictase ce trebuia să spun. iar eu executam ca în transă. Insensibil lipsit de viaţă şi de voinţă. Totul se înregistra sub ochi mei. Să nu încapă dubii. Să nu cumva să cred că jucăm o partidă de lapte gros.

- Tovarăşe general maior, sînt maiorul Cremene Laurenţiu. Am aflat că sînt fiul dumneavoastră.

- Aiurezi, tinere. Eu nu am nici un fiu.

- Sînt născut în seara de Crăciun a anului 1942 în Poiana Teiului. Pe mama, prima dumneavoastră soţie o cheamă Alexandra. Nu v-o amintiţi ?

- Ascultă tinere ! Nu ştiu cine ţi-a băgat prostiile astea în cap...

- Mîine mă duc la mama şi-i spun că trăiţi. Şi bunica va afla, căci trăieşte încă. Sînteţi un monstru. Nu vă recunoaşteţi soţia, nu vă recunoaşteţi fiul. Dar mama, mama care v-a adus pe lume ?

Mi-a închis telefonul în nas. Am rămas cu receptorul în mînă, privind năuc. Sperasem, totuşi, într-o revenire, într-un semn cît de mic. Zadarnic. Tata nu voia să mă cunoască. Şi nu avea motive, căci eram un om serios.

Neîndoielnic, era un ticălos. Dar... era singurul meu tată. încă mai speram. Poate mama... Poate bunica...

Şaramet nu a mai zis nimic. A chemat numai o brigadă de filori. Să mă miroase fiecare tălpaş în parte. Ca pe un infractor. Să mă poată recunoaşte dintr-o mie, pe cea mai cumplită beznă. Totul se făcea pe faţă. Nu mi se explică nimic. Eram condus ca un robot. Iar eu executam fără să crâcnesc. Mă prostisem de-a binelea.

Harabagiu mi-a ordonat să merg imediat la Agenţia de voiaj CFR din faţa sediului şi să-mi iau bilet pentru Poiana Teiului. La primul tren. Să merg să o conving pe mama că-i trăieşte soţul. Să o aduc să discute cu el. Să-l lămurească că eu sînt fiul lui. Aparent era o acţiune caritabilă, plină de cea mai curată omenie. În branşa noastră însă, de acte de caritate se ocupă numai Dumnezeu, Noi întindem plase, punem capcane, iţărim. Am revenit la ocupaţiile de bază ale omenirii. Vînători şi pescari.

Drumul pînă la Poiana Teiului a fost un calvar. Mă întrebam dacă povestea are totuşi vreun rost. Dacă individul nu voia să ne vadă, de ce mai insistam ? Aveam noi nevoie de mila lui pentru a fi fericiţi ? Eram eu destul de amărît, la ce bun să le mai amărăsc pe cele două bătrîne, pe mama şi bunica ? Nu suferiseră ele destul şi aşa ? Mai trebuia să vină mama cu mine la Bucureşti, să-l audă pe general spunîndu-i : Doamnă, nu vă cunosc. Aiuraţi, n-am avut niciodată o soţie ca dumneavoastră.

Mă obseda privirea aceea plină de ură la adresa mea.

Parcă ar fi vrut să nu mă fi născut. îi încurcam socotelile. Dar care ? Ce importanţă mai avea acum, după 32

de ani, totul şi toate ? Viaţa reparase multe greşeli. Viaţa îşi făcuse datoria. Tata însă refuza să ia în seamă asta.
Am ajuns în sat dis-dimineaţă. Seria surprizelor m-a întâmpinat de la poartă. Tabloul care se înfăţişa privirilor mele era splendid. Happy e'nd de roman ori de film. La masa de sub părul înflorit stăteau de vorbă mama şi generalul Cremene. Profesionistul din mine şi-a pus imediat întrebarea : Cum a ajuns înaintea mea ? Şi tot el a răspuns. Probabil luase avionul de Suceava, apoi o maşină. Era doar mare boss, cu sute de subordonaţi prin toate judeţele.

În faţa noii situaţii, m-am oprit descumpănit, neştiin cum să reacţionez. Generalul m-a observat primul şi mi-a făcut un semn amical. Cam de tipul : Vino măi băiete! M-am apropiat stînjenit, descumpănit de turnura pe care o luau evenimentele. Mama plînsese. Privea în gol. Avusese loc o explicaţie. Situaţia mea era cam dificilă. Era în acelaşi timp fiul îndreptăţit să acuze şi să ceară explicaţii, dar şi ofiţerul de contrainformaţii aflat în faţa unui general de securitate. O situaţie mai greu de înţeles pentru cei care nu cunosc teoria cizmei şi stelei.

Tata m-a scos din încurcătură :

- Vino măi băiete, a zis el. Avem treburi importante de discutat.

- De ce ? l-am întrebat scurt.

- Eşti prea tînăr să înţelegi. Şi prea nou în jungla noastră. Cîţi ani ai în meserie ?

- Patru. Nu sînt destui ?

- Nu. Dovadă că te-ai aliat cu nişte duşmani perso nali ai tatălui tău pentru a-l distruge. Ce ştii tu de răfu-ielile noastre interne ?

Mama îşi dusese mîna la gură să nu plîngă iar. A cumpănit o clipă, apoi s-a ridicat şi m-a sărutat pe

obraz. S-a lipit ca o liană de mine şi a prins a tîngui încetişor :

- Puiul mamei... Ce se întîmplă ?

Pe mine mă întreba ? Ce eram eu ? Eram... Atunci am realizat că, de fapt, eu eram capul familiei Cremene, Şi m-am făcut dur.

- Nu ştiu, mamă. Poate ne spune dînsul.
- Nu-l judeca. Este totuşi, tatăl tău.
- Vreau să ştiu de ce ne-a uitat. De ce nu s-a gîndit o clipă că-l aşteptăm...
- Taci !
- Nu tac, mamă. Să-mi spună de ce nu mă recunoaşte de fiu. De ce a declarat şefilor săi că nu are pe nimeni în Poiana Teiului.

Spiritul răzbunător al ţăranilor de munte se trezise în mine. Puţin îi păsa că tata era general, că putea să-mi facă praf cariera militară. Pentru mine era tatăl meu. Un laş şi un mincinos care nu îndrăznise să recunoască Faptul că are un fiu, o soţie, o mamă. Un carierist. Un parvenit.

M-am întors către el :

- Spune-mi, domnule tată, de ce măcar în ultimul ceas nu ai vrut să mă recunoşti. Ţi-i ruşine cu mine ? Arăt eu a hoţ ori a vagabond ?

Tata era calm şi stăpîn pe situaţie. M-a luat cu binişorul:

- Măi băiete, măi băiete. Ce ştii tu despre infernul în care te zbaţi ?
- Destul pentru a înţelege că nici un om nevinovat nu se fereşte de propriul fiu.
- Ştii puţin. încă n-ai înţeles ce înseamnă un fanatic de tipul lui Har abagiu. Ori un pervers de tipul lui Şaramet.
- Pe ăştia lasă-i în pace ! Nu au nimic cu noi. Socoteala este între noi doi. Auzi ? ! între noi doi !

- Ia te uită cum se zburleşte. Aşchia nu sare departe de trunchi. Fiul meu...

- Da ? Fiul tău ? Dar atîţia ani cînd mă uitam cu jind la copiii care aveau tată, al cui fiu am fost ? Dar atîţi ani cît mama a plîns singură ?

Mama s-a ridicat aspră. Cea dintotdeauna. Dăscăliţa de care tremurau toţi şcolarii. Inclusiv eu.

- Laurenţiu, nu-ţi permit ! E tatăl tău. Nu ai voie să-l judeci !

Mama nu era proastă. Nici iertătoare. Probabil îi spusese ceva zguduitor. O convinsese că a avut motive serioase să se ascundă de familie. Dacă o convinsese pe ea, însemna că era adevărat. Mama se născuse sub zodia lui Toma Necredinciosul. Nu ţinea să o păcăleşti ori ,să o convingi oricum şi oricînd.

M-am lăsat pe bancă, am aprins o ţigară. Viaţa era complicată pentru unele persoane. Mai ales pentru un anume Laurenţiu Cremene. Tata a început să vorbească.

- Eşti deja profesionist. Poţi înţelege mai uşor. Asişti la o răfuială între cei mari. Fiecare mahăr vrea să-şi pună în scaunele puterii proprii acoliţi. Mie nu-mi găsiseră nimic pentru a mă scuipa afară. Căci ăsta e adevărul : te scuipă ca pe o măsea stricată. Acum mi-au găsit, cred ei, abateri de la morală. Sau, bigamie. Cine ştie ce vor insinua ?

Da. treaba stătea exact cum spusese. Fusese căsătorit de două ori, cu acte în regulă. Cu mama şi cu rusca. E drept, divorţase de ruscă, dar un timp fusese bigam. Tata a continuat confesiunea :

- A trebuit să mă căsătoresc cu rusoaica pentru a scăpa de lagăr. Ai auzit tu de mulţi vînători de munte care au scăpat din iadul rusesc ?

Nu, nu auzisem. Ivan avea o ură aparte pentru aviatori, vînători de munte şi jandarmi. îi făcuseră prea multe figuri pe timpul războiului. Explicaţia părea plau-

zibilă. Ce nu face omul din dragoste de viaţă ? Tata continua :

- Cine calcă cu stîngul odată şchioapătă toată viaţa. Cum puteam să spun şefilor că sînt bigam ?

Nu, nu putea. Dacă pentru el cariera însemna mai mult decît noi.

- Şi cariera a însemnat mai mult decît bunica. Recita mama? Decît mine ?

- Nu judeca aşa lucrurile. Dacă aş fi venit în sat, ce s-ar fi ales de mine şi de voi ? Eu, fiu de chiabur şi chiabur la rîndul meu ? Mă păştea Canalul. Ţi-aş mai fi putut eu trimite bani să nu suferi de nici o lipsă ?

- Care bani ? Mi-ai dat tu vreun ban ?

- întreab-o pe maică-ta.

Mama a dat încetişor din cap. Ştia. Şi tăcuse atîţia ani. Am explodat:

- De ce ai tăcut ? Ştii în ce m-ai băgat ?

- Nu e ce crezi tu. Banii veneau ca din partea unui prieten bogat. A unui prieten căruia Costică îi salvase viaţa. Aşa scria el, prietenul.

- Şi n-ai fost curioasă să-l cunoşti ?

- Cum să crezi asta ? I-am scris de multe ori. Mi-a răspuns de fiecare dată. Se ferea să ne întîlnim, să nu aibă necazuri.

Am tăcut. Pierdusem dreptul de emisie. Trebuia să rumeg pe îndelete cele aflate. Am încercat să mă retrag însă nu a fost chip. Tata m-a oprit poruncitor :

- Stai aici şi află tot. Să ai de ce să mă înjuri. Căci asta văd că te pricepi să faci, să mă înjuri.

Am devenit un pic mai politicos :

- Dumneata ce ai fi făcut în locul meu ?

- Mi-aş fi folosit dovleacul de pe umeri. Cum ai putut să te înhăitezi cu tipi ca Şaramet, ca Harabagiu ?

Nu era adevărat. Nu mă înhăitasem cu nimeni. Pur şi simplu era obsedat de cei doi. Chiar mai obsedat decît Harabagiu.

- Uite care e treaba, domnule tată. Sînt ofiţer de contrainformaţii militare. Un domeniu de mare responsabilitate. Nu ţi se pare curios ca şefii mei să fie curioşi de unele chestii ? Cum ar fi faptul că tatăl meu nu vrea să mă cunoască ? Mai ales cînd acest scump şi drag tătic a fost căsătorit şi cu o ruscă ?

- Rusoaică, m-a corectat el.

- Ruscă, am replicat eu. Aşa le zicem noi, ţăranii din Poiana Teiului.

- Fie şi ruscă, dacă zici tu. Crezi că am fost singurul care a trecut printr-o astfel de experienţă ?

- Nu, nu ai fost singurul. Dar, din zece români căsătoriţi cu Katiuşe, zece sînt agenţi de influenţă ori de informaţii ai frăţiorului nostru iubit...

A început să rîdă deschis, zeflemitor :

- Măi fecior, multe prostii ţi-au băgat în tărtăcuţă. Chiar aşa, sută la sută ?

- Chiar aşa. N-am întîlnit încă nici o excepţie.

- Cea mai cumplită deformare a unui om este îndoctrinarea. La vîrsta ta, eu eram îndoctrinat cu lupta de clasă, cu exploatarea burgheză, cu putredul capitalism. Acum e la modă îndoctrinarea împotriva celor care au fost căsătoriţi cu cetăţence străine. Şi nu numai din Est, dar şi din Vest. Naţionalismul ăsta desuet al lui Ceauşescu nu poate duce la nimic bun.

- Lasă-l pe Ceauşescu în pace. Nu are amestec în chestia asta. Aici e o problemă profesională. Ştim amîn- doi cîţi dintre cei veniţi din URSS , din prizonierat ori de la studii, au fost recrutaţi de NKVD , GRU , KGB .

- Mulţi, da. Toţi, nu.

Tonul sec, impersonal, profesional. Putea fi crezut. Trebuia să-l iau aşa. Sub beneficiu de inventar. Adică sub rezerva unor verificări ulterioare. Oricum, era o zi mare din viaţa mea. La 32 de ani am căpătat un tată. : Şi. încă unul general. I-am lăsat pe părinţi în ogradă să

discute şi am intrat în casă să mă odihnesc. Nu dormisem bine de cîteva zile.

Pe seară, a apărut bunica. Fusese în satul vecin să moşească un copil, Ori să facă pe furiş de dragoste. Ori, să stingă tăciuni... Ne-a găsit pe toţi trei la masă, în bucătărie. A stat o" clipă în uşă, mijindu-şi ochii încă ageri :

- Iraiii ! Ci mai samînî domnu' ista cu Costicî !

- Mamă dragă, a zis tata şi a început să-i curgă lacrimi pe faţă.

- Costicî, băieti, parcî tu eşti...

- Eu, mamă.„

Tata a luat-o în braţe pe bunica şi a răsucit-o ca pe o păpuşă. Aşa făcea şi cînd era tînăr. Exact aşa. Era un joc de care îmi povestise bunica. Bătrîna plîngea şi rîdea în
acelaşi timp:

- Sî nu ştiu eu ? ! Si nu simt eu la vremi cî vini băietu ? Am îmbătrînit. Vini doamna ceia cu coasa. Vini, vini. Tu eşti, parcî tu eşti.

- Eu sînt mamă. Altul nu-i.

- Aşa-i, aşa-i. Undi-ai fost atîta vremi, băietu mami ? - Departe, mamă. Tare departe. Asistam ca un martor la un mare final de spectacol. Da, fusese tare departe. Trăiam sentimente contradictorii.
O pace adîncă încerca să se furişeze în mine. Nu avea însă loc. Un dram din ura lui Harabagiu se cuibărise acolo. Făcuse şi pui. Am plecat în sat să mă plimb. Să văd Stînca IViului, să gîndesc pe îndelete. Simţeam, nevoia să fiu singur.

A doua zi am plecat la Bucureşti, la serviciu. Tata a rămas pe loc, îşi luase concediu. Intenţiona să se pensioneze. Aşa spune el :

- Vezi, fiule, am renunţat la carieră. Să îndrept ceam dărîmat. Poate sînt vinovat eu, poate aşa a fost soarta. Iar tu fii ceva mai reţinut cu tipi ca Şaramet şi

Harabagiu. Vor să umple întreg aparatul de indivizi ca ei. Fanatici şi perverşi. Le e frică de orice indivizi care nu se pleacă în faţa noii ordini. A lui Ceauşescu. adică...

Am raportat cinstit şefilor mei cum decursese afacerea. Le-am spus că tata se va pensiona şi se va retrage la Poiana Teiului pentru a se recăsători cu mama. Şaramet a dat îngăduitor din cap. Părea' plictisit de cele auzite. Harabagiu însă, rău ca de obicei, a mormăit : _ o să facem nuntă mare. Cu popă şi lăutari. Era ameninţător. Ura îl rodea mai cumplit decît boala. Aşa credeam eu. Uneori mă speria cu accesele lui. Noroc de locţiitorul său, Nicu Almăjan, un tip fin, rafinat, Inteligent, moderat. El mă mai ţinea cumva în breaslă. Căci, eram speriat de întuneric, tăcere şi duritate.

Harabagiu a murit cam la vreo trei zile după revenirea mea din sat. A murit la locul de muncă. La birou lîngă obiectul urii sale - zeci de dosare de spioni, lîngă sticla de palincă - singurul medicament care îi mai ostoia durerea. Medicina, se dovedise neputincioasă în faţa misterioasei otrăvi.

Mort era parcă mai senin, mai împăcat, mai bun. L-am iertat pentru ura aceea dementă la adresa tatei, pentru stilul fioros în care mă ridica împotriva propriului părinte. Suferise nu numai de otravă, ci şi de spionită. Adică vede peste tot spioni sovietici. Aşa gîndeam eu, aşa i-am şi spus lui Almăjan. Nu pot fi chiar toţi spioni, mai trebuie să fie şi cîţiva oameni cinstiţi. Almăjan nu mi-a răspuns la afirmaţii. Era zguduit. Lucra de mulţi ani cu Harabagiu şi se legase de acest urs.

L-am îngropat în linişte. Fără fanfară, fără discursuri Cum ai fi putut striga în gura mare că pe catafalc zace vânătorul de spioni Harabagiu ? Ceilalţi ştiau probabil, că un as al contraspionajului cobora în pămînt. Posibil

chiar, să fi trimis vreun emisar să spioneze, să se convingă de adevăr. Nu de altceva, dar în branşă se practicau tot felul de stratageme. Inclusiv moartea". Că mortul în cauză învia apoi pe alte meridiane era cu totul o altă socoteală. Singurii care ne-ar fi putut acuza erau preoţii: le făceam concurenţă la minuni de înviere.

La, groapa lui Harabagiu eram numai o mînă de oameni. Cîţiva contraspioni şi nişte neamuri de ale lui. Nişte ţărani din Ardeal. îşi făceau stîngaci semnul crucii şi-şi ştergeau lacrimile pe tăcute. Soţia îl bocea ca în sat. C bocete sfîşietoare, cu implorări, cu strigăte. Îl ruga să deschidă ochii, să ne vadă, să nu plece, să se întoarcă) înapoi. El n-o asculta. Morţii noştri, ai breslei, nu se întorc niciodată înapoi. Aşa au fost învăţaţi. Să meargă mereu înainte, numai înainte. La ce să se întoarcă înapoi ? La ură'şi întuneric.? La veşnicul război cu ceilalţi ? La o viaţă fără un dram de satisfacţie omenească ?

Noi nu plîngeam. Stăteam străini şi pustii ca viaţa noastră. Fiecare cu gîndurîle şi trăirile lui. Nici o lacrimă!

Doar feţe osoase şi figuri aspre, înrăite. Ţăranii aceia din Ardeal erau amărîţi şi trişti, pentru că erau oameni. Noi nu prea mai puteam aspira la acest titlu. Cam aşa gîndeam la mormîntul lui Harabagiu. Nu mă mai temeam de moarte. Era o simplă poartă către lumea de dincolo, unde nu putea fi mai rău decît aici.

Era tăcere deplină. Se auzeau numai bulgării de pă~ mînt care cădeau pe sicriu. Cînd am aruncat pumnul meu de ţărînă, m-am pomenit spunînd la fel ca ţăranii :

- Dumnezeu să-l odihnească !

Era un lucru foarte nou pentru mine. Nu-mi plac vorbele mari, dar adevărul e că" am simţit ceva' cu totul deosebit. Un şoc. Dumnezeu se înapoiase la fiii

săi. Adevăratul Dumnezeu, cel de care îmi povestise bunica. Nu cel cu care ne înfricoşau preoţii. Adevăratul, Atotputernicul, Lumina, Credinţa... Dumnezeul strămoşilor noştri. Aveam nevoie de el. Să nu mai fim atît de pustii şi singuri...

VÎNĂTOAREA DE SCORPIONI.

În noaptea de după înmormîntarea lui Harabagiu, Almăjan m-a trimis împreună cu Volbură, să-ntindem o capcană lui SERGIU. Am plecat cam fără chef. Ciudat lucru. Deşi SERGIU era spion străin dovedit cu acte în regulă, îmi era oarecum simpatic. Latin ca şi noi, jovial, spontan, plin de umor şi fantezie. Era o distracţie să-l urmăreşti. Spectacolul însă luase sfîrşit. Trebuia să-l prindem cu nasu-n gulgute şi să-l trimitem pachet-în ţara sa. Aşa suna ordinul, aşa trebuia să facem.

SERGIU era un ghinionist. Probabil că vreun grangur din ţara sa îl supărase pe nea Nicu. Cam asta era regula : dacă ne aveam bine cu o ţară, îi supravegheam spionii fără a-i aresta. Le băgăm gulgute false în guşuliţă, fă- cîndu-i să care la şefii lor tot soiul de baliverne. Treaba ţinea un timp. Nu prea mult. Căci, de ce să mint, nici ceilalţi nu erau dobitoci. Aveau şi ei nişte minţi ascuţite. Cum se prindeau că-i intoxicăm cu falsuri, cum intrau în joc. Să te ţii atunci dans ! Ce mai gulgute otrăvite înghi- ţeam noi de la ei ! Asta pînă ne prindeam noi că fusesem descoperiţi. Eram apoi la rînd, la tras în poartă. Şi trăgeam pînă se prindeau din nou ceilalţi. încleştarea asta deşteaptă dura uneori cîţiva ani. Depindea cît de tari erau nervii nefericitului cărător de gulgute. Sau de „înalte interese de stat". De obicei, cel mai tare rupea jocul : ori aresta spionul, ori îl declara persoana non grata. Era un joc de copii mari. Un joc parşiv de tot. Puteai să faci ocnă dacă pierdeai. Sau, să vezi plutonul de execuţie. Nu ca spectator. Ca principal actor.

Venise rîndul lui SERGIU să intre la căpăstru. De cîte ori am plîns noi la mormînt străin din cauza lui! De cîte ori ne-au buşit şefii pentru el ! Şi, totuşi, aveam un regret straniu. Era un spion simpatic. Ca orice latin care se respectă, căzuse la o pipiţă. O agentă de-a noastră. O muie- ruşcă care făcea nişte „lucrări" teribile. De nivel mondial. Tot era vremea cînd, potrivit „indicăţiilor", trebuia să ajungem, în toate domeniile, la nivel mondial. Pipiţele noastre erau în fruntea plutonului. Sigur ! Garantat !

Ştiam la fix unde se va duce SERGIU. Aşa se întîmplă cu indivizii care în loc să se dezbrace de ţoale se dezbracă de atenţie, de vigilenţă. Se trezesc cu potera în cîrcă exact cînd le e lumea mai dragă. Părea incredibil ca un diplomat spion de talia lui SERGIU să facă aşa o tîmpenie. O făcuse însă şi asta conta. Şi pentru noi, şi pentru el. Noi marcam un punct, el încasa un şut. Un şut dezastruos pentru cariera sa de diplomat spion.

în cazul de faţă, ordinul era clar : Prindeţi, documentaţi după lege, reţineţi în flagrant, atenţionaţi politicos, eliberaţi ! Restul era treaba diplomaţilor din MAE ; protestul diplomatic, declararea de persoana non grata, scoaterea din ţară cu lăutari etc. Noi eram cu cîrca. Sau, cum spunea nea Argintaru, cu gineala, poceala şi uşcheala.

Am întins capcana cu o precizie de matematician. Dacă ne-ar fi văzut yankeii, ne angajau la NASA. Am ales colţul de sud al unităţii. Aveam motivele noastre. Ascunse. Mă bucur că, în sfîrşit, le poate afla şi SERGIU. Asta în situaţia că, după ce a încasat-o, nu şi-a pierdut umorul şi pasiunea pentru romanele de spionaj. Calculul nostru era simplu. Orice spion serios trebuia să ajungă la unitate precum apostolii. Adică pe jos. Cu maşina ar fi trezit din somn santinelele. Deci, ziceam noi, SERGIU va parca maşina în pădure, la

vreun kilometru de unitate şi se va apropia ca o piele roşie, de sacul cu gulgute.'Nu era tipul de tremurător, care să se oprească la distanţă. | Deci, gîndeam noi, va ieşi din pădure, se va tîrî prin lanul de grîu de la colţul de sud al unităţii şi va arunca o privire indiscretă prin gard. Să vadă „tehnica". Racheta în concret.

N-aveam nimic împotrivă. Era oaspetele nostru. Putea chiar să fotografieze ori să filmeze. Să ne creeze nouă probe, adică. Nu se putea ca şefii lui să-l creadă pe cu- vînt. Toţi şefii din lume, socialişti şi capitalişti, vor probe. Bolnavi de neîncredere. Boală şefească.

SERGIU a intrat în capcană exact cum îl descîntasem noi. Nici un milimetru abatere de la plan. M-am pomenit rînjind către Volbură şi către Rogan, CI-stul unităţii, care ne asigura „logistica" (adică o gaşcă de haidamaci cu care să-l înşfăcăm pe diplomatul spion) : Uite mă. am zis eu, de unde ar trebui să înveţe consilierii lui nea Nicu. Aşa se face planificare riguroasă.

- A înghiţit găluşca, a sîsîit apreciativ Volbură.

Ba, era clar ! SERGIU înghiţise găluşca şi asta urma să-l coste. Urma numai să-i punem căpăstrul şi să-l ducem în grajd. Din cîteva salturi am fost lîngă el, în lanul de grîu :

- Bună ziua, domnule colonel. M-am adresat politicos. Aşa suna ordinul. Să nu creadă că sîntem nişte brute. Cum eram în realitate nu conta. Principalul era să-i facem impresie bună.

Cîteva secunde m-a privit năuc. Îşi luase toate măsurile de prevedere. Era chiar lîngă grădina Edenului. Cînd să intre în rai, hopa ! Un ăla rău, de vreo sută de kile, îi dă bună ziua. Profesionistul era însă profesionist :

- A, ce plăcere. Frumoasă zi, într-adevăr.
- Dar păguboasă pentru dumneavoastră, domnule colonel. Aţi stricat grîul ceapiştilor. O să vă coste.

SERGIU a început să se ridice. Din mişcare a prins imaginea lui Volbură care îl filma ca la carte : prim plan, pe fundalul unităţii militare, cu semnul de acces interzis, în zonă, exact în spatele lui. Să nu zică mai apoi că fusese la cules ciuperci. Ori zmeură.

- Domnilor, mă impresionaţi cu atenţia dumneavoastră. Ştiţi, eu nu sînt actor. Nu ştiu dacă aţi observat, dar nu prea sînt fotogenic.

- Ba sînteţi. Nu fiţi modest. Şefii noştri se dau în vînt după filme cu dumneavoastră.

- îndoielnic gust, domnilor. Bar', de gustibus non disputandum.

- Domnule colonel, asta-i situaţia. Nu-i cea mai fericită. Dar nici cea mai proastă posibilă.

- Aveţi dreptate, domnilor colegi. Putea, de exemplu, să-i tragă o ploaie zdravănă. Vă închipuiţi în ce hal aş fi arătat ?

- Ne putem imagina. Stăm bine la capitolul ăsta, imaginaţie. Avem însă o problemă de discutat cu dumneavoastră. Nu durează mult.

- Şi dacă v-aş spune că nu sînt disponibil pentru azi, ce ar urma ?

- Filmul ar lua o turnură urîtă, disgraţioasă. Nedemnă de un colonel de informaţii. Ştiţi, noi sîntem şi scenarişti -: regizori. Cam improvizăm. Figuranţii sînt colea, lîngă
gard.

A aruncat o scurtă privire şi a înţeles. Lîngă gard, cîţiva soldaţi cu armele în bandulieră şi cîinii în lesă, aşteptau semnalul. Dacă mişca în front, îl păpa gaia. Nu era deloc băiat prost :

:- Domnilor colegi, ce aţi zice de-o cafea ? Cu coniac ?

- Bună idee. Fiţi oaspetele nostru.

- Aş fi preferat postura de gazdă dar bănuiesc că..:

- Bănuiţi exact. Ne-am simţi jigniţi. Tradiţionala ospitalitate românească ar fi încălcată.

- Atunci după dumneavoastră, domnilor.

- Se poate, domnule colonel ? Gazda în faţa oaspetelui ? După dumneavoastră...

L-am condus la punctul înaintat de observare de lîngă barieră. Sergiu privea cu nostalgie la unitatea care rămînea tot'mai în urmă. Nu avea noroc la rachete. Ăsta era şpilul. Cred că începuse să-l înţeleagă şi el. Cît despre norocul său la pipiţele băştinaşe...

Procedura de documentare a mers după tipic. Cîstul unităţii s-a dus după cafele şi coniac, iar noi ne-am aşezat
la taifas. Prin cărţile alea de spionaj, scrise de socialişti, momentul în cauză e plin de dramatism şi semnificaţii patriotice. Contraspaii socialişti, deştepţi de le bubule mintea ca bomba de la Hiroşima, îi demonstrează scîrbo- sului de spion capitalist cît e de nătăfleţ. Iar acesta, laş, tremură ca o piftie, cerînd îndurare de la vajnicii apărători ai cuceririlor revoluţionare ale poporului muncitor. Cam aşa decurg treburile în cărţile alea... în realitate, treaba decurge atît de birocratic încît, de ar afla poporul muncitor, nu ne-ar mai plăti nici solda, fără vechime. Am scris procesul verbal de constatare a infracţiunii flagrantă şi l-am invitat pe SERGIU să-l semneze. Petecul acela de hîrtie reprezenta sentinţa de expulzare, şi, foarte probabil, sfîrşitul unei cariere promiţătoare. SERGIU era un cavaler.* A semnat fără şovăire. Nu s-a ţigănit nici un pic. Respecta legile breslei. Poate şi de aceea îl simpatizam noi.

Ne-am aşezat apoi la cafele şi coniacuri. Să sărbătorim fiecare cît'e ceva : noi, victoria, SERGIU, înfrîngerea. Căci, în branşă, înfrîngerile se udă, ca şi victoriile.

După încălzirea de rigoare, SERGIU a reluat atacul :

- Domnilor colegi, vă felicit. De două ori. Mai întîi pentru capcana asta excelentă. în al doilea rînd, pentru rachete. Am auzit că sînt excelente.

Eu eram bossul. Eu conduceam ostilităţile cu reprezentantul imperialismului mondial. Gulguta cu inteligenţa noastră suna exact ca în romane. Pe el îl interesa de fapt rachetele. Bănuiesc că nici acum nu i-a dispărut acest interes pur ştiinţific, L-am luat cu binişorul, căci mai aveam un interes cu domnia sa.

- Domnule colonel, vă mulţumim pentru aprecieri; Sînteţi prea amabil. Adică exageraţi. Căci, la o capcană modestă ca a noastră, nici ţoapa nu putea fi mai de soi. Adevărul e că în unitate nu -i nici o rachetă. Nici de sămânţă.

Asta era gulguta otrăvită pe care trebuia să i-o bag în scăfîrlie. Nu putea omul să plece chiar cu mîna goală de la noi. Tradiţionala ospitalitate românească...

SERGIU s-a încordat o clipă, apoi a prins a rîde cu hohote :

- Nici una ?

- Nici una. E o unitate capcană de prins spioni. Numai scînduri, mucava. Machete.

M-a privit un pic suspicios. I se oprise gulguta în gît. Cît pe ce să nu o înghită. Nu era novice în breaslă. Eu eram verzanul, vorbisem prea mult şi-i trezisem suspiciunea. Mai rar contraspion care, după un coniac, cîntă totul. O scrîntisem. Mă criticam în gînd după ritualul nostru. Adică îmi imaginam un dispozitiv de dat şuturi în fund, cam de tipul celui folosit de dulăul Pluto din filme. Trebuia s-o dreg, să-l fac să creadă informaţia scăpată ca din greşeală.

- Chiar nimic ? a reluat SERGIU.

Era momentul să joc cartea. M-am „trezit" brusc şi am devenit oficial, vigilent :

- Domnule colonel, cred că sînteţi de acord că mai avem cîte ceva de făcut pe ziua de azi.

încă nu ţinea. Era vulpe bătrînă. Dar se prinsese de cîrlig. Care guvide din branşă nu se aruncă la aşa momeală ?

- Domnilor colegi, vreau să vă spun un secret. Şefii mei sînt nişte capsomani. Mă pisează să le raportez da’te exacte despre aceste rachete. Astea din unitatea de...

- Domnule colonel, sîntem tovarăşi de suferinţă. Şi şefii noştri sînt nişte bestii. Ne spânzură dacă vă spunem ceva de rachete.

În mod voit, afişasem un ton uşor fals. Să creadă că abia acum îi serveam gulguta otrăvită. Stătea domnul colonel ca un calic în tîrg. Cu două gogoşi în faţă. Una cu magiun, alta cu rahat. Sînt rachete în unitate - magiun. Nu sînt - rahat. A optat pentru rahat. De bună voie şi nesilit de nimeni. Puteam eu să mă amestec în drepturile inalienabile ale omului şi spionului ? Eu, un gentleman ?

SERGIU a plecat satisfăcut. Era convins că nu se sacrificase în mod inutil. Avea, oare, vreun rost să-l contrazic ? Să-i stric buna dispoziţie ? în timp ce ne strîngeam mîinile, la despărţire, mi-am adus aminte de remarca lui cu privire la gusturile oamenilor. Aşa era. Fiecare cu gustul lui. Inclusiv în spionaj. Dacă spaiul preferă o gogoaşă cu rahat poţi să-i reproşezi ceva?

Am ajuns la Bucureşti cu sufletul chitind de bucurie. Aveam o marfă grozavă : filmele şi documentele cu prinderea în flagrant a diplomatului spion SERGIU. Am raportat plin de entuziasm lui Almăjan cum decursese tărăşenia. Almăjan nu se bucura. Mă privea absent şi rece. Se întîmplase ceva. Mai întîi l-am criticat de mamă. în gînd, desigur. Adică, dacă devenise şef în locul lui Hara- bagiu, trebuia s-o facă pe mumia ? Mi-am încheiat raportul Sec. Dezumflat. La fel de absent

şi rece. Almăjan a luat materialele şi a urcat la Şaramet, să pornească mecanismul de scoatere a spionului din ţară. M-am aşezat la birou şi am început să cuget la firea omenească. Cum prindea unul un os mai cu carne, cum nu te mai cunoştea. Cam ăsta era omul nou, al societăţii socialiste multilateral dezvoltate. Aşa cugetam...

După vreo cinci minute, m-a sunat Almăjan. Pleca la. CSS , cu Şaramet, cu cazul SERGIU. Trebuia să-i aştept, să dau detalii la marii mahări. Am început să mă plimb prin birou, ca un leu în cuşcă. Era către opt seara. Volbură , plecase acasă, iar eu trebuia să mai aştept. Poate o oră, poate două. După trei zile de mers pe trenuri şi de dormit prin cazărmi nu visam decît la o baie caldă.

în timp ce mă plimbam fără noimă, am aruncat o privire pe masa noului şef. Era întîmplare ? Nu era întîmplare ? Chiar în centru se afla dosarul care avea să-mi schimbe cursul vieţii. Definitiv şi pozitiv. Dosarul SCORPIONUL. Dosarul spionului sovietic Ragulka. Nu ştiu ce m-a împins să arunc o privire în el. De obicei, sîntem atît de sătui de propriile noastre secrete şi dosare, încît ne vine greaţă la ideea că am mai putea citi şi pe cele aflate la alţi colegi.

Am citit dosarul şi mi-a căzut cerul în cap. începea cu o notă fără antet de unitate. Acest mod de conspirare îl practica o singură unitate de spionaj. Octogonul. Nota m-a îngrozit. Era rece ca un gheţar şi sigură ca moartea. Octogonul recrutase un ofiţer KGB şi, prin el, obţinuse dosarul unui agent al acestei cooperative internaţionale specializate în munca cu ridicata. Adică al KGB -ului. Un agent infiltrat în România. Unul de talie mondială, pe lîngă care un tip ca Richard Sorge părea un copil de ţîţă. Un agent capabil să schimbe prin informaţii şi diversiune soarta unor naţiuni. Fişa lui suna limpede :

Oleg Ragulka, născut la data de 02.02.1918 în Bălţi, fiul lui Vladimir şi Natalia, de naţionalitate rusă şi cetăţenie sovietică. Absolvent al Institutului de limbi romanice din Moscova. Ofiţer NKVD (KGB) cu misiuni executate în Spania, Italia, Franţa şi România. Alpinist, trăgător de elită, absolvent al cursurilor speciale de supravieţuire şi diversiune (comando). Excelent profesionist în domeniul culegerii de informaţii. Infiltrat în România, în 1944, prin procedeul schimbării de identitate. Persoana a cărei identitate o furase, român, prizonier de război, fusese lichidată pentru păstrarea secretului operaţiunii. Acel prizonier român, ofiţer de vînători de munte, se numise Constantin Cremene. Adică tatăl meu. Cel adevărat. Unicul. Iar Oleg Ragulka nu era altul decît noul meu „tată", generalul maior de securitate, şeful Unităţii speciale Y din CSS . Şeful unei unităţi prin care se putea controla aproape întregul aparat informativ al Securităţii.

Ceva solid şi sigur mi-a fost smuls de sub picioare. Am început să cad într-un gol infinit. O senzaţie dezuma- nizantă de cădere continuă. Întîlnisem extrema perversitate în breaslă. Şi o gustam eu însumi, ca erou al tragediei. Nu ca spectator care aplaudă din rîndul întîi.

În dosar erau şi cîteva fotografii. Adevăratul Cremene, tatăl meu, semăna teribil cu spionul sovietic. Pînă atunci, crezusem că astfel de cazuri erau doar de domeniul fanteziei.

Zăceam fără putere pe scaunul de la masa de lucru a şefului meu. Plîngeam. O golemă de aproape o sută de kile pişa ochii ca un ţînc.. Nu puteam gîndi nimic. încercam şi nu puteam. Mă simţeam plutind într-o mlaştină împuţită, fără capăt. Atunci am murmurat : Doamne al strămoşilor mei, de ce eu ? Mi-am privit palmele care îşi îndreptau degetele chircite. Nu ştiam ce se întîmpla, dar era exact ce trebuia. Simţeam cum

se răceşte sîngele în mine. Mai rece, tot mai rece. Simţeam cum devin mineral. Piatră, stîncă, cristal. Stîncă rece de foc. Cremene. Eu eram din neamul lui Cremene. Aşa îmi dicta cineva. Cineva nevăzut. îmi amintea că mi-a mai vorbit şi nu l-am ascultat. Bunica spusese clar, pentru dobitocul ei nepot : Ce mai seamănă cu Costică ! Să nu simt eu cînd vine băietul ? ! Şi Harabagiu murise ca un cîine, cu stomacul făcut zdrenţe. Mama trăia cu ucigaşul tatălui meu. Iar eu, contraspionul, intrasem în jocul său...

Aşa s-a născut adevăratul Cremene Laurenţiu. Din durere, oroare şi ură. Toate anihilate şi spălate de acea forţă mai presus de cunoaşterea şi voinţa noastră. M-am ridicat calm ca un englez. Am mers la fişet, am scos plicul pentru cazuri excepţionale. în el se aflau o mie de lei şi ordinul de serviciu semnat în alb. Un ordin la care primeam ajutor de la orice organ de stat al României. Am scris un bilet pentru Almăjan. Scurt : Am plecat în munţi după Ragulka. Vă rog pe toţi să mă iertaţi. Te rog să pui cîteva flori din partea mea la mormîntul lui Harabagiu. Semnat: CREMENE. De atunci, mă cheamă extrem da rar Laurenţiu.

N-am găsit tren de Suceava. Am oprit un camion de Bacău. Pentru cinci sute de lei, şoferul a gonit prin noapte ca la curse. îi spusesem că merg la un mort. Era adevărat. Ragulka îl ucisese pe tata pentru a doua oară.

La miezul nopţii eram în Bacău. L-am sculat din somn pe Ciolpan, şeful contraspionajului. I-am băgat sub nas ordinul de misiune excepţională şi i-am cerut o maşină. Mi-a dat-o. Fără şofer. Eu am refuzat şoferul. Trebuia să fiu singur. Era o problemă a mea, numai a mea.

Cînd am intrat în sat, cocoşii cîntau de zori de ziuă. Era linişte şi frumos. Asta nu era pentru mine. Pentru mine era ura. Şi lupta. Harabagiu avusese dreptate.

Am lăsat maşina departe de casă. Să nu mă simtă asasinul. Trebuia să-l prind viu. să aflu. Să ştiu cum a reuşit să intre în pielea tatii. Să-mi spună el. cu gura lui. cum mi-a ucis părintele. Ce misiuni avea. Cu cine ţinea legătura. Cum a reuşit să-l „anihileze" pe Harabagiu. Nu aveam nici un dubiu, acum. Ragulka, încolţit, grăbise moartea lui Harabagiu.

Am mers pe furiş la bucătăria din fundul curţii. Acolo dormea bunica. Am trezit-o încetişor, să n-o sperii. Bătrîna s-a luminat de parcă trăia o minune :

- Lauri, puiu babi, ghini c-ai vinit.
- Pssst ! Bunică, taci ! Să nu-l trezim pe ucigaş.
- Puiu babi, ştii ?
- Ştiu bunică. Nu e tata. E unul care seamănă cu el. Un bandit.
- Ştiem eu c-o sî gîceşti. M-ai moştinit.
- Unde doarme ?

-- în camira di la stradî.

- Ghini bunicî. Şăzi ghinişor cî termin răpidi.

Mă trezisem vorbind în dialectul de acasă. Eram iar un copil de ţăran muntean, neatins de boala civilizaţiei excesive. Studiam cu ochi de ţăran situaţia. Hoţul, dulăul nostru, scheuna uşor în lanţ. îl oropsiseră, îl ţineau legat noaptea. L-am slobozit şi l-am strîns în braţe. Să nu urle, să nu latre. Am luat, apoi, un resteu de fier de sub şopron şi m-am îndreptat tiptil către casă. Prin minte îmi treceau frînturi din dosarul Ragulka. Trăgător de elită, alpinist, supravieţuitor, specialist în operaţii de comando..;

Din fişa făcută de temerarul agent al Octogonului lipsea ceva. Un anume ceva. Deosebit de important : demonicul asasin simţea. Simţea teribil, ca un animal de pradă. Era şi normal. De zeci de generaţii neamul' său trăia din pradă. Nu ştiau să muncească. Numai guleai şi jaf.

Cînd am urcat în ceardac, Ragulka era deja în uşa casei. Cu pantalonii şi cămaşa pe el, dar desculţ. Eram cu un picior în aer, urcînd către el, cu resteul în mînă. Dintr-o privire a înţeles că situaţia era cam strimtă pe la cusături. Pentru vîrsta lui a fost teribil. Reflexe de ucigaş de meserie. M-a lovit scurt cu cantul palmei în carotida stîngă şi peste mine a căzut întunericul. Am auzit, ca prin vis, urletul dulăului.

Cînd m-am trezit, îmi era frig. Eram ud tot. Mama turna peste mine apă rece de izvor. Bunica îmi zicea des- cîntece şi îmi căuta ceva la ceafă. Ceva de care ştia dînsa că trebuie făcut pentru a-mi limpezi mintea. în lumina zorilor am văzut-o pe mama de aproape. Era albă ca turta de ceară. Tremura din tot corpul cu dinţii strînşi, cu buzele vinete. Aflase. Era oribil. M-am ridicat dîrz şi rău :

- Unde-i ?

- A fugit cu Hoţu după el.

Da, Hoţu era un dulău. Cam greu să loveşti un dulău în carotidă.

- încotro a luat-o ?

- Prin spate, către munte.

Alpinist excelent. Instruit în supravieţuirea de tip comando. Cam greu să găseşti un animal de ăsta în munţi. Era o linişte de ceas rău. Gîndeam. Acel ceva sau cineva rece şi inuman mi-a şoptit : Hoţu ! Da, asta era. Hoţu. Am fluierat de a vuit tot satul. Fluieratul meu, cel cunoscut de Hoţu. Am aşteptat să aud dupăiturile cîinelui. Venea, venea în goana mare. Era în regulă.

Am intrat în cameră. Instinctiv, mi-am ferit privirea de aşternutul mototolit. îmi era greaţă cumplită ; mama se culcase cu ucigaşul tatălui meu. Am scotocit în hainele lui Ragulka după ceva care, după calculele mele, trebuia să fie acolo. Era. Un pistol Browning de mici dimensiuni. Putea să ucidă la maxim douăzeci de

metri. Bun şi ăsta. Oricum, trebuia să-l prind viu. Să-l fac să vorbească, să-şi aducă aminte de tot, începînd cu bordeiul din tundră în care îl adusese pe lume maică-sa. Am băgat pistolul sub curea, am luat resteul în mînă şi am început să cobor. Spiritul ţărănesc mă îndemna să nu renunţ la
resteu. Asta era arma noastră, a codrenilor. Asta şi ţepuşa. Rareori baltagul şi carabina cu ţeava retezată. Niciodată pistolul. Prea mic.

Din poartă am auzit ţipătul disperat al mamei :

- Laure!

Nu conta acum. Acum aveam de încheiat o socoteală. Dulăul scîncea la picioarele mele. L-am mîngîiat pe cap şi i-am şoptit :

- Caută, Hoţu, caută.

A ţîşnit ca o săgeată, în sus, către munţi. Mi-am reglat respiraţia şi am pornit după el prin pădure. Gîndeam. Asasinul era desculţ, dezarmat. Trebuia să fugă. Iar eu trebuia să-l prind, să-l duc cît de cît viu la judecată.

Ragulka era profesionist. Orice alt muritor ar fi fugit către Bicaz, către cea mai apropiată aşezare urbană. El luase munţii pieptiş către Borsec. Adică, în direcţie total opusă. Conta că voi raţiona ca un muritor. Hoţu era ghinionul lui pe ziua de azi. Şi pe zilele ce le mai avea de trăit.

Alergam ritmic în urma dulăului cu mintea clară şi trupul uşor. Ceva totuşi nu era real şi nu ştiam ce. Totul părea o poveste. Atunci am realizat că intrasem parcă în romanul lui Sadoveanu. în Baltagul. Prea erau toate la fix : ucigaşul, cîinele, mama, eu... Mare vrăjitor conu Mihăiţă,! Nu degeaba fusese marele maestru al masonie- riei române. Să ghicească aşa poveste cînd eu abia mergeam la şcoală ! ? -Sau, poate, nu conu Mihăiţă... Poate veşnica noastră Mioriţă, istoria criptică a neamului nostru...

O creangă m-a lovit la cap şi m-a încrîncenat. Am mărit ritmul, strîngînd din dinţi. Rău şi crud. Acum o să afle,nomadul ăsta din faţa mea cum se termină, de fapt, Mioriţa. O să afle că, de fapt, moldoveanul a pus mîna pe resteu şi i-a otînjit pe cei doi ticăloşi de le-au mers fulgii.

Soarele se ridicase cam de-o suliţă. Alergam pieptiş prin răritura de fagi. Noroc că eram vînător de munte. Mă întrebam cu durere şi regret cum ar fi alergat bietul Harabagiu. Curînd am ajuns la o stînă veche, părăsită. Hoţu mirosea şi scheuna. Am scos pistolul şi am dat ocol. Nimeni. într-un colţ din strungă erau cîteva cîrpe vechi sfîşiate. La ele lătra Hoţu.

După o clipă de cugetare, m-am dumerit: ucigaşul îşi confecţionase un fel de încălţări din cîrpe. Era domn general, avea pielea subţire. Se boierise spionul. Avantaj Cremene. Nu putea să-mi scape. Am reluat goana ceva mai întărit de cele aflate. Trebuia să-l prind cît mai tîrziu, să fie ostenit.

Pe la nouă a zbîrnîit primul elicopter peste pădure. Putea fi o întîmplare dar putea, tot atît de bine, să nu fie. După cîte aflasem în ultimile zile, puteau fi chiar gealaţii lui. Un început de descurajare a prins să se insinueze parşiv în sufletul meu. Dacă ei erau mai-mulţi şi eu eram singur... Nu, nu trebuia să mă las. Am urlat din toate puterile :

- Mergi ori crapă !

Ecoul îmi răspundea :

- Mergi ori crapă, mergi ori crapă,..

Alergam ca în transă. Aveam un singur gînd : Ragulka, prins, anchetat, judecat, condamnat, executat. Deodată, la mai puţin de cinci metri în faţa mea, Hoţu s-a ghemuit scheunînd derutat. M-am oprit şi am simţit pericolul. Plutea în aer. Era dens, îl simţeam fizic. Undeva, în faţă, era ascuns asasinul. Un ucigaş de profesie pentru care viaţa mea, a unui român, nu făcea

două parale. Un monstru. Am strîns bine resteul în mînă şi am început să ascult. Hoţu se oprise, semn că Ragulka era aici. Nu-l vedeam de jur împrejur. Era deci, în copac.

Asta cu copacul am gîmdit-o cu o fracţiune de secundă prea tîrziu. Eram deja la pămînt, cu umărul stîng amorţit de o lovitură. Banditul îmi sărise în cîrcă, mă aruncase la pămînt şi se pregătea să mă altoiască cu un ciomag. Zecimea de secundă contra zecimea de secundă. I-am aruncat resteul drept în frunte. Eram as la treaba asta. În copilărie, surprindeam şi veveriţa. Ragulka a căzut greoi, ca' un sac." Hoţu mîrîia de la distanţă. Tipul nu era ucigaş de duzină. Şi cîinii se temeau de el.

M-am ridicat anevoie şi m-am apropiat să-mi privesc opera. Resteul făcuse treabă bună. Nomadul încheiase, partea conştientă a activităţii. Zăcea ca mort. Visa, probabil, la munţi la pelmeni şi de vodcă. Mă întrebam ce-ar zice şefii lui dacă ar afla cam ce armă modernă am folosit pentru anihilare. Parcă şi vedeam un marţafoi de profesor de la „colegiul" Dzerjinski explicînd tărăşenia :

- Tovarăşi cursanţi, vă prezint o foarte periculoasă armă folosită de contraspionajul românesc. I se spune resteu şi este compus din..."

Individul era trăznit. L-am răsucit, i-am scos cureaua de la pantaloni şi l-am legat ca la carte : dublu laţ la mini şi la picioare. Legătură de jandarm. Cum se agita, cum se strîngeau nodurile. Cum încerca să o ia la goană, cum cădea în nas. Meserie şi asta. Deasupra zbîrnîiau două elicoptere. Treaba lor să zbîrnîie. Eu aveam altă treabă. Dacă aeropurtaţii ajungeau tereştri puteam să-l lichidez oricînd pe bandit.

L-am tîrît pe Ragulka vreo oră, prin pădure. Spumega şi mă înjura în limba rusă, încerca să mă enerveze, să-l ucid, Voia să scape de anchetă. Era un

fanatic, dar avea şi o parte slabă pe care i-o descopeream: tremura de frica anchetei. Trebuia să-l duc viu, să simtă frica. Cînd devenea prea rău, îl altoiam cu resteul. Sănătos, ţărăneşte, ca pe hoţii de cai. Nu suporta nici durerea fizică. Alt semn rău pentru el. Se boierise.

L-am întrebat de zeci de ori cum a ajuns la tata, cum l-a descusut, cum i-a aflat tainele vieţii. Mă înjura foarte murdar. Căuta o cale să moară. De cîteva ori s-a aruncat cu capul de copaci. Principial, apreciez că fiecare are voie să facă ce doreşte cu propria tărtăcuţă. în cazul lui Ragulka, nu eram însă principial. Îl lăsam să se dea cu capul de copaci, dar nu prea tare. Atît cît să-l doară. Dar să nu moară. S-a prins nemernicul şi a început să înjure ,a mai murdar.

Îl tîram parcă de o viaţă. Eram obosit dar liniştit. Mergeam ca un drogat cu mîna stîngă în ceafa lui Ragulka şi cu resteul în dreapta. Mergeam de mai mult de o oră. Deodată Hoţu a început să urle adînc. Urla a lup şi a pustiu. Eram înconjuraţi.

Ragulka se înviorase. începuse să spere. Un zîmbet rău i s-a lăţit pe faţă. A zis ceva de mama, dar nu-l ascultam. Calculam. Aceasta ţi-a fost viaţa, măi ţărane, am gîndit eu. Acum o să vezi şi cum e moartea. Am scos pistolul şi am făcut planul. Ragulka şi urmăritorii, întîi. Ultimul cartuş pentru mine. Eram băştinaş, trebuia să le dovedesc ce înseamnă politeţea noastră. Urmăritorii se ţineau însă departe, după brazi, ca la treizeci de metri. M-am tupilat lîngă un gorun scorburos, l-am împins pe Ragulka la pă- mînt şi am tras dulăul alături. De aici, nu mă mai scot viu, am gîndit.

- în numele legii, predaţi-vă !

Strigătul venise din faţă. Pe mă-sa, lege ! Văzusem atîtea combinaţii stranii, încît nu mai credeam nici în mama. Trebuia să-i fac să iasă din ascunzători. Eram

deja sigur că sînt oameni de-ai lui Ragulka. Mai trebuia să aflu cum îi anunţase, cîţi erau. Şi să-i anihilez. Dacă puteam. Am răspuns dîrz şi plin de ură :

- A cui lege, bă, nomadule ?

Mi-au răspuns cu un foc din dreapta. Erau, deci, cel puţin doi. Nu aveau armament automat, ci pistoale. încă era bine. Doi cu pistoale contra unul cu pistol. Cum îi anunţase Ragulka ? Avea, oare, vreun aparat de corp ? Am început să-l pipăi cu grijă. Urla cît îl ţinea gura. Localiza ţinta pentru următori. Eu eram ţinta şi nu eram de acord să mă localizeze. L-am miruit cu resteul, provocînd o tăcere plăcută fiinţei mele. Din stînga au răpăit două- focuri de pistol. Nervoase, fără ţintă. Deci, trei cu pistoale, contra unul cu pistol, am raţionat eu calm. Calmul celui care nu mai are nimic de pierdut. l-am felicitat călduros :"

- Sînteţi nişte jigodii fricoase !

Au răspuns cu foc. Cel din faţă era ghinionist. Ori nu-şi citise horoscopul. Cum .şi-a arătat mutra, cum l-a trăsnit. Exact între coarne, ca la poligon. Dumnezeu să-L ierte, am murmurat eu. El n-a zis nici pîs. Nu mai pu'tea. Îl deranja gaura din cap. Mi-a venit inima la loc :

- Aşa, fii ai marei haite ! Să ne cunoaştem mai bine ! Tu-vă-n legea voastră !

Nu era prea ortodox ce făceam şi spuneam, dar nici ei nu arătau ca nişte sfinţişori.

Atunci a izbucnit lătrat de pistol şi de mitralieră. Am îmbulinat-o, am cugetat eu calm. Cu proşca asta de gloanţe nu se glumea. Era sfîrşitul. Am dus pistolul la tîmpla lui Ragulka şi am armat... Apoi...

- Laurenţiule, eşti viu ?

Ploua cu viaţă peste codri. Era vocea lui Almăjan. Pe ăsta nu-l făcuse mămică-sa prost. Nici leneş. îmi călcase pe urme, ca un indian piele roşie.

- Viu, şefu. Cine are pocnitoarea, tu sau ei ?

- Noi. Sîntem mai mulţi. I-am înconjurat.
- Cîţi sînt şefu ? Că nu-i văd ?..:
- Trei.
- Şefu, contează numai pe doi. Pe unu l-a călcat vaca neagră.

Gealaţii tăceau. Făceau pe-a patrupedu-n păpuşoi. Cel din dreapta nu stătea bine cu sistemul nervos periferic. Ori îl prinsese vreo nevoie omenească, firească. Oricum, a tulit-o. N-a fugit mult. Am spus eu că cel cu pistolul nu are argumente în faţa celui cu mitraliera. Gealatul s-a culcat ca un snop sub rafala de gloanţe. Iată ce înseamnă să nu conspectezi conştiincios învăţăturile lui Cremene cu privire la mitralieră.

Cînd Nicu Almăjan a ajuns la mine, m-a găsit aşezat pe trupul lui Ragulka, trăgînd cu sete dintr-un Carpaţi. Era minunat în Cer şi pe Pămînt.

- L-ai ucis ?
- Nu. Eu sînt bun creştin. Ştiu cum stă treaba cu porunca.:;

Nicu i-a studiat un pic rana de la cap şi a strigat după doctor. Veniseră dotaţi ca la război:

- Cu ce l-ai croit, omule ?
- Cu resteul, şefu. Armă eficientă. Propun introducerea ei în dotarea fiecărui contraspai.
- Propunere luată în studiu. Hai acasă !
- Nu, am decis eu încăpăţînat. Spune-mi cum au aflat gealaţii că-i suflam în ceafă lui Ragulka-?
- Nu ştiu.
- Aveau şi elicoptere..:
- Cu elicoptere am venit noi.
- Credeaţi că am trădat ?
- Nu chiar, dar ştii cum stă treaba în breaslă.
- Ştiu. I-ai dus flori lui Harabagiu ?
- Nu, n-am avut timp. Trebuia să intru repede în rolul lui Robin Hood, să scotocesc codrii după voi.

A sosit doctorul. Un băiat fin, de casă mare. Meticulos, a îngenuncheat lîngă Ragulka şi i-a studiat rana. Nu mult, căci şi-a întors faţa scîrbită şi indignată către mine :

- Aşa se loveşte ? Puteai să-l omori.

Vraciul era un marţafoi superintelectualizat. I-am tăiat-o scurt.

- Don' doctor, mă întreb ce aţi fi zis dacă treaba stătea invers. Adică dacă mă plesnea Ragulka pe mine.

Tipul s-a strîmbat din nou la mine. Eu l-am asigurat de toată simpatia mea şi i-am propus postul de preşedinte al ligii pentru protecţia spionilor prinşi cu mîinile ude de sînge. El mi-a adus aminte că sînt un trupete, eu... Ieşea păruială, dacă nu intervenea Almăjan :

- Lasă-l doctore. Ăsta i-a ucis tatăl.

Vraciul s-a făcut mic de tot. Şi curios nevoie mare :

- Adică ştiai şi l-ai cărat atîta timp ? Viu ?
- Da, vraciule. Facem pace. Ai spirt medicinal ?

Avea. Am tras cîteva gîturi bune; Metoda lui Harabagiu. M-am abandonat ca un prunc în mîinile lui Almăjan care m-a dus la elicopter. Am dormit pe toată durata zborului. Am dormit apoi în birou pînă către orele şase cînd am fost anunţat telefonic că pot pleca acasă. Eram jegos ca un zlătar. Puţeam ca un sconcs. Nu băgam însă de seamă. Mă frământa o idee. Cine era misterioasa forţă rece care mă salvase. Asta am aflat-o mai târziu. Mult mai tîrziu.

În drum către casă am trimis o telegramă la Poiana Teiului :

Totul rezolvat cu bine. Stop. Laurenţiu sănătos.
Vă sărut. L.

Seara, am mers cu băiatul la un film de desene animate. Am rîs cu poftă. Numai că cel care rîdea nu eram eu, cel adevărat. Am descoperit cu uimire că mă dedublasem. Celălalt, profesionistul, veghea calm şi

singuratic, ca un pom pe întinsul unei cîmpii. Lupta noastră nu începuse şi nu se sfîrşise cu Ragulka. După ce cotonogisem cîţiva spioni cinstiţi, educaţi în spirit cavaleresc, întâlnisem în faţă barbarul sîngeros, ruşinea breslei. Noaptea, am scris într-o carte de taină patru rînduri. Poate proaste ca versuri, dar pline de adevăr ;

Sînt fiul neamului carpatic, Stejar cu rădăcin-adîncă,
Ce-şi ţine drept şi singuratic, în mări străine, dura stîncă...

Descoperisem că România avea un singur vecin prieten : Marea Neagră."

A doua zi, am dus un buchet de garoafe la mormîntuî lui Harabagiu. Le-am pus încet pe ţărîna proaspătă şi am şoptit : Nea Ioane, iartă-mă ! Sper că m-a iertat.

KGB –U l Numără VOTURILE.

Vreo lună a fost relativă linişte. Almăjan încerca să mă protejeze, să mă facă să înţeleg că mai am şi alte probleme, inclusiv de familie. Nu ţinea. Ragulka mă obseda : să-l văd condamnat, să-l văd în faţa plutonului de execuţie. Cerusem insistent să particip ca martor în proces. Boşii s-au opus vehement : era neregulamentar. Un tîmpit făcuse un regulament la fel ca el, prin care ni se răpeau elementare drepturi cetăţeneşti. Şi nu numai nouă, ci şi membrilor de familie. De exemplu organiza şcoala o excursie pînă în Bulgaria ; copiii noştri nu aveau voie să meargă. Plecau grupuri organizate din întreprinderi în Ungaria, Germania ori mai ştiu eu unde ; soţiile noastre nu aveau voie. Altă tîmpenie cu mărturia în faţa instanţei : regulamentul nu-mi permitea să mă prezint ca simplu cetăţean şi să spun ce cunosc. Nu, şefii trebuiau să aprobe. Şi nu aprobau. Să nu le strici socotelile.

Nici la ancheta lui Ragulka nu mi-au permis să iau parte. Voiam să-l văd arestat, în zeghe. Să-l văd dărîmat, tremurînd în faţa morţii. Trebuia înmuiat psihic, zdrobit, distrus, făcut să vorbească. Să se teamă ca un simplu om. Să sufere ca un om obişnuit. Să-i piară orgoliul şi fanatismul. Să ne spună cum şi-a anunţat gealaţii, acolo, în munţi, la Poiana Teiului.

Nu era să fie aşa. într-o după amiază, cînd am revenit la birou, am găsit un bilet mâzgălit în fugă de Volbură : Mergi urgent la şefu mare! Volb. M-a cuprins un fel de bucurie. În sfîrşit, treaba demarase. Am urcat ,zburînd cele două etaje care mă despărţeau de cabinetul şefului de direcţie. Barabof, păstrătorul ritualurilor din lumea „zeilor", m-a luat din volei;

- Ce-i Laurenţiule, ai auzit cumva că se dă pomană înăuntru ?

- Da, masonule. Şi sînt hotărît să înşfac o porţie cît mai dolofană.

- Canei! De cinci ani de cînd ţin uşa asta, aici nu s-au dat decît şuturi.

- Lasă gargara ! M-a chemat şeful.

Birocratul a acceptat cam fără tragere de inimă să mă introducă la şef. Am trecut pragul ca o furtună şi m-am prezentat băţos, plin de speranţe :

Tovarăşe general, sînt maior Cremene Laurenţiu, ¡»-am prezentat la ordin.

- Bine. Ia loc. Cum te simţi ?

Minune mare pe planetă Pămînt, Şaramet se interesa cum se simţea un cireac de rînd.

I-am răspuns nerăbdător :

- Tovarăşe general, totul e în ordine. Aştept. e cam timpul.

- Da, a făcut gînditor Şaramet. E cam timpul. Ragulka vrea să te vadă.

O senzaţie de adîncă neplăcere s-a insinuat în simţurile mele. Nu aşa visasem eu întîlnirea cu Ragulka. El ar fi trebuit să nu mai vrea nimic...

- Tovarăşe general, ce a ieşit din anchetă ?

Generalul şi-a frecat gînditor bărbia cu podul palmei.

Ceva îl sîcîia şi pe el :

- Din anchetă ? Nimic. Nu vorbeşte.
- Trebuie cotonogit ! Nu suportă durerea, trebuie spart!
- Nu se poate, Ai lui au şi aflat. Au protestat aproape oficial pentru lecţia pe care i-ai dat-o în munţi.
- Cum pi... a mă-sii află ăştia ?!

Porumbelul îmi scăpase. De ură. De patimă. De disperare. Am luat imediat poziţia drepţi :

- Tovarăşe general, vă rog să mă iertaţi pentru ieşire ! Nu mai pot.

Generalul continua să-şi frece gînditor bărbia cu ochii-n tabloul din faţa sa. Tabloul cu iubitul conducător, zîmbind uşor ironic. Răspunsul la întrebare nu-Î ştia, însă. Chiar dacă era cel mai... şi zîmbea. în sfîrşit, Şaramet s-a decis să rupă tăcerea.

- Da, asta e -problema. Cum află kaghebiştii, La fix. Şi foarte rapid.

Ar fi fost cam timpul să ne aşternem la ţigări şi cafele. Să elaborăm ipoteze, să le analizăm. Numai că astfel de chestii nu se întîmplă decît în romanele alea, socialiste-poliţiste. Şaramet a pus „ipoteza" foarte prozaic:

- Cremene, dacă nu aflăm cum trasmite Ragulka, zburăm amîndoi. Ai înţeles ?

înţelesesem şi nu aveam replică. Politrucii care nu aveau habar cum se scoate o informaţie de acest gen obţinuseră de la „stejarul din Scorniceşti" o condamnare lentă şi înjositoare : Nu aflaţi - sînteţi nişte imbecili şi, deci, nefolositori. Între partid şi Securitate

mai erau de plătit nişte poliţe. în numele internaţionalismului socialist...

Am plecat împreună cu Şaramet către Direcţia cercetări, penale. Pe drum mi-am făcut un plan. Unul simplu. Cum rămîn singur cu Ragulka, cum îl croiesc de-şi aminteşte ce făcea şi la grădiniţă, gîndeam eu. Numai jumătate de oră între patru ochi...

La anchetă, prima deziluzie. Ragulka a fost adus, e drept, cu miliţianul după el. Purta însă haine civile şi nu zeghe.'Era prosper la înfăţişare, ticălosul. Mi s-a ridicat sîngele la cap. Ragulka s-a aşezat calm la masă, a scos un pachet de ţigări, a aprins una şi mi-a suflat fumul drept în faţă :

- Ce faci fiu nerecunoscător ? Nu vrei să-ţi vezi tatăl?

Era timpul să-l pocnesc. De tot. Definitiv. Am simţit ' din nou răceala aceea ciudată şi m-am calmat. Ăsta nu era SERGIU. Cu ăsta trebuia jucat .strîns, parşiv, crud. Nu i-am răspuns la provocare. A continuat :

. . Taci ? Ai învăţat deja să taci, ţîngăule ?

Nu-l ascultam. Calculam febril. Cum ajungeau discuţiile noastre la şefii săi? Povestea era ori ştiinţifico-fantastică ori drăcească. Nu mai purta hainele din munţi. în haine nu se găsise nici un emiţător. Mai rămâneau tele-' patia sau,,. Continuam să glndesc şi să tac.

- Eşti laş, puştiulică. Şi un mototol.

Nu mă jignea degeaba. Se răzbuna. Nu se temea de moarte. Ori ştia că nu va ajunge în faţa plutonului de „onoare". Calculam febril. M-am ridicat de pe scaun şi am început să mă plimb prin cameră. Bine-l botezase Ha- rabagiu. Era un scorpion cu care nu se putea greşi decît odată.

- Domnule Ragulka, îţi cunosc jocul. Ai vrut să mă vezi pentru a te răzbuna. Cred că-ţi va ieşi pe nas întîl-nirea.

- Oare?
- Sigur.
- Nu mai fi atît de sigur ! Sînt un tată atacat de propriul fiu. Sînt un general arestat. Poţi să dovedeşti contrariul cu probe legale ? Legale, ţîngăule, auzi? Lega-le.

Asta era cartea lui. Informaţiile obţinute de Octogon aveau valoare numai pentru noi. Justiţia cerea altfel de probe. Şi mai voia ceva, jigodia. Să afle de unde cunoaştem adevărata sa identitate. Să transmită la şefii săi: Era diabolic. M-am pomenit' prinzîndu-mi umărul drept Strîns de tot. Mă durea deja. Nu sînt deloc un mistic. în branşă e şi greu să fii. E bine; atunci, am văzut lumina şi am simţit că ştiu. M-am întors către Şaramet :

- Tovarăşe general, vă rog să chemaţi doctorul! Ştiu.

Şaramet a părut să se îndoiască o clipă, apoi a cedat; şi a trimis miliţianul după doctor. Am început să-l privesc zîmbitor pe Ragulka. Direct în faţă. Să ştie că ştiu., Nu ceda încă jigodia, dar nu mai era aşa sigur.

- Ragulka, m-am adresat eu, tu ce faci cînd prinzi un scorpion ?

Nu mi-a răspuns. Gîndea. încerca să, intuiască ce intenţionam să fac. Şovăiala lui mă umplea de satisfacţie. Mi-ar mai fi trebuit o jumătate de oră de cotonogeală sistematică...

Doctorul, părea bucuros să mă vadă. M-a asigurat că mai are spirt medicinal. Era în pasă bună, dar eu n-aveam chef de glume :

- Doctore, vino lîngă mine.

Generalul Şaramet urmărea scena cu interes; Ragulka începuse să clipească. Mărul lui Adam i se ridica ritmic.

Eram pe calea bună. Avea emoţii. Am trecut în spatele banditului şi cu o mişcare bruscă i-am dezgolit umărul drept:

- -Aici trebuie să fie jucăria ! am exclamat eu, triumfător. Nu poate fi mai mare decît un glonţ.

Reuşisem. Ragulka avea o cicatrice pe umărul drept. Individul încerca să rîdă :

- Ia te uită la scamatorul ! Bă, puţă, acolo am o ci - catrice de pe frontul cehoslovac.

Rîdea fals. Asta am înţeles-o nu numai eu. Şaramet a ordonat scurt:

- Doctore, la operaţie ! Hai Cremene !

înţelegeam de ce scurta discuţia. Cineva asculta tot ce se întîmplă în jurul lui Ragulka. Nu ştiam cît de departe bătea ploşniţa, dar un lucru era sigur : acesta nu era agent de trei parale. Avea în jurul său o întreagă armată de „ascultători". Am plecat relativ liniştit la unitate. Nicu Almăjan a ascultat cu interes tărăşenia, Din cînd în cînd sîsîia apreciativ. în final, a trebuit să devină realist, ca orice şef :

- Morunul ăsta e prea plin de icre pentru noi. Crezi că Ivan o să fie de acord să-l frigem la foc mărunţel ?

- Ce vrei să spui, şefu ?

- Ivan va băga presiune să-i dăm drumul. Mai cunosc eu cî teva cazuri.

-Cuuuum?

- Simplu. Cu un telefon. Direct la nea Nicu. Sînt chestii care ar afecta prestigiul întregului sistem socialist. Şi nea Nicu e sensibil la chestii de astea.

- Mie nu-mi poate face nea Nicu o treabă urîtă ca asta !

- Ba poate. Şi nu numai ţie. No o poate face la toţi.

- Şi eu ? Eu ce să fac ?

- Tu cînţi. Un refren pe care îl fredona Harabagiu de cîte ori o luam în barbă de la ai noştri. De la cei pe care îi apăram.

- Adică ?

- Kaghebişti din România, ceavnandan, vagzal, Rusia. Adică, geamantanul,, gara şi Rusia pentru kaghebişti îţi dai seama că ăsta e numai un vis. Avem prea mulţi.

Avem cîteva mii, la toate nivelurile, din Comitetul Central şi pînă în biida politică.

Am plecat către casă amărît şi frămîntat de îndoieli. Treburile nu puteau merge aşa, cugetam eu.

A doua zi m-au chemat la Serviciul tehnic să văd scula extrasă din omoplatul lui Ragulka. Era o minune a tehnicii moderne. Asta nu fusese implantată de primitivii anului 1944. Cu siguranţă, fusese implantată recent, în urmă cu maxim doi ani. Funcţiona cu biocurenţi. Nu trebuia încărcată niciodată. N-o găseai la un simplu control. Şi bătea drăcia la vreo 40 de kilometri. Mult prea departe pentru o operaţiune de pieptănare. Practic, Ragulka era recepţionat în întreg Bucureştiul. Bună şmecherie. Rezidentul zonal al KGB nu trebuia decît să asculte cam zece ore din douăzeci şi patru pentru a şti foarte multe lucruri din serviciile secrete. Ţinînd cont că banditul avea zilnic o serie' de contacte importante cu alţi şefi de unităţi de securitate, puteam spune că eram controlaţi de frăţiori. Nicu Almăjan a sintetizat foarte plastic situaţia :

- Nu putem c-am plînge.

- Cam asta-i, l-a aprobat Şaramet. Trebuie să vă mutaţi urgent, să schimbaţi parolele şi codurile. Tot. O luaţi de la capăt.

Un lucru mă frămînta. În munţi mai rămăsese un gea- lat de-al lui Ragulka. Cum de nu aflaseră anchetatorii schema înaintea noastră. Chiar aşa i-am şi spus lui Şaramet. Generalul era însă scîrbit şi obosit. A dat cu mîna a lehamite şi a plecat. Nicu Almăjan era însă băiat valabil :

-- Nu ştiai ? m-a întrebat el.

- Nu. Ce să ştiu ?

- Prinsul a murit înainte de a urca în elicopter. S-a otrăvit cu ceva neidentificabil. Sînt tari frăţiorii în chestii de astea.

- Şi, ce este de făcut ?

- Spargem jocul şi o luăm de la capăt. Stalin avea o, vorbă. Nu contează cine votează, contează cine numără voturile. La primul tur de scrutin, kaghebiştii au numărat voturile. Şi mai numără vreo două tururi, dacă nu era flăcăul din Octogon. Ăla de a pătruns în arhiva KGB . Norocul nostru...

- Dar şi dacă-l prinde..."

--- Nu cobi. Toţi prinşii lor sînt la odihnă definitivă. Cu pătrunjelul pe piept.

Cum stătea afacerea asta cu pătrunjelul aveam s-o aflu mai în detaliu destul de curînd.

După ce a studiat pe îndelete raportul de analiză al tehnicienilor, Şaramet a hotărît că era cazul să-l vedem din nou pe Ragulka. Părea hotărît să-i scoată din guşă tot ce avea. Iar eu încă visam să-l văd la judecată.

Am pierdut vreo cinci ore în discuţii sterile cu banditul, Era înmuiat dar nu de tot... Ştia că obţinusem o probă puternică împotriva sa. Extracţia miniaparatului de interceptare se făcuse în prezenţa procurorului şi a doi martori neutri. Rapoartele de expertiză medicală şi tehnică erau deja probe justiţiabile. în plus, şefii săi nu mai primeau veşti de la el. Era cam bîntuit de „neagra" individul. Dar nu destul. încerca să pareze :

- Ce-i puţă ? Ai văzut ceva filme cu spioni şi vrei să intri în joc ? Tu, mă ? Mulţi din neamul tău au stomac să ne stea în faţă ?

Eu, adică, eram un puţoi în breaslă, iar el era asul. Eram convins că ai lui nu mă ascultau. În plus Şaramet ştia că aveam gura cam spurcată, sau cum zicea

Almăjan, mă spălam mai rar pe dinţi. I-am dat drumul, cu metoda Cremene :

. Porc nomad şi tîrîtor ! O să-ţi trag nişte şuturi în fund de-o să le simţi în trompa lui Eustahie.

Făceam totul impersonal. Să-l fac să se simtă mic, murdar şi neînsemnat. El care se simţise cît Everestul. Nu se lăsa jigodia :

- Băi, puţă, ai luat-o pe o cale greşită. Mă voi plînge la ambasadă...

Scăpase orezul din gură, recunoscuse că e cetăţean străin. Recunoscuse cu martori. Plesnise.

- La care prăvălie vrei să mă torni, domn general ? Crezi că ţine ? Ştii ce sarmale o să facă viermii din Ghencea cu tine.

S-a întunecat la faţă. îl prindea îndoiala. Ăsta era punctul slab al spionilor socialişti : politrucii le umflau căpăţînile cu morţi eroice, iar dobitocii ajungeau să o creadă cu fanatism. Apoi venea unul de-alde Cremene şi-i explica cum devine chestia cu eroica şi viermii din cimitir. Ăsta era punctul slab, pe ăsta trebuia să marşez :

- Ştii, mă nomadule, cum se execută spionii în România ? Nu ? Uite, eu sînt băiat gigea şi-ţi explic. Să nu mori neinstruit. Aşa... Stai în închisoare... Vine garda şi-ţi bate la uşă. Te întreabă dacă vrei să-i spui lui taica popa ce-ai făcut. Vine şi popa să-ţi facă slujba pentru morţi.

- Termină, ţărănoiule ! Asta e tortură !

- Pe mă-ta, tortură, am replicat eu cu o voce suavă, de prunc nevinovat. Tu eşti un tip refractar la cultură. Dar tot te fac eu să înveţi.

- Tovarăşe Şaramet, nu permit ! Sînt general !

Şaramet l-a privit curios cîteva clipe. Ca pe o gînganie. Apoi i-a replicat calm :

- Generalii mor exact la fel ca toţi oamenii. Mai bine ascultă la feciorul ăsta, că-i băiat şcolit şi ştie multe.

Şaramet îmi făcea jocul. îmi venea să-l strîng în braţe pe poetul ăsta visător. Am continuat la fel de serios :

- Apoi vine ziua cea mare. Ziua cînd doamna cea cu coasa îţi face vizita finală. Miliţienii sînt nişte băieţi faini : nu vor observa că vei face în pantaloni de frică. Te vor sprijini de un zid, să stai hopa...

Îi reproduceam secvenţă cu secvenţă ceremonialul de execuţie. Să-l pătrundă.

- Apoi, şase miliţieni vor lua poziţie în faţa ta, cu pistoalele mitralieră în mîini. Ăsta e argumentul vostru în toate ocaziile. Kalanşnikovul. Cu ăsta te vor convinge că de data asta nu ai dreptate. Pricepi ?

-- Eşti o bestie !

- Lasă-mă pe mine deoparte, nomadule. Eu nu participp la distracţie. Tu ai partea leului. Vei sta acolo şi vei privi în ţevile pistoalelor, ca în nişte ochi negri şi fioroşi.

- Termină, Cremene ! Ce vrei?

Se recunoştea înfrînt. Ăsta era un lucru pe care nu-l mai practicase.

- Sîntem singuri, nomadule. Absolut singuri. Zii cum ai procedat cu tata.

S-a înviorat ca sub un duş miraculos. Avea o carte în mînecă. Una cu care putea trata. Ori, cu care mă putea lovi pentru a se răzbuna : ''.

- Ia te uită ! Băi puţoiule, ai tu stomac să asculţi la aşa ceva ? Cînd termin, o să umbli pe pereţi.. O să-ţi spargi capul de ziduri. O să te bocească curva aia - de maică-ta, de-o să-şi ude cămaşa de pe ea.

L-am trosnit de i-au clănţănit dinţii. Dacă nu era Şaramet, îl terminam atunci. Poate că era mai bine, Începuse lupta nervilor, Îl speriasem cu plutonul de exe-

cuţie şi cu cimitirul. Riposta cu ameninţarea unor dezvăluiri oribile. Voia să-mi facă nervii zob. Avea şi el o armă şi era hotărît să o folosească. Am privit indecis către Şaramet. Tăcea şi mă privea calm. Eu, trebuia să hotărăsc. Am făcut-o.

- Dăi drumul, nomadule ! Nu uita că restul e În vestiar.

Era adevărat, Garasem resteul cu mine în elicopter, îl purtam zilnic în geanta diplomat, ca pe un talisman. I-am adus aminte de resteu să nu se mai simtă aşa sigur. Era însă foarte parşiv. A început cu o voce monotonă :

- Era în februarie 1943. Un grup de-ai noştri mergeam din lagăr în lagăr, căutînd sosii cît mai perfecte. Nu eram singur. Mai erau încă doi de la NKVD . Am hoinărit mult, prin zeci de lagăre'de prizonieri. Am făcut o treabă cum nimeni nu se gîndise pînă atunci. Unul dintre noi a găsit un neamţ. atît de asemănător încît nici noi, colegii nu mai recunoşteam care-i unul, care-i altul. Eu l-am găsit pe taică-tu. La Ronda, în Siberia,

- Şi al treilea ? am întrebat eu nervos,

- Al treilea e un cinstit cetăţean italian. Dacă familia de origine nu-l renegă, ce ai tu cu obiceiurile macaronarilor ?

- Zi-i.

Taică-tu venise dintr-un lagăr ; din Omsk. Era slăbit, murdar, dar semăna...

Vocea lui adormitoare îmi trezea nişte reacţii ciudate. Vedeam ce îmi povestea, lagărele troienite, prizonierii în zdrenţe, pe tata... Ceva nu era în regulă. Era chiar periculos. Aşa m-a făcut să simt acel ceva ori cineva rece. îngerul meu păzitor. M-am ridicat brusc şi i-am spus generalului:

- Vă rog să mă scuzaţi o clipă. Am ceva de adus,

Ragulka a şi lovit; ;

- Ce-i puţă ? Nu rezişti la adevăr ? Parcă voiai să-l Ştii ?

Rezist, nomadule. Numai că mă duc după resteu, E un argument solid.

Ochii i-au sclipit furioşi. Dar şi cu un început de frică. Scor egal, unu la unu. Adică nefavorabil lui. Fusese învăţat să cîştige mereu.

Am mers glonţ la cabinetul medical. Vechiul meu amic, cel cu spirtul medicinal; era prezent. Foarte binevoitor.

- Ce-i ? L-ai croit din nou ? Ori vrei cocîrţ ?

Cocîrţul era tot spirt, dar dres cu sirop. Patent lipovenesc, neînregistrat la Oficiul de mărci şi invenţii. Eu aveam Insă altă problemă.

- Uite care e treaba, vraciule. Vreau răspuns la & întrebare. Ragulka vorbeşte monoton, ca la rugăciune. Tot ce-mi spune, văd ca prin somn.

Tînărul doctor a ciulit urechile mai ceva ca Azor ;

- Prima fază din hipnoză. Sugestie deosebit de puternică. Fereşte-te! Te poate face să te plimbi pe pereţi.

- Aha, aia era. Asta cu plimbatul pe pereţi mi-a şi promis-o.

- Teribilă viperă ! Nici moartă nu se lasă.

- Mie-mi spui'? ! Ai uitat că erai să mă înşfaci de gît că l-am mîngîiat cu resteul.

- Lasă asta. Merg şi eu la anchetă,

- OK, vraciule ! Mai am eu încă un mijloc dar nu-l spun. Secret de stat.

Pe drumul către biroul de anchetă mi-am recuperat resteul.L-am băgat pe mîneca hainei şi am intrat în celulă, imediat după doctor. Ragulka discuta cu Şaramet. îl- lua în băşcălie. îşi revenise, potaia.

Doctorul s-a aşezat exact în faţa ucigaşului, eu la stînga acestuia iar Şaramet a rămas pe scaun, în faţă. Ragulka nu a schiţat un gest. Pricepuse că duşmanii sovietelor vărsaseră butoiul cu votcă, lipsind clasa

muncitoare de caloriile necesare distrugerii putredului capitalism.

Tînărul vraci m-a uimit. Nu era chiar atît de marţa-foi cum crezusem. Pentru început, a luat coala de hîrtie pe care Ragulka refuza să-şi scrie declaraţia, L-a privit atent pe ticălos, apoi a rupt-o încet, încet, În fîşii mici. Le-a făcut grămadă şi i le-a aruncat în faţă. Ragulka îl privea tîmpit. Chestia mă ungea pe suflet. De bucurie, nu m-am mai putut abţine : i-am arătat discret resteul. A. izbucnit ca un dement :

-- Ţopîrlanule ! Mămăligarule ! Asta e meserie ? Nu era tocmai meserie ca la carte, dar avea efect. îl scosesem de pe şine. Deraiase flăcăul. Iar generalului meu îi căzuse fisa. S-a ridicat, mi-a făcut un semn, bizar (care nu însemna nimic, dar trebuia să-i pună lui Ragulka creierii pe moaţe) şi s-a retras. Cîtă dreptate avea bătrînul Machiavelli ! Scopul scuza splendid mijloacele. Ragulka era speriat. Dumnezeu mi-a îngăduit să trăiesc şi clipa asta. Am scos resteul cu totul din mînecă, l-am aşezat gospodăreşte pe scaun şi i-am poruncit :

- Dă-i drumul ! Ciripeşte ! Tot ! Nu uita nimic ! A înghiţit în sec şi a încercat să protesteze : - Asta e încălcarea legii.

Eram de acord cu el. I-am şi spus-o. I-am precizat că pentru o oră legea a fost suspendată pe teritoriul naţional -al României. Timp suficient pentru a-î „reeduca" atît de fain, încît să nu-l mai recunoască nici mă-sa. S-a mototolit şi a luat-o tîrîş, ca o javră:

- Am stat cu locotenentul Cremene aproape un an. Era o baracă nenorocită din lagărul Konda. O mizerie. Şi boli... Trebuia să stau, să intru în pielea lui. La Konda nu erau decît nemţi, unguri şi italieni. Eu am cerut să ne mu’te acolo, de la Omsk. Să nu mai fie alt român, să nu bănuiască ceva, să nu scape careva. Să-mi fac o legendă solidă.

- Şi tata n-a bănuit nimic ?
- Nu părea să bănuiască nimic. Era foarte deschis cu mine. Nu s-a mirat niciodată de faptul că semănăm. Credeam că era şocat de explozii. Abia cînd am ajuns în România am înţeles că mă păcălise.
- Cum, adică ?
- Nu-mi vorbise de tine. Numai de bunică-ta şi maică-ta.
- Aha ! Şi cum ai reuşit să-i înveţi limba ?
- Ştiam româna de la Bălţi, din Basarabia. El a crezut că sînt moldovean. Poate uşor rusificat.
- Şi ? Spune !
- într-un an ştiam româna mai bine ca el. Nici nu observa că-i furam gesturile, ticurile, privirea, îi povesteam de-ai mei, îmi povestea de-ai lui. Era greu să bă- nuieşti ceva în iadul de acolo. Ziua tăiam copaci,, noaptea zăceam în barăci de lemn, îngropate în pământ. Fum şi mizerie. Se murea pe capete.
- Şi tu ?
- Eu am rezistat. Eram şi tînăr, aveam şi rezerve) De cîte ori mă duceau la anchetă, la NKVD , mă hrăneau zdravăn şi-mi făceau injecţii. Răbdam. Trebuia să intru complet în legendă. Sînteţi de meserie. Ştiţi ce înseamnă asta.

Da, ştiam. Un adevărat profesionist rabdă orice, în clusiv schilodiri, pentru a-şi asigura o- legendă de aco- perire cît mai solidă.

- Către finele lui 1941 eram gata, începuse mişcarea de formare a Diviziei Tudor Vladimirescu, Asta se, potrivea la fix. Nesperat chiar. Puteam veni legal în românia. Şi nu oricum. Veneam ca erou. Am plecat.
- A rămas acolo, la Konda Viu?
- Dacă erai în locul meu l-ai fi lăsat viu ?

Era un ticălos cinstit. înţelegea că trebuie să spună exact ce făcuse. Nu-i mai păsa. în faţa mea se afla un

asasin cu sînge rece. Printre cei uciși-de el fusese și tatăl meu. Am simțit sîngele urcîndu-se în cap. Instinctiv, am întins mîna după resteu. Treaba era ca și gata dacă nu intra Șaramet. Dar a intrat, iar eu am raționat fulgerător. Ăștia ne-au filmat și ne-au înregistrat de la un cap la altul. Chiar așa se făcuse documentarea.

Șaramet m-a luat la unitate. Ragulka a rămas cu anchetatorii. în cazul meu spusese tot ce mă interesa. Restul era pentru anchetatori : sistemul de legătură cu șefii săi, locuri de întîlnire, agenți băștinași în contact. Treabă de rutină.

Seara am început să ne mutăm catrafusele la noul sediu. Ne căram pe întuneric, precum corturarii, să nu ne observe Ivan. Căci Ivan numărase voturile și ieșise învingător la primul tur. Cînd am ajuns la noul bîrlog, am început să rîd, așa cum mai puteam.

- Nicule, i-am spus lui Almăjan, dacă găsești un singur spai pe tot globul să creadă că noi stăm în așa maghernițăești mare.

- Asta-i și scopul mișcării. Cine ar putea crede că în sediul unei întreprinderi de salubritate mișună contraspaii ?

- Glumești ?

- Nu. Am păstrat și cîteva autostropitori. Pentru decor. Credibile.

Am început hărmălaia la noul sediu. La confruntare cu Ragulka nu m-au mai chemat. Așteptam procesul. Era spart, justițiabil și condamnabil. După toate canoanele legii penale. Ieri a căzut însă bomba peste clanul lui Cremene. Baraboi m-a așteptat la intrarea în unitate și m-a dus direct la Șaramet. Generalul arăta rău, nedormit, răgușit, cu o moacă de parcă îl strîngeau pantofii. Mi-a ordonat aspru:

- Iei mașina de serviciu, mergi la cercetări penale și îl preiei pe Ragulka ! Pui antemergător de miliție și te

duci la aeroportul Otopeni. îl urci în cursa Aeroflot şi raportezi de executarea misiunii !

Am deschis gura ca un peşte. Nu a ieşit nici un sunet. Generalul 'mi-a întins biletul de avion pentru Ragulka şi a început să citească scîrbit nişte hîrtii.

Eram destul de major şi vaccinat cu venin de breaslă pentru a înţelege ce se întîmplase. Boşii din Kremlin puseseră presiune pe nea Nicu şi acesta cedase. Conform cărţilor poliţiste socialiste ar fi trebuit să simt un gust amar în gură. N-am simţit nimic. Am ieşit ca un cadavru. am trecut pe lîngă Baraboi şi am ridicat telefonul scurt .

- Garajul! Trageţi maşina de serviciu.

Am coborît scările ca un robot. Nu am omis să salut dactilografele care tocmai urcau. Foarte politicos, ca un englez. Pînă la Direcţia cercetări penale am oscilat între ideea resteului final şi cea a executării întocmai a misiunii. A învins raţiunea. Sau, poate, îndobitocirea de tip prusac, la care eram supus de 22 de ani.

L-am dus pe Ragulka la aeroport. Cu gardă şi jalonieri de securitate. M-a jignit de mai multe ori, dar nu i-am răspuns. Asta l-a alertat. A înţeles că spiritul lui Hara- bagiu nu murise. Se multiplicase de multe ori. De asta se tem ei, nomazii. De spiritele albastre ale celor pentru care moartea e o izbăvire. De spiritele celor care nu se
pot închina şi nu se pot supune. De adevăratul spirit dac.

Teoretic sînt un învingător. L-a anihilat pe teribilul spion conservă. Oleg Ragulka este însă liber, în ţara sa, iar eu stau la arest. Am plecat din timpul misiunii, m-am îmbătat, am fost grosolan cu şeful meu. Iar eî a înţeles să mă trimită la arest. Atîta a înţeles. Dacă ar fi făcut un efort de gîndire, ar fi înţeles că nu sînt singurul învins întregul popor român a fost învins şi umilit. Ragulka avea dreptate : Aveţi voi unul cu

stomacul destul de tare ? În ciuda cuvîntărilor belicoase noi aveam unul cu stomacul tare. Pe asta miza Ivan. Cîştigase. Deocamdată.
Lungit în patul' de la arest rn-am pomenit, fluierînd încetişor refrenul lui Almăjan : Kaghebişti din România, eeamadan, vagzal, Rasiia ! Interesant. Aş vrea să aud un cor de vreo douăzeci de milioane de români cîntînd acest splendid refren. Deocamdată nu ţine. Ar afecta grav prestigiul socialismului în lume. Şi nea Nicu ţine la socialism. Mă întreb cine ţine la nea Nicu. Asta rămîne de văzut.

LA ŞCOALA OCTOGONULUI.

Arestul la garnizoană nu e chiar o nenorocire. Primele două zile am citit pe rupte. Am şi dormit pe săturate, ca un om normal. Căci, cred eu, spionii şi contraspionii nu sînt deloc oameni normali. Dacă am fi plătiţi ca şi-n filme, aş zice că aveam o motivaţie serioasă pentru a rezista. Nu sîntem însă plătiţi deloc ca-n filme. Atunci, concluzionez eu, trebuie că fiecare avem cîte o doagă plesnită. Sau cîte o păsărică în cap. Unii, chiar stoluri.

Cam aşa meditez în noaptea caldă a celei de-a treia zi de arest. E prea cald. Nu' pot să dorm. Încerc să-mi pun ordine în cap, să înţeleg ce am de făcut.

Undeva, pe culoar, se aud paşi. Mai multe persoane. Vin către mine. Nu încape îndoială, am musafiri. Probabil că Nicu Aîmăjan a obţinut eliberarea mea pe ...cauţiune". Adică, pentru a trece din nou la circă, muncă şi hîială.

Azi nu prea sînt inspirat. Nu ghicesc, adică. Din uşă îmi zîmbeşte o bună cunoştinţă. Bălaiul. Picătura de apă care a umplut paharul lui Şaramet, făcîndu-mă să mă expedieze aici, la „hotel" Ţambal. Zîmbeşte candid - secătura. .Nici usturoi n-a mîncat, nici gura-nu-i miroase.

- Fainã-i viaţa, Juristule...
- Am nişte rezerve, Dar, asta-i treaba mea, A ta care e ?
- Să te duc la Bătrînul.
- Bălaiule, îmi pare rău. Te deziluzionez.! Şi pe"tine , şi pe ăl bătrîn. Sînt arestat şi,n-am voie să ies de aici.
- Eşti un formalist ? Nu m-aş fi aşteptat. Oricum, hîrţoagele sînt în regulă, Poftim!

Mi-a întins o adresă către şeful centralei de garnizoană. scurtă, clară, la-obiect. Maiorul Cremene laurenţiu, arestat pe termen de cinci zile, se predă pentru cercetări la U.M. 00008 Buc, Maiorul Mihai Urm este împuternicit să-l preia din arestul garnizoanei, ML Semnat. Nicolae Şaramet-general locotenent.

- Băiatule, eşti mare. îmi iau tot ? Toate boarfele ?
- Toate. Pe aici nu mai calci.

Bălaiul strîmbă din nas cînd mă vede trăgîndu-mi cămaşa bluza de uniformă:

- Aşa ai de gînd să mergi ?
- Dar cum ? În izmene ?
- Ceva ţoale mai puţin bătătoare la ochi n-ai ?
- La voi se permite să faci arest în civil ?
- La noi, cînd faci arest, îl faci în costum vărgat. Şi în ţară străină.
- Aha ! Pricep. îmi pare rău că vă stric faţada.
- N-o strici. E trecut de miezul nopţii, Dar, pentru viitor...
- Crezi că avem şi un viitor comun ?
- Sigur, Ţi-am spus eu că ne vom revedea curînd,
- Aşa-i, Apropo ! Te-au cotonogit filorii noştri ?
- S-au încurcat în şireturile de la bocanci. Nu ţi-au spus ?
- A fost interesant ?
- Deloc/ Mergem ?

- Cum zici, Bălaiule. Tu dictezi condiţiile. Eşti salvator.

Maşina era parcată la cîteva sute de metri de garnizoană. Să nu bată la ochi. Avea un număr straniu. Străin, adică.

- Bălaiule, eşti dotat. Ciordeşti maşini ?
- Ocazional. Pe asta mi-a dat-o un unchi din Germania.
- Eşti hazliu. Şi zici că lucrezi în Octogon.
- Mai vedem noi unde vom lucra. Deocamdată trebuie să-i dăm bice. Bătrînul ne aşteaptă.
- Cine-i ăl bătrîn, de care tot pomeneşti?
- Nu ăl bătrîn, mă corectă el. Bătrînul. Cu B, Ai înţeles ?
- Right. Dar, cine-i ?
- Vezi tu imediat.
- Măi omule, trebuie să mă prezint în faţa sa. Regulamentar. înţelegi ?
- A, uitasem. Eşti trupete. îi spui general.

Trupete, carevasăzică. Asta era. Bălaiul era securist. Orgoliul a două şcoli diferite de educaţie, a două şcoli diferite de formare a luptătorilor. Eu eram trupete, adică de la Armată. Mă rog, fiecare cu şcoala lui. Şi cu orgoliul lui.

Ne-am oprit la un bloc de locuinţe de pe Magheru. Aici nu putea fi un sediu acoperit. Nu ţinea. Blocul gemea de locatari. înseamnă că mă ducea acasă la cineva. Ori la o casă conspirativă. Nu aveau încă încredere să-mi arate sediul lor.

- Ce-i, Bălaiule, vi-e frică să mă duceţi la" bîrloguî vostru ?
- Bîrloguî nostru-i prea departe, Juristule. Credem noi că aici te vei simţi excelent.

Am intrat direct, fără să batem. Era o garsonieră mobilată plăcut, tineresc. Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea unor breslaşi. Dar, cîte nu vin pe neaştep-

tate ? Lumina era aprinsă. La biroul din centru] camerei stătea un bărbat. Nu aş îndrăzni să-l numesc bătrîn. Pur şi simplu nu avea vîrstă. Păru-i era alb, dar faţa destul de tinerească, fără riduri. Mă sfredelea cu nişte ochi albaştri puri, către bleumarin. Nici un muşchi de pe faţă nu trăda faptul că individul trăia. Era o mască. Prima impresie a fost că totul în jurul meu îngheaţă. Şi se curăţă ca sub un jet de ozon. M-am prezentat regulamentar. Fără vorbe, mi-a indicat un scaun. Să iau loc. Mă studia ca pe o insectă. E drept, o insectă de mari dimensiuni.

- Deci, aşa arată Laurenţiu Cremene.

Vocea avea un timbru metalic. Degaja siguranţă şi calm. Omul acesta ştia exact cine este şi ce poate. Nu mai avea nevoie de poză. Era Şef. Marele Şef.

- Avem ceva de discutat în cazul Ragulka.
- Iar?! m-am pomenit eu exclamînd. Toţi...
- Da, iar. Te miră ceva ?
- Da, mă miră.

Intrasem deja în altă dimensiune. Vorbeam la fel ca el. Scurt. Mă uimea fenomenul. Totul însă curgea ca o apă adîncă, liniştită.

- De ce ?

Am înţeles că mă întreba de ce mă miră interesul pentru Ragulka, i-am răspuns :

- Pentru că Ragulka e deja la Moscova. Cazu-i mort. Pe năsălie, cu flori deasupra.
- De unde ştii ?
- Eu l-am dus la aeroport.
- De unde ştii că e un caz mort ?

Greşisem răspunsul. La a doua întrebare nu ştiam ce să răspund. Am dat cu bobii. Patimă de familie :

- Cine în locul lui Ragulka ar mai veni înapoi ?
- Eu, de exemplu.

Milioane de saborduri. Tipul îmi plăcea. Era diamant, nu alta. Nu minţea. Ar fi venit înapoi. Sigur ! Nu credeam însă că era cazul şi cu Ragulka.

Am zîmbit cu privirea în podea, la un gînd al meu.

- Crezi că c de t is?

- Da. Mă gîndeam că Ragulka dă raportul la şefi. Partea cea mai dificilă va fi explicarea instrumentului folosit în contraspionajul ruinări.

- Resteul ?

- Resteul.

- Nu-i de rîs. Ai fost învăţat că violenţa este un mod de apărare. Vei intra într-o lune în care argumentul Kalaşnikov este doborît de alte argumente. Mai solide. Inteligenţa, de pildă. Ori, intuiţia.

Am înghiţit în sec. Orgoliul meu de trupete era atins. Bătrînul citea însă prin oameni :

- Nici orgoliul nu face doi bani. În orice confruntare, orgolioşii cad primii.

Tăceam. Nu mai aveam nimic de zis. Bătrînul a deschis discuţia :

- Vreau să-mi povesteşti pe scurt cazul Ragulka, Aşa cum l-ai trăit dumneata.

Am oftat din greu şi am început. Frazele veneau destul de limpezi. Bătrînul asculta impasibil. Bălaiul nota ceva într-un caiet. Era ceva absolut banal. Pentru mine. Nu şi pentru Bătrîn. M-a pus să repovestesc de două ori, cu lux de amănunte, episodul cu strania forţă rece care mă ajutase în munţi. Pînă şi Bălaiul ciulise urechea. Era ceva. M-a şi întrebat, chiar:

Ai văzut om ? Ai simţit om ? Ai auzit zgomot ? Ai avut vreo imagine în faţa ochilor ?

Nu remarcasem nimic important. Poate că nici nu mă preocupase faptul. Eu eram obsedat de Ragulka.

Cînd am terminat, Bătrînul m-a întrebat scurt :

- Ce părere ai de caz ?

- Dur. Dumneavoastră ce aţi zice dacă cineva l-ar elibera pe ucigaşul tatălui dumneavoastră ?

Mă aşteptam la o reacţie stil Şaramet N-a fost. Aici era altă şcoală :

În cazul de faţă, excelentă. Pentru că nu era o soluţie mai bună, »»

- Adică cel care a ordonat eliberarea , lui Ragulka a procedat bine ?

- Cred că da. Eu am făcut-o.

M-a lăsat'buimac. El o făcuse şi se lăuda. A continuat:

- Mai mult. Eu am hotărît ca dumneata să-l însoţeşti pe Ragulka la aeroport.

Mi-am prins capul în palme şi am început să privesc fix la un punct din podea. încercam să gîndesc. Nu puteam. După cîteva clipe am spus cu voce obosită :

- Vă urăsc !

-» De ce ? a venit replica.

- Pentru că nu aţi procedat uman,

-. "Resteul e mai uman ?

Nu, nu era mai uman. începusem să gîndesc ca el. Ca Bătrînul. Mă simţeam o claie mare de carne, cu puţină minte şi multă energie. Un tip bun pentru boxer ,ori luptător de catch a’nd catch. Nu pentru prins spioni. Nu aveam clasă. Nu eram rafinat. Eram un ghem de violenţă. Am murmurat:

- Vă rog să mă scuzaţi.

- Nu e cazul. Mai ai de învăţat. Din victorii nu învaţă nimeni nimic. Aici vei învăţa din înfrîngeri. Cel puţin un timp.

Credeţi că va ieşi ceva ?

- Probabil. Eşecurile noastre sînt rare. După calculele noastre, vei rezista. Şi vei face treabă bună.

Bătrînul s-a ridicat să plece. Cunoaşterea trupetului luase sfîrşit. Eu mai aveam ceva. O nedumerire :

__ Tovarăşe general, de ce i-aţi dat drumul lui Ragulka ? Să mă faceţi pe mine să simt înfrîngerea ?

- Ragulka e un şurub dintr-un mecanism. Dacă arunci şurubul la gunoi, nu mai afli cum funcţionează mecanismul.

înţelesesem. Cînd să părăsească încăperea, Bătrînul ni-a mai spus:

- Primul meu sfat : Să nu mai iei cazurile în sens personal. Noi nu ne confruntăm cu Ragulka. Noi ne confruntăm cu sisteme în care funcţionează zeci, sute, mii de Ragulka. Ori de simpatii de ale tale, tip SERGIU.

Era fenomenal omul ăsta. Ştia tot. Dar tot îl uram. Tocmai pentru că era aşa.

Bălaiul a rămas să mă dăscălească :.

- De acum încolo, aici vei locui şi munci. Noaptea poţi să mergi acasă. Chiar te sfătuiesc să pleci odată cu mine, să scapi de uniformă. Nici un fel de haine ale statului aici. înţeles ?
- înţeles şi nu prea. Eu nu sînt de-al vostru.
- Ba eşti. Mergi mîine la Şaramet, să-ţi iei actele de mutare !
- Părerea mea nu contează ?
- Ba da. Ai voie să-ţi dai cu părerea. Peste vreun an. Nici o zi mai devreme.
- Şi dacă refuz ?
- Exclus. Pe Bătrîn nu l-a refuzat nimeni. Niciodată.
- Unul trebuie să înceapă.
- Poate, dar nu ai tu mutră de aşa ceva. Gata Juristule ?

- Gata, Bălaiule !

- Pe cai, că pierdem diligenţa de două !

Aşa am ajuns în Octogon. Umilit şi schilodit sufleteşte. Suferind cîineşte pentru neputinţa fizică de a face rău celui care îmi ucisese tatăl, Scîrbit de viaţă. Dezorientat. Dacă cineva mi-ar fi spus că voi ajunge comandantul secund al Octogonului, aş fi crezut că

glumeşte. Intrasem într-o lume stranie. Eram însă prea obosit să mă bucur. Ori să fiu curios. Aşa a început relaţia mea cu Bătrînul. printr-o ură stranie. îl uram, dar şi voiam să-l văd, să-l aud, să-l înţeleg. Simţeam că era Şef, Nu m-am înşelat.

Vreo trei zile le-am petrecut într-un laborator de testare psihologică. M-au puricat grozav, doi tipi şi o tipă. Curioşi nevoie mare. Voiau să ştie tot. Ce fac, ce gîndesc, ce-mi place, ce urăsc, ce iubesc. Pînă şi de cîte ori pe zi îmi încalec nevasta. Nu i-am luat în serios. Asta la început. Pentru că, după primele ore, m-a luat în colimator şeful lor, un ardelean căpos şi dur:

- Dumneata ştii de ce ai venit aici ?
- Pentru că m-au trimis şefii.
- Nu fă pe şmecherul. Ştii ?
- Să-mi faceţi fişa de testare psihologică. Să i-o duc Bătrînului.
- N-ai înţeles nimic, măi fecior. Uite care-i treaba : Ai maşină ?
- Nu, n-am.
- Da, nu merge. Eşti un pîrlit. Ştii măcar ce e un bumerang ?
- Ştiu. O armă a aborigenilor din Australia. O arunci, loveşte ţinta şi se întoarce înapoi.

-- Ei. asta trebuie să facem noi din tine. Te ascuţim, te cizelăm, te echilibrăm. Cînd te-or arunca, să ajungi la ţintă şi să vii înapoi.

Era clar. M-am apucat să răspund serios, să calculez cu atenţie răspunsurile. Nişte oameni munceau serios. Nu trebuia să-mi bat joc de munca lor. Ce va ieşi din asta mai urma să văd." Căci, Bătrînul nu-mi spusese nimic exact. Bălaiul nici atît. Mă simpatiza, dar nu scotea un cuvînt. Rezultatele testării le-am dus personal acasă, în garsonieră. Mă mînca mîna să deschid plicul, să aflu cine era Laurenţiu Cremene. Cel

din concepţia psihologilor. M-am stăpînit. Nu se făcea să fiu atît de copilăros. Aveam, totuşi, 32 de ani.

Dimineaţa, Bălaiul a sosit punctual, cu un teanc de casete video. Nu era chiar în apele lui. A luat plicul şi mi-a dat casetele. Treaba mea de două zile era să mă distrez cu casetele. Să le studiez, să-mi dau cu părerea. Am încercat să-l scot din starea de mohoreală. N-a ţinut:

- Sînt faine, Bălaiule?
- Faine, Juristule.
- Cu gagici brava ?
- Şi cu gagici.

M-a privit straniu şi a plecat. Un timp m-a obsedat privirea lui. Apoi, am uitat de ea. Mi-am făcut o cafea babană, tare şi mare. Am scos un pachet de Amiral cu filtru. Mă bucuram de ridicarea standardului de viaţă. M-am aşezat boiereşte la video. Un lux ca ăsta nu fusese pînă mai ieri de nasul meu, un contraspai amărît. Viaţa căpătase vădite tente roz. De asta eram sigur.

Prima casetă m-a derutat. Prezenta de la un capăt la altul numai scene din viaţa mea de contraspai. În bivuac, la munte. În aplicaţie, cu marea unitate. La un bilanţ anual, unde spusesem cîteva dure. Pînă şi la cununie, în ziua căsătoriei cu Ioana. M-am pomenit bucurîndu-mă că nu trecusem şi pe la biserică ; mi-ar fi stricat dosarul. Ăştia erau cu ochii pe mine de mult. Cum procedaseră, rămînea o mare enigmă. Treaba avea un sens, totuşi. Cred că erau menite să te pună pe gînduri, să te întrebi aşa, impersonal:

- În definitiv, cine e, domnule, acest Laurenţiu Cremene ?

Octogonarii erau meticuloşi. A doua casetă cuprindea integral contacte cu Ragulka. De la prima mea intrare în cabinetul lui de la Unitatea specială Y şi pînă la aeroport, cînd îl priveam din spate, urcînd în cursa

Aeroflot. Am reluat caseta, cu un fel de plăcere vicioasă. Am început să-mi pun întrebări. Cînd am greşit ? Cum ar fi trebuit să procedez ? Ce gulgute i-aş fi putut băga în guşă ? Cum aş fi putut să~i leg tinicheaua de coadă ? Mai ales, cum aş fi putut să intru, prin el, în complicatul mecanism al KGB , pentru a-i desluşi tainele ? Era antrenantă chestia. începuse să mă entuziasmeze. Şi nu oricum, ci raţional. înţelesesem că intrasem într-un corp de elită, în care meseria nu se făcea cu resteul. Eram gata să mă mobilizez cu tot ce era nevoie. Voiam sincer să fiu şi eu octogonar. Măcar de talia Bălaiului, dacă nu chiar ceva mai sus. Ce nu visează un tînăr de 32 de ani. De unde să ştie el că viaţa nu întinde covorul roşu pentru toţi ?

A treia casetă m-a lovit în moalele capului. Prezenta de la un capăt la altul, scene din viaţa amoroasă a soţiei mele, Ioana. Aventuri extraconjugale, desigur. Cu lux de amănunte, bineînţeles. Fără jena şi pudoarea filmelor sexy, în care actorii ştiu că vor fi vizionaţi de spectatori. Erau sălbatice şi naturale. Graţioase uneori. Cel puţin pentru mine.

Caseta mă lansase într-o lume pe care inocenţa mea nici n-o bănuise. O lume care îmi întorcea stomacul pe dos. O lume care trăia în ascuns, călcînd în picioare pe cealaltă, vizibilă. O lume pentru care nu conta nimeni şi nimic. în timp ce eu mă zbăteam într-o muncă extenuantă, Ioana îşi trăia viaţa ei. Total separată de mine şi copil. în această viaţă, nu era nici obosită, nici tristă, nici indispusă, nici leneşă, nici bolnavă. Era veselă, zburdalnică, antrenantă. O parteneră ideală de zburdălnicii. Nu semăna deloc cu cea care mă primea pe mine cu veşnice lamentări la adresa vieţii.

De zeci de ori mi-a venit să opresc caseta. Să nu mai văd. Să nu mai ştiu. Raţiunea şoptea însă : Şi dacă nu ştii, crezi că nu mai există ? Crezi că nu e

adevărat ? De zeci de ori mi s-a ridicat sîngele la cap. De fiecare dată eram pe cale să dau o fugă pînă acasă. Să „lămuresc" lucrurile. De fiecare dată m-am stăpînit. De fiecare dată am şoptit sloganul mercenarilor! Rabdă-ţi osînda în tăcere. Mergi ori crapă! Aici!

Am reuşit să văd întreaga casetă. Fumam ca un automat, privind în gol. Mă obseda privirea stranie a Bălaiului. înainte de plecare, mă privise cu milă. Abia acum înţelegeam ; văzuse şi el. Viaţa era un imens grajd, plin de gunoi. Nu, nu era* un grajd. Era o cocină de porci ! Şi de scroafe. Fumam ca un automat. Fără gînduri, fără sentimente. Fără sînge în mine. Un bloc de gheaţă, din cap pînă în picioare. Un bloc de gheaţă cu o durere în zona capului.

M-am dus în baie, să spăl ceştile de cafea. Privirea mea s-a oprit involuntar în oglindă. Aveam o faţă ciano- tică, de otrăvit. Pe obrazul stîng îmi aluneca o lacrimă.

De umilinţă şi ruşine. Şi aici, în dragoste, eram un frînt. Chipul lui Ragulka era etern. El sau Ioana..

Am făcut zob oglinda. Şi ceştile de cafea. Am băgat capul sub robinet să mă răcoresc. M-am întins, apoi, în pat murmurînd : Nu e drept, nu e drept!

Aici a început dialogul cu'mine însumi. Dar, ce drept ? Aşa era. Exista ceva drept pe lume ? Pînă atunci, nu întâlnisem nimic care să semene a fi drept sau curat. Totul era jegos, improvizat de mîntuială. Cîrpit peste-tot. Petece peste petece, pentru a ascunde goliciunea. Minciună şi prefăcătorie. Cam asta era totul.

Nu mai ştiam dacă viaţa merita trăită. Eram zob. Cioburi. Ca o ceaşcă de cafea pe care o izbisem de mozaicul băii. Ceva imposibil de adunat cu un efort obişnuit. O grămadă de carne fără voinţă şi conştiinţă. O grămadă de carne care, totuşi, durea cumplit. Cineva intrase cu bocancii murdari de noroi într-o cameră curată şi luminoasă. O cameră secretă. Luminoasă.

Acest cuvînt m-a salvat : luminoasă. Am început să-l repet, bolborosit, în transă. Tot mai tărăgănat şi mai distinct. Cînd mi-am revenit parţial, îl pronunţam clar, cu un: fel de fanatism. Da, asta era situaţia. Trebuia să fie şi o parte luminoasă în această viaţă. Una pe care să merite să o trăieşti. Una în care să nu fii mereu înfrînt, călcat în picioare, batjocorit. O viaţă luminoasă.

Am luat greoi a patra casetă. Am introdus-o în aparat şi m-am oprit cu degetul pe butonul de pornire. Am repetat cu voce şoptită, de cîteva ori : Orice ar prezenta, nu mă va mai face să sufăr. Descoperisem singur autosugestia preventivă. Prima armă din arsenalul unui spion adevărat. A unuia care nu foloseşte argumente de tip Kalaşnikov. Ori de tip resteu.

A patra casetă era o lecţie profesională. Mă instruia pentru menţinerea legăturii cu agentura pe teritoriul străin. Era filmată pe litoralul Mediteranei, sub un cer albastru, fără pic de nor. Chestiunile erau deosebit de ingenioase, dar nu eram pregătit să le însuşesc pe deplin. Eram încă zguduit. Traumatizat de cele văzute şi auzite anterior. Am urmărit-o, totuşi, pînă la capăt.

Ultima casetă cuprindea lecţii de limbă spaniolă. Un ciclu de 24 de lecţii, foarte bine dozate. Am început să repet conştiincios cele spuse pe bandă. Fiecare cuvînt mă uşura. Cel care sortase casetele era un mare psiholog. Caseta profesională şi cea de limbi străine trebuiau să mă scoată din starea de şoc produsă de precedenta. De cea cu Ioana...

Am tocit conştiincios caseta de limbi străine. Am învăţat totul pe de rost. De dormit, n-am dormit. Nu puteam. Cum închideam ochii, vedeam scene din caseta cu cocina de porci. Şi de scroafe. Am reluat, apoi, toată noaptea, caseta cu sistemele de legătură. Am învăţat-

o şi pe aceasta. Acasă nu m-am dus. Nu mai aveam casă. Nici soţie...

A doua zi nu a venit nimeni. îl aşteptam pe Bălai, dar nu a venit. Am privit vreo oră pe geam, la lume. Trecea nepăsătoare. N-o interesam. Tineri îndrăgostiţi mergeau către cinematograful de vis-a-vis. îmbrăţişaţi. Cupluri pentru viitoare tragedii sentimentale. Aici m-am trezit. M-am pomenit înjurîndu-mă. înjurătura preferată a lui Baraboi : Te-n dane, Laurenţiule ! Crezi că lumea a început cu tine ? ! Sau se termină cu tine ?!

Am reluat decis casetele. în ordinea normală. Să le privesc cu alţi ochi. Cu ochii spectatorului. Descoperisem o altă lege fundamentală a luptei din ceaţă : Spionul este mereu spectator, niciodată actor. Am rumegat pe îndelete caseta cu aspecte din viaţa lui Laurenţiu Cremene. încercam să-l evaluez. Tipul nu era un băiat rău. Dar, prea credea că e buricul Pămîntului. Cam asta era concluzia. Şi mai trăia şi cu capu-n sac. Ori, mai precis, sub fusta soţiei. Nu părea băiat prost. Nu înţelegeam cum se lăsase prostit de muieruşca în cauză. Era cam prea sentimental şi prea bine crescut pentru o pipiţă de halul ăsta. Aşa am descoperit umorul negru.

Caseta cu Ragulka mi-a prilejuit reflexii interesante. Aveam şurubul, trebuia să aflu cum arată şi cum funcţionează mecanismul din care făcea parte. Am revăzut caseta de cîteva zeci de ori, Notînd conştiincios observaţiile. De fiecare dată, descoperisem ceva nou. Am strîns toate observaţiile într-un raport scris. Sintetic. Cu propuneri.

Era aproape miezul nopţi! şi nu puteam să dorm. A doua noapte. Dacă fugeam de răspundere, eram ars. Aş fi fugit toată viaţa, fără să scap. Mi-am frecat mîinile satisfăcut ,şi am rîs forţat : Şi acum, puţin film porno, pentru relaxarea marelui contraspion. Am dat drumul la aparat şi m-am forţat să privesc. Detaşat. Ca la un

film făcut de alţii pentru alţii. Ca un tip neimplicat, Nu ţinea pe deplin. Mă lovea. Dar nu mă mai lovea profund. Am văzut caseta forţat, de cîteva ori. Pînă ce am simţit că ştiu cine este femeia. Odată, pentru miile de vieţi pe, care trebuia să le mai trăiesc.

Cînd am închis aparatul, era patru dimineaţa. Eram murdar şi neras. Nemîncat de două zile. Am spus cu voce tare : Măi Cremene, eşti un porc murdar. Să nu mănînci, e normal. Dar să nu te speli ? ! Am făcut o baie caldă, m-am ras, m-am îmbrăcat în haine curate. Mi-am admirat mutra într-un ciob din oglinda decedată. Eram elegant ca un mort. Mai bine zis, ca o fantomă. Aşa am şi intrat în istoria spionajului. Peste cîţiva ani eram poreclit amantul fantomă. A genteleman dresed to' kill. Un tip palid şi distins.

M-am aşezat liniştit la birou, să-l aştept pe Bălai. Repetasem în detaliu modul de a-l primi, maniera de a-l trata, conţinutul discuţiilor. Transformasem inclusiv dialogurile. Trupetele trebuia să-i dea o lecţie securistului. Să-i demonstreze că în ţara asta mai era o şcoală a durităţii.

Bălaiul a venit pe la nouă. L-am întîmpinat ceremonios, în limba spaniolă :

- Buenas días, señor !
- Buenas dias, companero !

I-a fost destul o singură privire. A înţeles că boxerul făcut knock-out se ridicase de la podea. Nu era chiar vertical, dar conta că se ridicase. Şi se ridica. Nu m-a privit cu milă. Pentru asta i-am acordat în gînd o halbă mare. De Coca Cola. Nu de alcool. Din mintea şi simţurile mele se ştersese alcoolul. Trebuia să mă limitez la femei. Numai la femei.

I-am întins tăcut raportul rezultat din analiza cazului Ragulka. L-a citit pe îndelete, m-a privit o clipă, apoi a spus rar şi distinct :

- Ai învins. Ţi-a plăcut filmul cu gagicile ?

- Teribil. Dar ce limbaj vulgar foloseşti, Bălaiule!

Căzuse şi limbajul cazon din mine. Puteam da lecţii de bună creştere. Bălaiul credea şi nu prea. Văzuse multe în viaţa sa.

- Ai rezistat bine.
- Da, am rezistat. Ce urmăriţi, de fapt ?
- Să crăpăm de pe tine coaja aia de trupete violent şi îngîmfat. Să vedem ce e dincolo de ea. Bănuim că ar putea fi ceva folositor pentru noi.
- Şi, ce aţi stabilit ?
- încă nu ştim. Poate că e numai un acces de bravură. Tipică trupeţilor.

Am rînjit la el. Rău. Am pornit, apoi, videocasetofonul. Am pus exact caseta cu fosta mea nevastă. Căci nu mai era nevasta mea. Era una, oarecare. M-am aşezat pe scaun şi l-am invitat să privească. Tot. De la început, pînă la sfîrşit.

- Mari jigodii, muierile, a murmurat Bălaiul după un timp.
- Asta nu ai cum s-o ştii, Bălaiule. Tu nu ai cum s-o ştii.
- Ba da. O ştiu mai bine ca tine. A mea m-a dat pe mîna pot erei, în ţară străină. Am făcut doi ani de ocnă. Pînă m-au schimbat cu unul de-al lor, prins de-ai noştri. Ştiu !

Era clar. Ştia. De aceea mă privise cu milă. Oricum, aici, între noi doi, mila se sfîrşise. I-am şi spus-o :

- Bălaiule, nu ele au fost curve. Noi am fost dobitoci. Relaţia cu femeia începe să-mi fie clară. N-o domini, te domină.
- Ai prins lecţia. Bătrînul va fi mulţumit.
- Crezi că aş putea ieşi cîteva ore în oraş ?
- Ce să faci Juristule ? Lumea e la slujbă.
- Să domin, Bălaiule.

A rînjit satisfăcut. Operaţia reuşise. Pacientul voia papa.

- Mergi şi domină, Juristule ! Pînă pe la cinci. Nu mai mult. La şase ne aşteaptă Bătrînul.

De atunci; din acea zi, domin mereu. Alcool, nu ! Femei, da !

Discuţia cu Bătrînul a fost scurtă :

- Am citit raportul, a spus el. E bun, dar dezlînat. Eşti cam obosit. Ai nevoie de cîteva zile de concediu. în munţi. îţi recomand Retezatul. Mergi şi vezi iezerele. Te vei linişti,

- Am înţeles, am răspuns.

Nu am comentat nimic. Era un ordin. Să mă odihnesc într-un anume loc.

La plecare, Bălaiul mi-a fixat parola de anunţare pentru cazuri urgente. Mi-ai dat „sirena" - o jucărie electronică prin care puteam fi localizat pe rază de 40-50 ,kilometri. Dacă în interiorul celor zece zile de concediu ar fi avut nevoie de mine, nu trebuia decît să trimită pe cineva înzestrat cu receptorul „sirenei", în zona iezerelor şi mă găsea. Trebuia să-mi răspundă : Salutări de la Bălaiul. Iar eu trebuia să-i răspund : Păcat de concediu. Simplu şi natural. Nimeni n-ar fi bănuit nimic suspect.

Pe drumul către casă, am cumpărat două bilete la trenul de Deva. Deşi avea numai şase ani, Cosmin urma să fie un călător serios. Avea nevoie de un loc întreg să doarmă. Ajuns acasă, l-am anunţat că plecăm imediat în concediu, în munţi. A chiuit de bucurie şi-a fugit s-o anunţe pe maică-sa. Eu am început să îndes în rucsacul de alpinist toate cele trebuincioase traiului a doi bărbaţi în munţi, pe timp de zece zile. Lucram metodic, ca pentru o expediţie serioasă. începusem să cred că Bătrînul nu mă trimisese acolo numai pentru odihnă. Am verificat atent cortul şi l-am pliat ca la carte. Am selecţionat hainele mele şi ale copilului. Am luat instrumentele de camping, cele pentru gătit şi trusa medicală. Totul după lista care mi-o făcusem în

cap. Nu cerusem deloc concursul Ioanei şi asta trebuie că a scos-o din sărite. A apărut mînioasă în uşa cămării, unde răscoleam după piolet şi secure;:

- Ce înseamnă circul ăsta ?

Muierea dracului. Certăreaţă. Cum o luasem,, oare, de soţie ?

- Nu e circ. Am primit cîteva zile de concediu şi mă duc în munţi. îl iau şi pe Cosmin.

- Eu nu contez ? Eu n-am nevoie de concediu ? Eu contez numai ca slugă ?

Mai făcea şi gură. Avea tupeu tipa. M-am întors şi am privit-o lung, de sus pînă jos. Cu scîrbă. Cu dispreţ :

- Da, tu ai încetat să contezi. Te sfătuiesc să introduci acţiune de divorţ. Cînd sînt plecat. Dacă n-o faci, o fac eu. După ce vin. Şi te arunc în stradă, pentru adulter.

A clămpănit de vreo două ori din gură. N-avea aer. Nu credea că s-a trezit grămadă mare. Ghinionul ei. Se trezise.

- Pe Cosmin nu-l iei ! a decretat ea cu voce stridentă. Credea că ţine. Ei bine, venise vremea surprizelor neplăcute şi pentru ea. Nu ţinea :

- îl iau. Şi dacă mai scoţi o vorbă, o singură vorbă, te dezbrac în pielea goală şi te scot în stradă.

Ceva ori cineva i-a şoptit că m-aş fi ţinut de cuvînt. A şterso în camera ei. Pentru scena grande, cu plînsul. Nici asta nu mai ţine». Mi-am luat fiul de mînă şi am ieşit din cocina aia.

OCHII ALBAŞTRI.

Iezerele sînt ochii albaştri cu care Terra priveşte Cerul şi Soarele. Sînt ochii prin care înţelepciunea cosmosului pătrunde în Terra. Optzeci de iezere sînt adunate în Retezat. De aici, străbunul Zamolxe, unul dintre -cele şapte spirite superioare ale Terrei, privea Cerul, Soarele şi stelele. Cam aşa gîndeam eu în tren,

veghind somnul liniştit al fiului meu. Ceva trebuia să fie acolo, la iezere. Ceva important. Bătrînul nu era un om care se juca de-a concediul.. La mai puţin de cincizeci de kilometri de la iezere, se afla Sarmizegetusa Regia. Adevărata Sarmi- zegetusa. Sarmizegetusa dacică, deosebită de cea romană. Pentru mine, Sarmizegetusa dacică era cea" adevărată. De acolo trebuia pornit. Cealaltă, o cetate ridicată de cotropitori, însemna ceva, dar nu prea mult. Orice om care foloseşte violenţa, chiar violenţa celor mai înalte'- mijloace tehnice, este un barbar...
Ardeau străbunele altare, Se coborîse Ceru-n bernă, - Treceau oştirile barbare Peste cetatea mea eternă,.

Cel care cucereşte prin forţă sau viclenie pămîntui altuia este un barbar. Pământ există pentru toţi. Trebuie numai sfinţit prin viaţă şi muncă. Asta o ştiu şi nomazii.. Numai că nu o respectă...

De la gara Sarmizegetusa am luat-o prin Clopotiva. Aveam de străbătut vreo 23 de kilometri, pînă la cabana Gura Zlatna. Era clar că voi avea de tras. Cosmin nu putea merge mai mult de 4-5 kilometri. Nu-mi făceam probleme. Ca elev, dusesem în spate afetul de la tun, prin munţi. Escaladasem cu afetul stînci abrupte, Cosmin nu trăgea cît un afet. De la Bălanu, am luat-o de-a lungul Rîului Mare. Era linişte şi soare. Pădurea ne primea aromitoare. Deloc pustie. Pe la Casa Verde, am oprit pentru un prînz haiducesc. Mă simţeam teribil de bine lîngă focul pe care preparam hrana. Cosmin zburda liber. Fără frică de strigătele „educative" : Te murdăreşti ! Te loveşti! Nu e voie ! Totul era voie, A venit în fugă, de la pîrîu :

- Tati, noi de ce nu stăm în munţi ?

Era o întrebare fără răspuns. Aveam toate motivele să stau în munţi. Acolo, rareori se avîntă alde Ragulka, Nomazilor le plac cîmpia şi oraşele. Se tem de păduri şi de munţi.

- Serviciul meu e la oraş, i-am răspuns, Ţi-ar plăcea să stai în munţi ?
- Da, în munţi, ca la buni.

Ca la mama, adică. La Poiana Teiului.

- Am putea sta la bunica.
- Şi mami ?
- Cu mami va fi mai greu. Ei nuri place la munte.

Era o problemă la care nu mă gîndisem. Copilul avea şi o mamă. Şi asta era Ioana. Trebuia să iau însă o hotă- rîre. Am amînat-o pînă după concediu.

Pe seară, eram la Gura Zlatna. întindeam cortul pe povtrnişul din stînga cabanei, alături de nişte studenţi. Cosmin, mult mai sociabil decât mine, a mers în ospeţie,, întorcîndu-se cu buzunarele pline de bucăţi de zahăr :

Tati, să ştii că-i bine în munţi. îmi arăţi, ursul ? Ţi-l arăt. Dacă apare.

- Şi dacă nu apare, nu mi-l arăţi ?

Interesantă logică. Răspunsul pe măsură :

- Sigur. Ţi-l arăt şi dacă nu apare.
- Ştiam eu că mi-l arăţi.
- Se putea altfel ?!

Era o seară minunată. Nu ştiu tîrgoveţii ce înseamnă aria. Ieşiseră mii de stele. Focul ardea molcom în faţa cortului. Cosmin, sătul de somn, avea chef de vorbă :

- Tati, unde mergem noi ?
- La iezere, puiule.
- Ce sînt iezerele, tati ?

Ochii Pămîntului, Cosmine. Cu ei priveşte Pămîntul la Cer şi la stele. Şi la Soare.

- Şi vede toate stelele ? ,- Da, vede toate stelele.
- Şi cine a făcut stelele ?
- O lebădă. O lebădă albă, cerească.
- Tati, vreau şi eu o stea. - Alegeţi, puiule.

Lăcomia copilărească l-a pus în încurcătură. A oftat dezamăgit :

- Sînt prea multe. Nu pot alege. Nu s-ar putea să le iau pe toate ?
- Nu, nu cred că se poate. Dormi !
- Dar vreau să văd ursul.
- Nu se poate. Mîine. Dormi. Avem mult de mers; Ne-am sculat cu rouă pe noi. Pe picioarele scoase din cort. Era cam frig. Trecuse un val de ceaţă peste vîrful Galbenul. Trebuia să-i 'dau copilului primele noţiuni de trai în aer liber :
- Fugi la izvor şi te spală !
- E rece, a miorlăit el.
- Eşti bărbat. Eşti vînător de munte.

A luat-o tîrîş, cu inima îndoită. N-ar fi vrut să re-* nunţe la ideea că e bărbat. Dar şi răceala izvorului.-.. S-a mozolit un pic pe botic, ca pisicile, şi a venit triumfător :

- Tati. m-am spălat în izvor !
- Aşa se spală mîţele. Noi ne spălăm zdravăn.

L-am luat cu mine, să mă asiste. M-am dezbrăcat pînă la brîu şi m-am frecat zdravăn. Era viaţă. Scotea jegul din suflet. Cu toată împotrivirea, i-am aplicat acelaşi tratament. L-am înfofolit, apoi, în puloverul meu şi l-am cărat la cort:

- Acum avem dreptul să mîncăm.îi clănţăneau dinţii. Nu recunoştea, totuşi, Se ţinea bărbat. Asta mă umplea de bucurie şi de speranţă. Un mototol mai puţin în familie. Viaţa nu prea mîngîie pe creştet. Trebuia să înveţe să pună şeaua pe ea.

Am mîncat în grabă şi am pornit din nou. De-a lungul Radeşuîui mare, peste Zlătuia. După vreo oră, eram din nou încărcat ca un măgar : rucsac, cort, plus Cosmin, în vîrf. Obosise copilul. Masa de prînz am luat-o în singurătatea binecuvîntată a munţilor. Nu era nimeni pe o rază de kilometri. Mergeam de-a dreptul

peste culmi, după busolă. Pe seară, poposeam deja la Zănoaga Mare. Am întins cortul chiar pe malul iezerului. Să văd strălucirea apei în asfinţit. Era de aur bleumarin. Misterioasă ca un descîntec. învăluitoare ca o poveste frumoasă,

Stăteam la focul nostru şi priveam apa. Pînă şi curiozitatea copilărească părea covîrşită de măreţie. A căzut noaptea, cu cîntecuî codrilor fremătînzi, cu geamătul munţilor bătrîni.

- Tati, de ce gem munţii ?
- Sînt bătrîni, puiule, îi dor oasele,
- Şi nu le trece niciodată ?
- Ba da, Cîteodată le trece,
- Şi ursul unde e ?
- în pădure. Va veni la noapte, să-l vezi. Acum dormi ! Şi eu trebuie să dorm. Te-am cărat ca pe un bagaj toată ziua.
- Dorm, tat'i. Cînd o să fii bătrân, o să te car şi eu,.
- Să nu uiţi. Dormi !

Am dormit în clipocitul valurilor zănoagei. Un clipocit mărunt, slab, de briză. Către miezul nopţii m-am trezit într-un decor de basm. Veniseră caprele să se adape. Luna le poleia în culori misterioase, ireale. L-am scuturat încet pe Cosmin, A mîrîit şi s-a întors pe cealaltă parte. Cosmine ! am şoptit, încet, A venit ursul.

Ceva din adîncurile visurilor lui î-a trezit. I-am pus încetişor mîna pe buze şi l-am dus în gura cortului. A căscat ochii uimit, apoi a protestat :

- Dar nu-i ursul! Sînt căprioare.

-- Psst ! Vine şi ursul. Mai tîrziu. Ai răbdare.

Am aşteptat zgribuliţi cam vreun ceas, în sfîrşit, a apărut şi Moş Martin. Leneş, tacticos. S-a apropiat încet de apă.'A mirosit-o distrat şi a plecat la fel de legănat, Eram mulţumit. îmi ţinusem promisiunea faţă de copil. Puteam să dorm liniştit. Pe săturate.

Soarele era deja sus, pe boltă, cînd am făcut ochi. Cosmin se trezise şi se descurcase singur. Ronţăia biscuiţi şi arunca pietricele în apă. Se maturizase, înţelegea. Mă lăsase să dorm.

- Bună dimineaţa, amice ! i-am strigat voios.

A venit repede la mine :

Tati, tati, am găsit o piatră de sticlă. E toată de sticlă.

Era un cuarţ de mari dimensiuni. Puţin murdar, dar perfect tăiat de Marele Maestru. Am mers şi l-am spălat în apă. L-am şters de pulover şi i l-am întins :

- Ţine-l ! E un cristal. Prin el, 'Cerul vorbeşte cu oamenii. Numai cu oamenii buni,

- Şi cum vorbeşte ?

- îl ţii în mîna stîngă şi te gîndeşti la Cer. Tot ce îţi vine în minte vine de la Cer.

A luat preocupat cristalul, strîmbîndu-şi mutriţa cam murdară. Făcea eforturi să gîndească. M-a întrebat spăşit :

- Tati, Cerul mănîncă ?
- Sigur fiule. De ce mă întrebi ?
- Pentru c-a mi-a venit a foame.

Am rîs, i-am spălat obrăjorii cu apă din zănoagă şi l-am hrănit. îmi regăseam nişte instincte paterne uitate. Puiul de om de lîngă mine era principala mea obligaţie pe Pămînt. Asta simţeam.

După masă, mi-am făcut o cafea, am apris o ţigară şi am început să cuget. Bătrînul nu mă trimisese zadarnic în munţi. Mai ales în cei din jurul meu. Trebuia să aflu ce era de făcut. M-am decis să merg încet, din iezer în iezer. Să explorez zona. Asta am făcut pînă la sfîrşitul concediului. Nimeni n-a acţionat sirena. Nimeni nu m-a căutat. Am aflat ce anume, voia Bătrînul de la mine; Aceasta, însă, e o taină a neamului. Pozitiv era faptul că îmi trecuse răul. Mă simţeam tînăr, puternic, capabil să iau din nou viaţa în piept. în trenul care mă ducea înapoi în Capitală mă frămîntam să pricep de ce

Bătrînul m-a ales pe mine. Mi-a mai trebuit un timp pînă să aflu. Căci, Bătrînul nu spunea niciodată nimic în mod direct.

Acasă mă aştepta o citaţie de divorţ şi o fostă soţie foarte triumfătoare :

- Credeai că n-am s-o fac. Uite că am făcut-o ! Să vedem de unde mai găseşti o proastă ca mine.

Chestia cu proasta nu era greu de realizat. Nu i-am, spus totuşi nimic. începusem să fiu un gentleman. Era în interesul meu să divorţeze fără zgomot. I-am precizat, totuşi :

- Pe Cosmin, îl iau eu !
- Şi ce faci cu el ? ! îl duci la unitate ?
- Nu, la mama.

-- La ţară ? între ţărani ? Asta vrei să faci tu din copil ?

Ca orice altă parvenită din ţara asta mică credea că a' dispreţui satul era culmea rafinamentului şi nobleţei.' Trebuia să fi văzut mai bine, mai demult. Replica ţăranului n-a întîrziat :

- La maică-ta, în Giuleşti, între ţigani, e mai bine ?

-- Eşti grosolan şi mojic !

Mă rog, ăsta eram eu. Cine era ea urma să-i spună viaţa. Am plecat în camera mea şi l-am sunat pe Bălai. Părea bucuros :

- Ai apărut, viligeaturistule. Te plimbi ca un boier şi noi ardem la foc mic. Nu pleca ! Stai acasă, că vin după tine.
- Nu plec.

Bălaiul m-a claxonat din faţa blocului. Am coborît. Era cu altă maşină, cu număr mic, de trei cifre. Am pornit jocul :

- Pe asta cine ţi-a mai dat-o ?
- Nea Nicu. Pentru fapte de eroism.
- Eşti băftos. Toate merele cad în grădina ta.
- Chestia e să ştii unde-ţi faci grădina. Cum a fost?

- în munţi, splendid. Acasă, mizerabil. Trebuie să mă mut. A intentat acţiune de divorţ.

- Are tupeu tipa.

- Are. Singurul ei punct tare.

- Bine, vedem noi. Acum mergem la Bătrîn. S-a copt iarba în ograda lui FLUTURE şi trebuie să-i dăm o coasă. Una aspră şi deasă.

FLUTURE era un obiectiv. Unul parşiv. Inteligent şi rău, adică. Cînd inteligenţa face casă bună cu răutatea iese, de obicei, un spion scîrbos. Cam ca FLUTURE. Total diferit de SERGIU. Un sadic care se plimbă pe ploaie şi vînt, fără treabă. Doar aşa, să te chinuie, să te poarte prin mizerie. Un tip care, dacă-l prinzi la sacul cu gul- gute, începe să urle : Provocare ! Protestez ! Sînt diplomat străin ! Mă rog, un circ întreg, la care nici măcar un ţigan serios nu s-ar preta. Asta era FLUTURE.

Bălaiul rupse tăcerea.

- Te gîndeşti la FLUTURE ?

----- Da, l-am cunoscut. Întîmplător. Credeam că e la alţii în vizor. Informaţiile despre el le-am trimis la altă unitate.

- Ei, bărbate, multe nu ştii încă. Noi sîntem peste tot şi tot timpul.

Ca sfîntul duh ?

- Cam aşa ceva. Tot de păcătoşi ne ocupăm Îi aducem pe calea cea bună.

- Şi ţine ?

- în cele mai multe cazuri. Vei vedea. Căci, , azi e o zi mare din viaţa ta. Vei intra în Octogon.

Prima impresie contează. Aşa se spune. Ei, bine, prima mea impresie despre Octogon, ca instituţie, nu era chiar grozavă. O clădire imensă, înconjurată de zid, cu antene pe acoperişuri. Un minister oarecare. Nimic mai mult. Vis-a-vis era o măcelărie şi un magazin alimentar, În spate, un bloculeţ de patru etaje, cu locatari obişnuiţi. Printre ei şi o tipă de vreo treizeci de

ani, care făcea plajă în pielea goală pe acoperiş. Suferea de vreo dereglare. îi plăcea să se expună, să fie privită. Holuri largi cu birouri neospitaliere pe ambele laturi. Scări vechi, largi duceau la etajele superioare. Cam aşa arăta Octogonul.. Aveam să aflu că aşa arătase şi în 1930, la instalare. Ceva solid şi anonim.

Cabinetul Bătrînului era la etajul doi. Antecamera spaţioasă era străjuită de un cerber tînăr, pistruiat, cu faţa şireată, de vulpiţă nostimă. Bălaiul l-a abordat din fugă :

- Costine, anunţă-l pe Cremene ! A venit.

Interfonul a bîzîit scurt.

- Să intre, a fost răspunsul.

Am intrat, m-am prezentat regulamentar şi am luat loc. Orice emoţie trecuse. Eram pe baricadă. Pe cea bună,

-_ Cum a fost.

Bătrînul era direct, Trebuia să fiu la fel. Timpul era prea scump.

- Bine. Am aflat ce trebuia să ştiu. Acolo, la iezere Sînt teafăr. Divorţez. Sînt gata de misiune.

- Pentru început, vei lucra în specialitatea ta. În contraspionajul nostru. Treaba e grea şi riscantă. Primul sfat pe care ţi-l dau : Să nu te impresioneze mărimile. De nici un fel. Nici politice, nici din alt domeniu. Nu uita că marile trădări le pot face numai cei de sus. Cei de jos nu au nici informaţii, nici putere, nici contacte. Trădările naţionale pot fi făcute numai de cei de la înalt nivel.

Ai înţeles ?

- Am înţeles !

- Şi nu uita să înveţi limba spaniolă. Va trebui să supravieţuieşti într-o lume în care cu cît cunoşti mai multe limbi străine, cu atît ai mai multe şanse.

Am plecat cu Bălaiul să mă prezinte noului meu şef de birou şi noilor mei colegi. Pe drum l-am întrebat cîte limbi ştia. Ştia patru. La perfecţie. Şi eu, numai limba franceză. Mediocru. Aveam de tras.

Terezan, şeful de birou, era un om al muncii. Adică muncea, nu dădea ordine. Trăgea cot la cot cu subordonaţii. Colegii de birou mi se păreau simpatici, dar mult prea ocupaţi. Sorin Pascu, un puştan de 28 de ani, fusese inginer electronist. Ion Bălăucă era din branşă, cu studii complete. Lucrase şi afară un timp. Ocnă nu făcuse. Se părea că singurul ghinionist era slăbiciunea Bătrînului. Bălaiul.

Pentru început, Terezan m-a repartizat pe post de ţine cal la Bălai. Adică, nu aveam cazuri proprii în lucru. Lucram cu Bălaiul. Era mai bine. Puteam să prind noua meserie din mers. Contraspion mai fusesem eu, dar nu la nivelul ăsta. Aici se întindeau plasele pentru rechini, pentru mari trădători şi marii spioni. Selectiv, funcţie de interesele prioritare de stat. Acum, în plasa Bălaiului se zbătea FLUTURE. Numele era o păcăleală. Tipul era unul dintre cei mai periculoşi rechini. Prada lui se întindea în înaltele sfere politice. De acolo îşi culegea guvizii cu care se hrănea. Adică dobitocii care îi dădeau informaţii din prostie ori pălăvrăgeală. Sau conştient, prin trădare.

Acum situaţia era ceva mai deosebită. FLUTURE pusese mîna pe un caras dolofan şi-l mulgea sistematic de icre. Un politruc din C.C. Nu ştiam de ce o face.. Poate era plătit, poate visa vreo răzbunare. Poate era de mult în plasa lor. în acest caz, FLUTURE, am auzit pentru prima dată de bubuli. Discutau Bălaiul şi Terezan. Eu notam conştiincios şi făceam treburile mărunte. Cam ca o fată-în casă. Nu ştiam ce înseamnă bubuli. Nu aveam nici obrazul să întreb. Parcă-l vedeam pe Bălai ;

- Ni, ia verzanul ăsta de trupete. Ia soldă din Octogon şi nu ştie ce sînt bubulii.

Mi-am ascuns neştiinţa pentru a-mi proteja orgoliul. Am căutat în dicţionarul enciclopedic al limbii române. Nu figura. E drept, nu figura nici gulgută ori conservă, aşa cum le foloseam noi. Era clar. Era un termen din argoul breslei. Nu era ruşine că nu-l ştiam.

La prima ocazie, l-am abordat direct pe Bălai :

- Hombre, cine sînt bubulii ? „

- Ehei, ţîcă, asta e marfa celor din linia întîi, de la informativ. Sînt şi mari şi duri. Adică o organizaţie mondială de putere. Au bani, au forţe. Vor şi putere. Nu orice fel de putere. Puterea mondială. Conducerea lumii.

- Masoni, carevasăzică ?

- Nu, masonii, sînt . băieţi de treabă. Ne-au scos din ocnă nişte oameni de-ai noştri. N-au făcut-o total dezinteresat. Au şi ei nevoie de ajutor. Chestia că au făcut-o, că nu ne confruntăm.

-- Dar masoneria este interzisă în România !?

- Juristule, lasă catolicismul ! Nu-i de tine. Şi prostituţia e interzisă, dar geme Bucureştiul de curve. O să-ţi prezint cîteva agente din rîndul lor de-o să-ţi cadă ochi-n gură. O să te uiţi la ele ca milogul la friptură. Noi avem de prins spioni şi trădători. Nu de făcut morală. De asta se ocupă alţii.

- Adică, în anumite circumstanţe, putem încălca legea ?

- Ce cuvînt urît, Juristule. Cum să încălcăm noi legea ? Noi ? ? Nu se poate. Ne strecurăm prin anumite portiţe, special croite de jurişti. Formal, totul e în regulă.

- Bălaiule, nu mai lămurit cum e cu bubulii.

- Aşa-i Nici noi nu sîntem pe deplin lămuriţi, deşi ne ciocnim de ei de vreo două sute de ani. Din cînd în

cînd, mai aflăm ceva despre ei. întotdeauna ceva urît la adresa omenirii întregi.

- Cum adică ?

- Păi, mai întîi, am crezut că e o sectă religioasă cu pretenţii mondialiste. Nu era singura, nu merita atenţie. Au dat însă nişte lovituri prin boierimea românească. Aşa au apărut primele da'te despre ei. Am simţit, apoi, concentrări de capital în mîna lor. Şantajul financiar e o armă teribilă. Mult mai teribilă decît şantajul politic. Te ameninţă cu foamea. Dacă nu te supui, ţi-o bagă în casă, prin procedee foarte sofisticate. Nici nu le simţi. Cînd te prinzi, e tîrziu. Oricum, în faţă nu ies decît figuranţii. Paiaţele lor, oamenii pe care îi manevrează.

Şi ceilalţi ce fac ? Ceilalţi, adversarii noştri ?

- Unii acceptă, alţii ba. Nu uita că în ţările în care finanţa şi informaţia dictează bubulii au cel puţin 20 la sută din voturi. Poate mai mult. Cu astea, pui guverne, dobori guverne, cumperi parlamente, zdrobeşti parlamente. Poţi chiar crea state noi.

- Nu poate fi adevărat. Există prea mari deosebiri ideologice, religioase, de sisteme administrative.

- Ba-i adevărat. Culoarea cortinei diferă. în spate, sînt aceiaşi actori. Fardul acoperă aceeaşi veche doamnă, numită forţa bubulă.

- Şi-n socialism ?

- Şi-n socialism. Ce-ai zice dacă ţi-aş da nişte documente din care rezultă că marea revoluţie bolşevică s-a făcut cu bani din afară ? Mai precis, cu bani veniţi din Germania ? Tătucul Lenin e un exemplu tipic de bubul. Ce-ai zice dacă ţi-aş arăta documente prin care Stalin a fost determinat să-şi distrugă întreaga conducere a oştirii- ? Bătrîna doamnă nu-şi mai recunoştea primul ei născut, comunismul. încerca să-l ucidă cu mîna piticului gruzin. Ştii cîţi a lichidat monstrul, mînat de

bubuli ? Peste 90% din generali, 80% din colonei şi 50% din ofiţerii cu studii superioare.

- Mă bucur că a încasat-o şi Ivan, am spus eu.
- Da, a încasat-o. Cînd nu a fost ascultător. Sau, prea ascultător. Marea şmecherie e să ne strecurăm pe sub pumnii marilor boxeri ai lumii. Să nu intrăm în tranşee făţişe cu nici unul. Pentru asta trebuie să ştim din timp ce planuri croiesc bubulii. Şi stăpînii lor.
- Cum, adică, stăpînii lor ?
- Asta-i şmecheria. în ultima jumătate de secol, am descoperit că şi ei sînt o mască. După ei se ascund alţii, mai mari.
- Sper că cercul se opreşte la aceştia. Altfel, nu mai ştii dacă trăieşte pe Pămînt ori într-un roman ştiin~ţifico-fantastic.
- Speri ? Asta o fac şi marii financiari din lumea capitalistă. De cîte ori încasează cîte un crah bancar, speră. De cîte ori li se zdrobeşte moneda naţională, speră, în loc să lupte, speră. Noi trebuie să luptăm. înţelegi ? Trebuie Să luptăm. Chiar dacă sîntem săraci. Nu-i putem lăsa să ne facă şi mai săraci. Căci, dacă îi laşi, îţi iau şi pămîntul de sub talpă. Mai apoi, îţi cer chirie pe el. Căci sînt buni negustori.
- Cum reuşiţi să~i cunoaşteţi ? Bănuiesc că totul se desfăşoară în cel mai aprig secret.
- Reuşim, i-am infiltrat cu conserve. La început, SSI -ul şi spaii lui. Apoi, am intrat noi pe fir. Cînd vrem, ştim să ne arătăm băieţi utili. Şi gentili. Şi fideli.
- Care este poziţia CI’A ?

Amestecată. Unii sînt dominaţi de interesele bubule, alţii ne ajută. Ne ajută zdravăn. Poftim, document de la ei ! Confidenţial. înţelegi ? ! Ne sprijină !

Asta era mai greu de crezut pentru un amărît de contraspai militar. Documentul era însă original. Şi foarte important.

- KGB -ul ?

Cu ăştia nu poţi discuta. Ne cotonogesc sistematic, din 1982 încoace. De cînd au luat opinca-n fund, Sînt deformaţi de cultul dominării universale. Un fel de bubuli de culoare roşie. Ca să te distrezi, te anunţ că vei Vedea bubuli pătrunşi şi la ei, în marea clasă de aleşi ai poporului. Ca să te fac să ţi se răcească sîngele în vine, te anunţ că şi la noi sînt cîteva uzini de bubuli bine infiltraţi, De asta se ocupă informativul. Ocazional, vom da şi noi o mînă de ajutor la cotonogeală. Numai ocazional. Noi trebuie să ţinem spatele, să-i apărăm pe cei din informativ. Priceput ??

- Numai pe jumătate. Ce face MOSADUL ?

- Ce să facă ? Ca şi gealaţii lui unchiul Sam : unii cu bubulii, alţii cu Israelul. Unii cu pitaci, alţii au patrie. Vezi cum devine cauza...

- Şi micul popor chinez ?

'- Ăştia rad, domnule. Te ung la inimă cum îi rad pe bubuli. Şi, foarte important, nu se leagă de noi. Ne lasă în durerea noastră.

:- încep să mă clarific. Cum e structurată organizaţia bubulă ?

- Pe centre zonale de putere subordonate unui centru mondial. Ăsta îl căutăm noi. Şi americanii. Şi japonezii. Şi chinezii. Şi o parte din ovrei. Şi o parte din oastea lui Ivan. Toţi ne călcăm pe picioare. Nimeni nu vrea să colaboreze. Miza-i prea mare. Cine cuprinde centrul de putere devine stăpînul lumii.

- Şi?

- Nimic, pînă acum. Cîteva centre zonale .le ştim. Atît. Cum se volatilizează sume enorme de bani nu ştim. Cum dispar cantităţi enorme de mărfuri, la fel. Şi imense cantităţi de armament. Inclusiv de cel sub embargoul Ulterior, te trezeşti cu un mărunt comerciant austriac, de naţionalitate maghiară, născut în Austria, căsătorit în Franţa, că îţi oferă marfa, la

vînzare în Venezuela. Ţi se face mintea creaţă. Dacă-l umfli pe mangosit nu afli nimic. E un intermediar în orb. Nu ştie pentru cine lucrează.

- Bălaiule, ce-mi spui e ca în filme,

- Ca-n filme, zici ? Măi moldovene, dacă cele mai mari case de 'filme din lume ar pune mîna pe fişetul ăsta, ar avea din ce trăi două decenii. Dacă ar avea curajul să pună pe ecrane ce găsesc aici.

- De ce n-ar face-o ? Mai ales, cei din ţările cu legislaţie permisivă.

- în primul rînd, că mafioţii sînt nişte mici copii pe lîngă bubuli. Spectaculoşi, sîngeroşi, dar mici. Să luăm un exemplu. Casa de filme X pune mîna pe scenariu. Sistemul informativ al bubulilor e pe fază, veşnic pe fază, din haznalele oraşului şi pînă-n înalta societate. Vine un mangosit de ăsta cu identitate incertă, cu un camion de bani, şi cumpără scenariul. Cine e prost să muncească, să facă un film, dacă ia de zece ori pe atît .vînzînd scenariul ? Vreun fanatic, romantic, luptător pentru adevăr ? Ăştia sînt numai în cărţile de poveşti. Banul şi informaţia dictează la nivel planetar. Ocazional, este folosită şi frica. Numai dacă e nevoie. Numai limitat. Dar şi cînd o folosesc, e prăpăd !

- Cum au reuşit să se organizeze atît de bine sub nasul întregii lumi ?

- Pe nesimţite. O tainică zidire meticuloasă, de vreo două secole. Au comori nenumărate. Nu numai bani şi, valori materiale. Au cele mai mari invenţii ale omenirii. Le-au cumpărat şi le ţin sub lacăt. Dacă ajung la oameni, pagubele lor sînt enorme. Puterea lor scade.

- Acum înţeleg de ce ciordeşti tu maşini străine,,,

- Maşinile nu sînt furate. O să le vezi în garaj. Sînt cadouri de la partenerii noştri de afaceri. Dar de la bubuli nu-i păcat să furi.

- Bălaiule, mi-ai descris războiul cu fantomele. E greu să te cred.

- Mergem la arest, să-ţi arăt un bubul din categoria cea mai joasă. Cînd o să-l vezi, vei înţelege ce sînt cei de sus. Cei mari.

- Aţi arestat bubuli ?

- Nu numai noi. Ştim că au făcut-o şi alţii. Poate au prins fire mai importante.

- Deci, nu sînt cumpliţi ?

Nu. Sînt diabolic de inteligenţi şi puternici. Pot crea state, pot şterge state de pe planetă. Pot dărîma imperii financiare. Le pot şi crea. Dacă eşti cuminte şi le dai o mînă de ajutor.

- E o idee...

- Ce vrei să spui, Juristule ?

- Sîntem săraci. Dacă le dăm o mînă de ajutor şi ne crează un imperiu financiar...

Bălaiul a început să rîdă :

- Măi, guriţă ! Baba cu colaci nu trece decît în poveşti. Noi nu sîntem chiar săraci. Vei merge în Asia, în Africa, în America de Sud. Vei vedea ce înseamnă sărăcie şi suferinţă. Vei vedea ce înseamnă un popor flămînd. Nu un popor gurmand, care face maţul cît parizeru, toarnă-n el trăscău cu vadra şi se vaită că nu-i destul. Dacă bubulii ar pune mîna pe noi, ar căra de aici, nu ar aduce. Asta e tactica. Cară tot, te aduc în sapă de lemn. Îţi cumpără tot, de la fabrică pînă la nevastă, apoi te colonizează cu ti pi ascultători. Pe unii dintre ei îi îmbogăţesc, pentru a-ţi da un model, o speranţă. Calicul speră toată viaţa şi moare în stradă. Bubulii iau; nu dau* Din ce iau, lasă şi slugi...

- Teribil !

- Da. Ăsta-i cuvîntul. Asta e pacostea planetei noastre, Sper să scăpăm de ea.

- Cum ?

- Tactica noastră e bine stabilită de Bătrîn. Sîntem prea mici să ajungem la centrul mondial de putere. Sîntem însă destul de mari pentru a controla cîteva

centre zonale. Informaţiile merg la Bătrîn. De acolo, pleacă unde trebuie.

- Conducerea unipersonală ?
- Vezi altă soluţie ?

Momentan, nu avem altă soluţie. Voiam să văd arestatul bubul.

Nu l-am văzut pe bubulul arestat. N-am mai apucat.

Peste noi a căzut acel blestemat caz FLUTURE. A căzut ca o bombă. Cu toate efectele respective.

într-o zi, Terezan şi Bălaiul au fost chemaţi la Bătrîn. Au revenit cu o bucăţică de hârtie. Cam cît o foiţă de carneţel. Dar ce informaţii cuprindea ! Şi ce urmări avea să aibă pentru cei cinci contraspai din sectorul nostru !

Pe scurt. Din cositul ierbii (puricatul la sînge, adică) din curtea FLUTURELUI ţîşnise primul iepure. Un tip barosan din CC furniza regulat informaţii. Dezinvolt tipul. Folosea şi telefonul. La înălţimea sa nu avea de ce se teme. Conform legilor interne ale Securităţii, nu putea fi urmărit. Numai că noi eram mai puţin catolici decît securiştii, cum spunea Bălaiul. Noi ne-am repezit în haită, cu mirosul în urma lui. Probe legale. Asta căutam, pe cele pe care să le accepte procurorul. Filme, nu. înregistrări de discuţii cu spionul, nu. Informaţii transmise. Prinderea în flagrant în momentul transmiterii. Altfel, 'tipul ne frigea. Nu ne scăpa nimeni din gheara lui. Ce să-i faci ? Nea Nicu n-a prea înţeles cum stă treaba cu informaţia. Nici nu ne prea iubea. îl îngrozea gîndul că nu eram catolici. Şi, mai ales, că nu eram controlabili.

Eram, bănuiesc, un rău necesar într-un joc periculos în care intrase dizidenţa din lagărul comunist. Primul dizident real, care făcuse unii paşi concreţi către liberalizare.

Abia acum, după atîţia ani, după ce l-am văzut pe nea Nicu „judecat" şi „condamnat" am realizat ce se

întîm- plase : Bubulii l-au deturnat de la linia liberală a anilor '68-'70. Nu aveau nevoie de o Românie prosperă. Nu aveau nevoie de concurenţi căposi. Şi românii sînt vestiţi în rîndul bubulilor pentru căpoşenie. Pentru insubordonare. Pentru şiretlicuri de ieşit din capcană. Mă rog, aşa se scrie istoria acestui pămînt. Măcar de ar învăţa noii lideri din greşelile celor vechi. Dacă nu vor învăţa, vom muri ca un cal în ham. Adică,.învîrtindu-ne în cerc : rău, binişor, rău, mai rău, binişor... Niciodată bine pe deplin.

Chestia cu cositul ierbii din ograda FLUTURELUI ne-a ieşit pe nas. A fost pocit la gură Bălaiul. De cosit, a fost cosit. Dar, sub coasă am intrat noi. La tipul care transmitea informaţii din CC am ajuns. Era chiar unul dintre cei din tablouri. Din tablourile pe care eroica noastră clasă muncitoare le purta ca pe sfintele moaşte la demonstraţii Să-i zicem Orban, că trăieşte. Şi n-a fost încă judecat. Nejudecat e încă de competenţa Ministerului Public.

Cînd noi îi suflam în ceafă lui Orban, au început să se întîmple nişte chestii ciudate. Din alea care te sperie. Pentru că nu le înţelegi. Nu le pricepi pentru că nu sînt logice. Mai tîrziu, am înţeles ce rol juca FLUTURE în reţeaua bubulă. Atunci, eram mic, 'cu caş la gură- Ascultam şi mă miram. Mare minune că am supravieţuit !

Primul a căzut Sorin, puştiul. A mers la mare cu soţia şi copilul, în concediu. S-a înecat în apă pînă la genunchi. Era bun înotător. Cazul a fost declarat de către miliţie accident. S-a închis cu înmormîntare.

Terezan a plecat în provincie, într-o misiune de rutină. Nimic important. L-au adus înapoi cu minţile rătăcite. L-au pensionat. începusem să pricepem că ceva nu era deloc kosher. Nu pricepeam însă ce.

Apoi a dispărut Bălăucă. Pur şi simplu s-a evaporat A plecat de acasă către serviciu şi nu a ajuns la sediu.

L-am căutat cu miliţia şi securitatea vreo două săptămâni. L-am găsit în celălalt capăt de ţară, Beat mort. Nu ştia cine este. Nu ştia cum ajunsese acolo. Verdictul medicilor a fost clar. „Delirium tremens". Terminat pentru profesie. Pensionat medical. Plecat din rînduri.

Stăteam cu Bălaiul în birou şi fluieram a pagubă Cam cum fluieră bişniţarul cînd descoperă că în locul bancnotei de zece dolari falşi, a obţinut zece bancnote de o sută de lei, tot false. Aveam firul în mînă dar ne trosneau fără milă. Şi fără să pricepem cum, Bălaiul a deschis discuţia. Parcă ar fi dat glas gândurilor mele :

- Sîntem cam rari, Juristule.
- Da, ne rărim teribil.
- Cum crezi' că ne cotonogesc ?
- Dar tu ?
- Eu nu cred nimic. Cei de afară spun că, foarte probabil, folosesc tehnici din domeniul parapsihologiei. Ne croiesc de la distanţă, cu un tip foarte'dotat şi antrenat pentru aşa ceva.
- Şi, ce facem ?
- Deocamdată, o încasăm. înţelept ar fi să ne luăm jucăriile şi să fugim. Dacă nu ne curăţă, aflăm noi cum fac. Asta după ce ne facem băieţi deştepţi. Nu mai devreme.
- Bătrînul ce zice ?
- Nimic. Ne lasă să decidem.
- Noi am decis, nu~i aşa ?
- Da. Haidem sus !

Am mers la Bătrîn cu coada între picioare. Bălaiul i-a explicat în vorbe puţine că nu înţelegeam cu ce ne confruntăm. I-a propus foarte deschis să suspende operaţia şi să ne facă dispăruţi. Bătrînul a aprobat. Aşa am scăpat noi cu viaţă.

Bălaiul a scăpat peste graniţă. Chiar în acea noapte. Eu nu eram pregătit pentru astfel de performanţe. Am

rămas în ţară. Dar nu în Bucureşti. O întreagă brigadă de contrafilaj mi-a asigurat protecţia pe timpul deplasării către bîrlogul din provincie. Acolo am învăţat timp de un an limba spaniolă. La perfecţie. Numai că locul era un mic tîrg ardelean. Aşa se face că vorbesc spaniola cu accent ardelenesc. Mă rog, decît un Cervantes mort, mai bine un ardeleanospaniol viu. în acel an, mi-am văzut copilul numai de două ori. în fugă, pe timpul procesului de divorţ. Aşa am cerut eu : orice s-ar întîmpla, divorţul trebuia să meargă înainte. Pe fosta o simţeam ca pe o piatră de moară. Cred că era şi normal. Crud nu este cel care îţi bagă cuţitu-n tine. Crud e cel care-ţi ucide speranţa şi setea de viaţă.

Cam aşa ne-au cosit oamenii FLUTURELUI, Şi cînd te gîndeşti că fluturele e o gînganie efemeră ! E drept, şi ei au încasat-o mai apoi.

RAID În CENTRUL DE BUBULI.

Timp de un an, cît am locuit într-o modestă căsuţă din Orăştie, nu am învăţat numai limba spaniolă. Atunci am căpătat comoara pe care nimeni şi nimic nu mă va putea face să o cedez. Atunci am aflat Marea Taină.

Ştiam puţine de strămunii mei, de strămunii noştri. Atît cît nu distruseseră cotropitorii militari, politici şi religioşi. Atît cît ne prezentau puţinele cărţi despre dacii liberi. Foarte puţin. Infinit de puţin. Şi groaznic de falsificat. Asta înţelesesem eu în prima vizită făcută în Retezat. Şi mai înţelesesem ceva : acolo era o comoară intactă, pe care strămoşii ne-o lăsaseră pentru a ne elibera. Atunci cînd va fi timpul. Căci toate au vremea lor. Chiar şi vieţile popoarelor,

Legendele religioase hinduse spuneau că al şaptelea spirit luminat al Universului, Zamolxe, trăia în Dacia. Acolo, în munţii Daciei, era un loc anume.de unde înţelepţii puteau vorbi cu Cerul, Puteau să-l

întrebe pe Tatăl Ceresc, Zamolxe, de mersul vre'murilor, de ridicarea şi căderea popoarelor.. Credeam că e o legendă frumoasă. Acum, nu mai cred asta. Acum ştiu că legenda e purul adevăr. Marele Adevăr. Adevărul neamului meu, obijnuit de mărimile acestei lumi. Neamul care în mai puţin de opt ani va lumina Pământul. .Neamul care va mîntui planeta.

În fiecare noapte de vineri, plecam în munţi, la iezere. La cei optzeci de ochi albaştri cu care Terra priveşte Cerul. Mă întorceam în noaptea de duminică. De fiecare dată mult mai înţelept. Mult mai puternic. Mult mai limpede. Acolo, între ochii Pământului şi sufletul Cerului, am aflat cine sîntem noi. Şi ce urmează să trăim prin voia Adevăratului Dumnezeu.

Nimic nu e mai cumplit decît uitarea de Credinţă, de neam şi ţară. Şi noi asta am făcut. Mai întîi, am uitat Credinţa în adevăratul Dumnezeu. Dumnezeul străbunilor noştri. Ne-am lăsat minţiţi de miturile barbare ale unor păstori primitivi şi l-am uitat pe Zamolxe. Mai apoi, a fost uşor să ne uităm neamul şi ţara, să învăţăm limbile cotropitorilor, să luăm de la ei cele mai josnice obiceiuri şi deprinderi. Sîntem la cumpănă de vremuri şi vom învinge. Ne vom trezi din narcoza uitării. Ne vom privi îngroziţi de nimicnicia noastră. Ne va fi greu să recunoaştem că noi am fost în stare de atîtea mişelii mărunte. Da, vom ieşi din mocirla în care ne scăldăm de aproape nouăsprezece secole. Eu ştiu cum. Şi nu numai eu.

Cînd, peste un an, am intrat în cabinetul Bătrînului, eram alt om. El era acelaşi, o stîncă rece şi calmă în calea nomazilor. M-a întrebat scurt : „ - Ştii tot ?

- Da, tot.
- Spune !

Am început să spun. Cuvintele curgeau ca o apă limpede, ca un descîntec de oblojit rănile vii. Rănile neamului nostru :

De-ar fi să murim cînd ni-i timpul, N-avem nici loc în morminte, Nu ne mai iartă pămîntul Uitările noastre nesfinte. Trăim într-o vreme grozavă, Din care-o lume-o să-nceapă, Zamolxe ne-ntreabă din slavă De neamuri, pămînturi şi apă...

Bătrînul m-a întrerupt :

__ Destul. Ştii tot ce trebuie. Ai aflat cum vă loveau bubulii ?

- Da. De la distanţă. Cu tipi care pot influenţa procesele psihice.
- Poţi să faci şi dumneata asta ?
- Da. pot.
- Arată-mi.

Asupra Bătrînului nu aveam voie să acţionez. Aşa-mi poruncise Focul Rece din iezere. Am chibzuit o clipă, apoi am spus ;

- Costin, secretarul, nu e căsătorit. Nu are nici copii. "Va intra în cabinet şi vă va ruga să-l învoiţi pentru astăzi, căci are un copil bolnav.

Bătrînul aştepta. Calm ca Retezatul. Costin a intrat fără să bată :

- Tovarăşe general, vă rog să mă scuzaţi. Mi-a telefonat soţia. E bolnav...

Bătrînul l-a întrerupt : .. - Bine, Costine. Adu-mi registrul cu ordine de zi.

Secretarul a ieşit. Am rămas noi doi, într-o răceală cosmică. Bătrînul chibzuia ceva. Eu aşteptam calm ordinul de luptă. Căci, după ştirea mea, urma o luptă. Anihilarea unui centru bubul din Peninsula Iberică.

- Ştii ce urmează, a rupt Bătrînul tăcerea.
- Da, lupta de şaptesprezece ani cu forţa bubulă. Anihilarea definitivă a acesteia. Părăsirea oraşelor subterane. Ieşirea la lumină. învierea neamului dac.
- Da, ştii. Cît ne va costa ?
- Mai puţin decît cred ei.
- Aşa gîndesc şi eu. Aşa spun şi cei din munţi

Costin a reintrat în cabinet foarte senin. Parcă nici nu ceruse voie să plece acasă. I-a întins Bătrînului registrul în care se consemna zi de zi întreaga activitate a Octogonului. A plecat, apoi, la un simplu semn al şefului. Bătrînul a deschis registrul şi a început să noteze meticulos, comentîndu-mi :

- Astăzi se înfiinţează Serviciul Operaţiuni Neconvenţionale. Eşti şef. Trebuie să-ţi găseşti oameni. Şi să-i instruieşti. Ai deplină libertate de alegere. Infiltrezi cu oamenii tăi toate celelalte servicii din Octogon. Cîte unul în fiecare serviciu. Şi cîte unul în fiecare structură importantă a Armatei, Securităţii şi Miliţiei.

Aveam o nedumerire. I-am dat glas :

- Preşedintele ştie ?

- Preşedintele are lîngă el un guru tibetan. Ar trebui să ştie. Dar, ai grijă să nu ştie tot,

Nu-mi spunea nimic nou. Preşedintele începuse bine, lipit de pămînt. Cineva îl desprinsese şi-l purta pe drumul pierzaniei. Cineva diabolic de puternic şi inteligent. Probabil marele bubul. Nu mă îndoiam că există aşa ceva.

- Asta e tot, a spus Bătrînul. Prima urgenţă : Pleci în Franţa, îl iei pe amicul tău şi călcaţi centrul bubul din Spania. Detaliile misiunii le primeşti de la el.

Amicul meu. Bălaiul. Era în Franţa. Fugit din ţară din cauza terorii bubule. Era clar. în privinţa centrului de bubuli. Nu şi în altă privinţă :

- Tovarăşe general, vreau să ştiu. Cum aţi ajuns la mine. Cum m-aţi găsit, cum m-aţi selecţionat.

- Eşti curios ?

- Necesitatea. Trebuie să caut oameni. Buni. Capabili să şt ie.

- Da. Nu-i uşor să-i găseşti pe cei capabili să ştie. Dacă vei întreba pe bătrînii din munţi, îţi vor spune de fiecare în parte. Nu se naşte un singur prunc sub semn ceresc fără ca ei să nu ştie. Ai înţeles ?

- Ce ştim noi nu se potriveşte deloc cu ceea ce e afară. În stradă. în ţară.

- Vine vremea să se potrivească. Taci şi mergi înainte. Ascultă ce spune Cerul şi Pământul !

Am plecat uşor ca un fulg. Nu mai aveam nici un fel de greutate. Nu-mi simţeam corpul. Divină senzaţie. Mintea îmi funcţiona ca un calculator perfect. Sufletul îmi era o boltă de cer. Fără pic de nor. Nimic nu mă mai putea opri din mersul meu înainte. Simţeam mîinile Cerului şi Pământului împreunîndu-se ocrotitoare deasupra mea.

Bălaiul m-a aşteptat la Paris, la cursa Air France. Mai să nu-l recunosc. Elegant ca un gentleman. Distins cu o morgă uşor plictisită, trecea în faţa oricui drept un bogat comerciant nordic. Spiritul lui era însă neschimbat Ne potriveam ca două jumătăţi de măr :

- Juristule! a strigat el peste strapontină. înşfacă piatra !

- Am înghiţit-o deja, Bălaiule. Să iau alta ?

-- Opreşte-te ! Distrugi caldarâmul parizienilor. Ne amendează.

Ne-am îmbrăţişat strâns. Tare-i dusesem dorul !

M-a dus direct la o vilă liniştită din spatele catedralei Sacre Coeur. M-a avertizat :

- Nu mergem la prăvălia noastră. Caraîiii francezi sînt curioşi din fire. Plus,-, nişte lampagii emigranţi din ţară fac scandal. Nu le place nea Nicu.

- Ţie-ţi place ?

- Are vreo importanţă ? Ai văzut tu vreo ţară condusă de oameni înţelepţi ? Sau, măcar normali ? Boala puterii prinde numai la firi sucite. Schilodite. Refulate. . Nu ca noi.

- Cum adică, nu ca noi ?

-- Păi, noi sîntem întregi la bilă. Luăm viaţa aşa cum -este : o glumă imensă. Tu mai domini ?

- Domin, Bălaiule. Ai o propunere concretă ?

- Vezi tu în casă. Te însor. Parol.

Casa era luxoasă. Exagerat de luxoasă pentru gustul meu. Living, patru dormitoare, două băi, două bucătării. Numai mobilă stil, covoare orientale, picturi de bună calitate. Bălaiul trăia pe picior mare.

Te-ai pricopsit, Bălaiule, am început eu.

- Ţi-am spus că m-am născut în zodia porcului, a replicat el. Cum mă vede unul, cum îmi dă cîte ceva de mare'valoare.

-« Pe gratis ?

- Se poate? Cine dă ceva pe gratis? Nici măcar mama nu i-a dat nimic pe gratis lui tata. A trebuit s-o ia de soţie. Plătesc.

- Să nu-mi spui că ai găsit insula lui Monte Cristo..:

- Tipul ăsta de care vorbeşti era sărman, Am găsit ceva mai de soi.

- Hai, pe bune. Cum faci ?

- Simplu. Execut misiunea şi mai fac cîte un ghişeft. Fringe benefit. Aşa zice perfidul Albion.

- Mai concret ?

-- Aflu că bubulii vor să-i dea o ţeapă lui X. mare afacerist. Creştineşte e să-l avertizez. Nu ? Daaaa? Deschis un cont temporar într-o bancă. Unul cu parolă. Apoi îl anunţ pe creştin ce-i coc gealaţii bubulilor. Nu uit să-i precizez numărul meu de cont şi parola.

- Ingenios. Şi ţine ?

- Unul din doi plăteşte. Dovadă că lumea nu e chiar (aşa de stricată. Sau, că tipul care plăteşte aşteaptă să-i mai scot odată din budă.

Chestia asta imaginată şi aplicată de Bălai n-ar face figură bună cu cărţile de spionaj socialiste. Influenţa moralei burgheze asupra contraspionajului socialist era mai mult decît vizibilă. Nu părea să fie o influenţă toc-mai rea. Din multe puncte de vedere era chiar pe gustul meu.

Am făcut o baie şi am trecut la taifas. Cu sondele de Coca-Cola, cu ţigările irigate aprinse, parcă mai puteai plănui un raid în bîrlogul bubulilor. Pentru început, Bălaiul mi-a confiscat paşaportul românesc şi la pus la secret. Urma să execut misiunea sub nume străin.

- Ăsta-i paşaportul tău, mi-a precizat el, întinzîndu-mi documentul. Te-ai născut în insula Barbados, din părinţi amestecaţi : mama franţuzoaică, tatăl metis spaniol.

- Ceva mai simplu n-ai găsit ?

-- Găsit, Juristule. Dar ce facem cu limbile late ? Nu-s cam din topor pentru un tip care aspiră la puritate etnică?

Avea dreptate. Vorbeam franceza şi spaniola. Dar cum le vorbeam ?

Asta mai era de văzut.

- Te cheamă Andres de Duero. Pricepi ! Bagă bine la cutie }

- Priceput. Băgat la cutie. Avanti?

- Asta e doamna nevastă-ta. Pe toată durata misiunii.

Fotografia din paşaport nu-mi spunea multe. O blondă frumoasă. Poate, cu un aer cam trist. Datele oficiale sunau sec : Maria de Duero, blondă, ochi albaştri, un metru şi şaptezeci şi şase înălţime, semne particulare - lipsă.

- De unde ai racolat-o, Bălaiule ?

- Import de folosinţă. Ne~au dat-o cei din nord. Din rezistenţa baltică. Poloneză de origine, nemţoaică prin adopţie. Rece, bine instruită. Absolut necesară pen- | tru misiunea asta. Să te văd cum o domini.

- Nu-i categoria la care lupt eu, Bălaiule. Pare cam tristă.

- Pare. Te văd eu mîine, cînd ţi-o prezint în carne şi oase.

Am privit încă odată fotografia doamnei Maria de Duero. Era tristă. Bălaiul se înşela-

- Planul e cum îl facem noi, a continuat Bălaiul. Bîrlogul bibicilor e la Vinaroz, în Valencia. Deştept ar fi să "mergem cu avionul la Madrid, apoi cu maşina pînă la Tortosa, în Catalonia. De acolo, puteam trece cînd vrem în Valencia.

Mintea îmi funcţiona ceasornic :

- Forţele locale de sprijin ?
- O rezidenţă de cinci Bărbaţi. Unul-minte, patru-muşchi.
- Forţe bubule ?

" - Un centru întreg. Vreo trei sute. Nu e cazul să ne dăm viteji. îl mirosim de departe. Oricum, la sediul acoperit din Vinaroz nu pot fi mai mult de zece-cincisprezece. Cei mai mulţi sînt în Madrid şi în Gibraltar. La bătaia peştelui. Vinaroz este o mică localitate turistică pe ţărmul Mediteranei. Bună pentru sediu acoperit.

- Deci, noi trei...
- Patru, m-a întrerupt Bălaiul. Mai e o damă. Pentru mine.
- Harem n-ai găsit ? am mîrîit eu nemulţumit de prezenţa femeilor.
- lok bre, a răspuns pe turceşte Bălaiul, A continuat la fel de serios:
- Dacă nu avem fete, ne împuşcă bubulii.

Da, putea să fie o treabă ca asta. Doi bărbaţi singuri cam bat la ochi. Bat bine, adică. Cam ca presarii americani, care se plimbă prin hoteluri cu etichete de agent secret agăţate la rever.

- Deci, noi patru, plus cinci băştinaşi, contra zece, poate cincisprezece, bubuli. Pare o afacere cinstită.
- Nu ştiu dacă şi bubulii sînt de aceeaşi părere, a comentat Bălaiul.

- Ai tot timpul să-i convingi. Sîntem negustori cinstiţi. Oferim marfă de calitate. Garantată de unchiul Sam. Cu acte în regulă. De embargou.

Bălaiul a scos lădiţa cu scule de interceptare. Made în USA, Cumpărată de la un ăla, cu biografie imposibilă. Şi ce scule. Numai democraţia americană era în stare să facă marafeturi atît de grozave pentru apărarea drepturilor cetăţeanului. în special a dreptului la secretul convorbirilor. Le-am admirat şi probat pe îndelete. Funcţionau brici. Prindeau şoapta de la zece metri. Mari tehnicieni, yankeii !

Mai mult de jumătate de noapte am stat la palavre. I-am povestit Bălaiului de munţi şi de iezere. Privea gîndi- tor în tavan şi tăcea. O singură dată a murmurat :

-- Laurenţiule, eu am bănuit ceva. încă pe cînd mă ţineam de coada ta, prin Bucureşti, să nu goleşti toate cîrciumile. Bătrînul nu se înşală niciodată cînd punctează un tip.

De data asta era serios. Putea fi şi serios. E drept, extrem de rar.

A doua zi, s-au prezentat şi fetele. Cealaltă jumătate din echipa de pătrundere. Maria, soţia mea de două zile şi Nineire, o franţuzoaică creolă, care părea în nişte termeni ceva mai apropiaţi cu Bălaiul în orice caz, mult mai apropiaţi decît eu cu blonda poloneză. Bălaiul m-a prezentat simplu ;

- El e Andrea, soţul Mariei. Metis din Batbados.

Am sărutat ceremonios mîinile femeilor -şi am luat loc în jurul mesei. Nu pentru a chefui. Pentru a studia şi analiza în amănunţime planul. într-un raid anti-bubul conta fiecare amănunt. Asta pentru cei care ţineau la pielea lor, Şi noi ne ţineam. Nu grozav de mult, dar ţineam,

Discuţiile au fost susţinute de Bălai şi Ninete. Eu tăceam jenat de limba neşlefuită pe care o posedam.

Maria fuma visătoare, urmărind cu privirea rotocoalele de fum ce se ridicau din ţigară. îmi aruncase o singură privire cu ocazia prezentării. O privire neutră şi rece. Cam cum privesc eu la o maşină, de tocat carne. Eram o piesă dintr-un mecanism care nu o interesa decît ca piesă. Nimic mai mult. La un moment dat, Bălaiul a intervenit :

- Da mai tăceţi, măi oameni ! îmi faceţi capul calendar cu vorbăria voastră.

Trebuia să răspund. Totuşi, eu eram bărbatul, capul familiei :

- Planu-î fain, Bălaiule. Numai să fie bubulii -de acord să-l aplicăm.

- Şi dacă nu-l aprobă ?

- îi reclamăm, la ONU. La comisia pentru proiecţia spionilor oneşti.

- N-am dubii că în O'NU sînt spioni. Chiar oneşti. Numai nu ştiu care e comisia cu pricina.

- Simplu. Te uiţi unde e un rus şef de comisie, Ori secretar. Ivan nu se poate abţine. Cum prinde o gaură liberă, cum lansează un pluton de posluşnici. Din ăia răi şi duri. De la departamentele A şi V.

Ninete turna de băut. Maria se înviorase puţin, urmărind dialogul. Ne-a întrerupt o clipă ;

- Vă pricepeţi la afacerile lui Ivan ?

- Un pic. Nu mult. De vreo cincisprezece secole avem plăcerea unei anume vecinătăţi.

- îi ştiu, a murmurat ea. Mi-au ucis părinţii

- Sînt norocos. Mie mi-au ucis numai tatăl.

- Şi tu ce ai făcut ?

- Eu l-am condus la aeroport pe ucigaş. Cu gardă de onoare.

A tăcut descumpănită. Credea că glumesc. O jignisem. I-am acoperit mîna cu lopata mea ţărănească şi i-am spus încet :

- Am spus adevărul, N-am glumit. O să-ţi povestesc mai tîrziu cum a fost.

Am continuat disecarea planului, ceva mai destinşi. Chiar şi partida „guralivilor" şi-a permis unele sugestii. O urmăream pe Maria. Simplu şi direct. Pe fată. Deşi avea numai 25 de ani, era profesionistă. Ştia cum se organizează şi «execută un raid în tabăra adversă. Nu era o zi-două în branşă. De asta începusem să mă conving.

Masa de prînz am luat-o în vilă. Pentru două ore am uitat că sîntem spioni. Eram pur şi simplu două familii care luau un prînz împreună. Gazda era, desigur, Bălaiul. Ajutat pe ici pe colo de Ninete. Fetele s-au mirat teribil să constate că o piesă grea din breaslă nu bea alcool. Bălaiul n-a scăpat prilejul să-mi amintească că viaţa e o imensă glumă ;

- Tipul e pocăit. Nu consumă nimic. Nici dame, nici trăscău. E marea deziluzie a damelor care se prăpădesc după tipi de un kintal. Şi a cîrciumarilor de tot felul.

- Nu bei chiar nimic, a insistat Ninete ?

- Ba da. Coca Cola. Băutura mea preferată. Dincolo de cortină nu se găseşte. Trăscău avem.

Şi de ce nu bei alcool ? a intervenit Maria.

Nu prea ştiam ce să răspund. Nu mă gîndisem de ce lăsasem băutura.

-- E o chestiune mai delicată, am început eu şovăielnic.

- E un fel de guru, a intervenit Bălaiul brutal. L-a crescut o bunică vrăjitoare. Ştie să facă farmece, să ghicească viitorul...

Interesul pentru persoana mea a crescut brusc. Jenant de puternic. Ninete s-a şi repezit cu palma întinsă :

- Acum să-mi ghiceşti ! Pe loc ! Pînă nu ne apucăm din nou de afaceri.

Ce puteam să fac ? I-am luat palma între mîinile mele, am închis ochii şi am început să caut. Viitorul ei venea printr-o ceaţă uşor portocalie, O culoare splendidă, care mă încînta. Am văzut-o distinct, într-o grădină. Cu doi copii. îmbrăcată foarte corect. Şi foarte serioasă la înfăţişare. Nimic nu mai trăda ghemul exploziv care stătea lîngă mine,

- îţi dau o veste proastă, Ninete. Pleci din breaslă. Te măriţi. Vei avea doi copii. Vei fi o burgheză foarte liniştită. Domesticită. Poate fericită.

Ninete şi-a tras gînditoare mîna dintre palmele mele.

- Poate că nu-i rău, a murmurat ea ca pentru sine.

Asta mi-a adus aminte că în fiecare spion zace ascuns cîte un om. O fiinţă din rasa Homo sapiens pe care instructorii o ascund cu grijă sub* o platoşă de noi deprinderi şi obiceiuri de viaţă. Un om care, totuşi, nu încetează a spera omeneşte. M-am întors către Maria :

- E rîndul tău.

A scuturat din cap cu încăpăţânare :

- Eu nu vreau să-mi ştiu viitorul. Nu vreau.

Privirea ei ascundea un soi de disperare. Asta mă intriga. Trebuia să aflu ce ascunde. Profesionistul din mine se gîndise deja la trădare. Poate nu numai profesionistul. Poate şi celălalt, cel vechi, Cel care fusese trădat de soţie. Şi obligat de legile dure ale Octogonului să ştie acest lucru, să-l înţeleagă exact cum era. Am prins forţat mîna Mariei şi am închis ochii. Prin ceaţa violaceu- 'albăstruie care preceda sosirea imaginilor din viitorul ei, am văzut un pat. Ea zăcea întinsă, albă, fără viaţă. Iar eu îi ţineam mîna şi-i vorbeam. M-am scuturat şi i-am dat drumul.

- Glume de societate, am spus eu cam forţat. Doar nu veţi începe să credeţi în ele...

Maria nu a întrebat nimic. Ceilalţi doi au tăcut. O tăcere stînjenitoare cuprinsese întreaga vilă. Bălaiul a

reuşit să salveze oarecum situaţia, invitîndu-ne la o plimbare prin oraş. Forfota Parisului mi-a mai luat din plumbul care îl simţeam în suflet. Seara ne-am oprit la un restaurant chinezesc, să mîncăm friptură cu alune. O mîncare trăsnită. Cel puţin pentru ţăranul de Cremene. La masă, atmosfera s-a mai destins un pic. Maria a băut cîteva păhărele de mao-tai. Rachiul chinezesc i-a mai dat un pic de viaţă, de curaj. S-a întors poruncitoare, cu tot cu scaun, către mine :

- Spune-mi !

Era frumoasă. Dumnezeiesc de frumoasă. O forţă ciudată se degaja din ea, acum, cînd tristeţea o părăsise. Nu se făcea să-i amărăsc zilele puţine. Am minţit-o frumos. Aşa cum învăţasem să mint în această direcţie :

- Te măriţi. Dar nu cu mine. Eu am sperat să te văd cu mine..."

O clipă, m-a privit suspicioasă. Apoi s-a destins şi a zîmbit rece; Poate dispreţuitor :

- Minţi frumos. Dar nu convingător. Un profesionist, de tipul tău nu cade la poalele primei fuste întîlnite.

. Trebuia s-o mint. Cît mai credibil cu putinţă. Am privit către Bălai şi Ninete. Erau cufundaţi într-o ciripeală veselă. Am revenit la Maria. Am luat-o pe ocolite :

- Ce ştii tu despre un profesionist ca mine ?

- Foarte multe. De la şaptesprezece ani mă culc cu ei. Merg cu ei în misiuni, îi apăr. Mă apără. Dăm lovituri. Întindem capcane. Ieşim -împreună din capcane.Cînd întregi, cînd schilodiţi. Ştiu foarte bine cine sînteţi voi. Şi cine sînt eu în concepţia voastră. Un tovarăş de arme. O maşină de plăceri strict necesare pentru menţinerea echilibrului psihic. Atît !

Pe fata asta, viaţa o călcase în picioare. Pentru că era ,numiră, se urcase şi ea pe viaţă. Şi călca zdravăn,

Asta nu înseamnă că nu o durea ceva. Ceva ascuns şi foarte greu de descoperit. Şi, totuşi, trebuia s-o mint:

- Da, ştii cîte ceva despre noi. Destule, ca să-ţi fie greaţă. Prea multe, -ca să mai ai încredere într-un tip nou. Poate puţin deosebit.

Maria a tăcut, un timp. Gîndea. Cîntărea cele spuse ?. Cine ştie. Privea încăpăţînat într-un colţ al separeului şi netezea inconştientă şervetul de pe masă. Era dusă departe. Şi 'era dumnezeiesc de frumoasă. N-a mai scos un cuvînt pînă la plecarea din restaurant.

Ajunşi la vilă, Bălaiul şi Ninete s-au topit ca prin farmec. Aveau o viaţă nocturnă agitată. Erau oameni normali. Pentru care viaţa era o glumă bună. Ori un vis' pe care nu trebuia să-l iei prea în serios. Rămaşi singuri, Maria a decis foarte scurt ;

- Acesta e dormitorul nostru.

Am stat o clipă la îndoială. Apoi i-am replicat calm, fără culoare :

- Sînt patru dormitoare. Dacă vrei, putem dormi separat. Cel puţin aici, unde nu e nici un pericol de deconspirare.

- Da, a spus ea gînditoare. Eşti un pic mai'deosebit. Dacă, nu cumva,- cu mult mai pervers. Dilema se rezolvă prin verificarea celor două posibilităţi, a completat ea şi a început să se dezbrace.

M-am aşezat într-un fotoliu, am tras o scrumieră încăpătoare lîngă mine, am pus ţigările şi bricheta alături, Apoi am început .să aştept evenimentele. Oricare ar fi fost ele.

Maria s-a dezbrăcat complet. Multe femei am văzut şi înainte şi după ea. Niciuna n-a egalat-o, Era o splendoare. Indescriptibilă. Orice descriere ar fi fost nu numai o nereuşită, dar şi un sacrilegiu. O priveam înmărmurit. în timp ce se îndrepta către baie mi-a aruncat un rece.

- Ce e ? N-ai mai văzut femeie goală ?

Profesionistul din mine, cel care semăna cu Bălaiul,' a ricanat:

.- Numai ocazional. În reviste, Nu prea multe. Nici una ca tine.

Din uşa băii a zîmbit ceva mai cald :

- Şi ce-ai făcut cînd le-ai văzut ?

A intrat în baie fără a-mi da posibilitatea unei replici. Adevărul e că nici nu-mi prea ardea de replici. Eram confuz şi nehotărît. Mă tîrau evenimentele necunoscute. Fata asta mă cam bulversase. Şi aş fi rămas aşa mult timp: dacă celălalt Cremene, profesionistul, n-ar fi avut grijă. A avut, însă. Direct, cum îi era firea : Te-n dane, Laurenţiule ! Eşti în misiune ori la agăţat gagici ?

Eram în misiune în teritoriul străin. Mi-am adus conştient în memorie imaginile din cocina cu porci şi scroafe Din videocaseta cu fosta nevastă. Ca să mă mai trezesc. Să-mi aduc aminte ce înseamnă femeia.

N-am simţit cînd Maria s-a înapoiat În cameră. Fumam cu gîndul dus aiurea. Aiurea de tot. Nici măcar la misiunea din Spania. A trebuit să mă bată pe umăr, pentru a mă trezi :

- Hei, mister Simon Templar, trezeşte-te ! A venit blonda fatală să te corupă.

- Şi ce urmăreşte, de fapt, tipa în cauză ?

- Trădarea, desigur. Ai văzut vreodată blonde care să nu trădeze ?

Era bine. îşi revenise un pic. Măcar pentru o zii., Pentru că viaţa spionului se numără în zile. Viaţa lui de oră, Restul...

Am intrat în baie hotărît să mă spăl în fugă şi să mă culc. Să nu-i dau nici un fel de prilej fetei de dincolo să intre în sufletul meu. Să nu-mi fac rău cu mîna mea. Să nu ajung cel din imaginea vizualizată pe timpul mesei, cel care suferea lîngă patul ei. M-am privit în oglindă şi

mi-am poruncit : Laurenţiule, e cam timpul să-ţi bagi minţile în cap ! Nu e cazul să investeşti nimic în femeia asta. Ai înţeles? Nici un răspuns. Tipul ăsta, Laurenţiu Cremene, şi-o căuta cu lumînarea.

Am ieşit din baie băţos şi hotărît să dorm ca un buştean lîngă tipă. Să suspend acţiunea de dominare pentru cel puţin cîteva nopţi. Pînă la terminarea misiunii.

Maria stătea în faţa oglinzii şi fuma. Ce vedea în oglindă era o taină numai a ei. Am întrebat-o cu o voce voit nepăsătoare :

- Care e patul meu ? Vreau să dorm.

- Alegeţi.- a fost răspunsul ei. Absent. Sau, poate preocupată de altceva, am gîndit eu,

M-am întins în pat şi am început exerciţiile de auto-sugestie pentru a adormi. Inspiraţie profundă. Pauză. Expiraţie totală. Pauză...

- Mi-ai promis că-mi povesteşti cum l-au terminat pe tatăl tău.

Era curioasă ? Voia altceva ? Trebuia să-i răspund. Să' discut cu ea. Fie şi numai pentru faptul că nu mai avea mult de trăit,

- Individul care mi-a ucis tatăl se numea O leg Ragulka şi era din branşă, am început eu greoi,

Maria se aşezase turceşte pe pat şi mă privea fix, de parcă voia să mă hipnotizeze. Eu depănam încet, încet, povestea SCORPIONULUI. Detaşat, ca şi cînd aş fi povestit un film, îmi trecuse ura personală. Nu mai era o tragedie mondială._ Erau pe Panvnl alţii care suferiseră mai intens, Cînd am terminat, Maria a concluzionat ca pentru ea :

- Îi Urăşti de moarte pe ruşi. Nici eu nu-i iubesc.

- Nu de ruşi e vorba, De un sistem ideologic. De sistemul care proclamă superioritatea unei rase ori a unui popor, care mînă un popor să subjuge şi să umilească pe altul. De la ţarul Petru, ruşii au devenit

cotropitori, Rusul de rînd nu-i rău de la natură. Ceea ce i se bagă în cap, otrava imperialistă e rea. Combinată cu ideologia comunistă e mortală. Inclusiv pentru cotropitorul nomad. Căci, în baza acestei ideologii, rusul paşnic, legat de pămîntul său, a devenit un nomad sîngeros. Un nomad care îşi creşte în sînul hoardei sale propria distrugere, /-- Andres. eşti un filozof, nu-i aşa ?

- Femeie, nu ştiu ce ai văzut în breasla noastră. Poate ai văzut duri, lacomi, perverşi. Excepţii inerente. Tipul comun este un înţelept. Unul care vede dincolo de aparenţe. Unul care caută cauza răului. Numai distrugînd cauza, pot dispare efectele.

- Da, eşti un filozof. Sînt curioasă cum ai reuşit să supravieţuieşti în junglă. În mizeria asta.

M-am răsucit către ea :

- Fetiţo, vreau să-ţi spun un secret. Şi pe mine m-a călcat în picioare viaţa. Nu numai odată. M-am adunat de fiecare dată, mi-am lins rănile şi am încercat să fiu din nou om.

- Şi dacă nu poţi ?

- Maria, eşti în pasă proastă. Nu pot crede că ai lucrat opt ani în starea asta,

- Nu, n-am fost aşa. Pur şi simplu ştiu că pe timpul acestei misiuni voi muri. Şi tu ştii, dar încerci să mă minţi.

Asta era. Nimic mai mult.

- Cum poţi să ştii ? am întrebat-o eu încet.

- Simt. Cînd m-au chemat la An vers pentru această misiune am ştiut deja. Numai cînd mi-au spus unde plec. "Vinaroz înseamnă pentru mine moarte.

- Eşti mistică ?

- Nu. Nici măcar foarte credincioasă. Nu în sensul bisericesc. Am trăit viaţa în goană, ca un fluture. Acum e timpul.

Vorbea ca în transă. Am sărit din pat şi m-am apropiat de ea. Am prins-o de mînă. Era rece Gheaţă. I-am atins obrajii şi buzele. Reci, îngheţase. Era deja dincolo, în lumea de dincolo de poarta pe care oamenii o numesc moarte. Am culcat-o forţat, am învelit-o şi i-am poruncit cu voce joasă : Dormi ! Dormi ! Dormi !

M-am chinuit, mult pînă să dorm. Viaţa îţi întinde deodată nişte capcane teribile. îţi încurcă aşa de cumplit căile, încît nu mai ştii încotro s-o iei. Eram tocmai la gura unei astfel de capcane. Poate şi păşisem în ea.

Dimineaţa am plecat toţi patru la Madrid, cu avionul. Era o zi pe care- merita s-o trăieşti. Zburam -sub cerul albastru auriu al dimineţii. Aparent fără griji. Turişti bogaţi. Aparent. Ce duceam fiecare în suflet era o altă problemă. Aceeaşi veşnică problemă : deosebirea dintre aparenţă şi realitate.

Şi totuşi, acea zi din viaţa Mariei nu a fost tristă. Aşa sper. Dimineaţa, se trezise alta. Stăpînă pe «a. Ironică. Foarte feminină. Nu amintea nimic de fata cu buzele de gheaţă pe care o culcasem şi o adormisem. M-a trezit cu un sărut pe ureche :

-. Hopa mare, Simon Templar. Vampa blondă atacă la sol. în picaj.

- Zero şanse. Nu ţi-a spus Bălaiul ? Nu servesc dame şi alcool,

- Atunci să mă iei pe post de ţigară. Voi arde cum trebuie. Pînă la capăt.

Eram un fumător pasionat. Nu-mi puteam refuza prima ţigară. Cea de dimineaţă. A ars cum a promis. Pînă la capăt.

în avion, aşteptam nerăbdător să ajungem la Madrid. Să mă descotorosesc de ceilalţi doi. Să rămîn cu ea. Să găsesc o soluţie. Căci, aşa credeam, o soluţie trebuia să existe.

Am închiriat două maşini. Cîte una pentru fiecare pereche, căci din Madrid trebuia să ne despărţim. La

Tortosa, nu trebuia ca nimeni să bănuiască că ne cunoaştem. Două perechi de turişti se puteau întâlni întâmplător, în staţiune. Puteau discuta cîteva clipe. Puteau chiar, întâmplător, sta la aceiaşi masă în restaurant. Întîmplător, numai. Căci, în ochii oricui, trebuia să fim două perechi străine una de cealaltă. Regula branşei era clară : Nu puneţi niciodată toate ouăle în acelaşi coş ! Englezii o inventaseră, noi o adaptasem cerinţelor informative.
Bălaiul şi Ninete au plecat primii. Urmau să-l contacteze pe Creierul local - signor Garda - şi să mobilizeze forţele în zona de operaţii. La cîteva ore, trebuia să-i urmăm. Eu însă aveam alt plan. Am închiriat o cameră la hotel şi am petrecut o zi de vis cu ea. Cu Maria. O zi care trebuia să-mi ajungă pentru o viaţă. Către miezul nopţii, i-am pus un somnifer puternic în paharul cu şampanie şi am adormit-o. Am culcat-o pe pat şi i-am lăsat un bilet pe noptieră. Un bilet scris de un om arogant ori disperat. Un om care credea că poate înfrunta destinul. Draga mea. dragă, suna biletul. Rămîi în hotel pînă terminăm. Vin să te iau. Vom fi foarte fericiţi Andres.

Am sărit apoi în maşină şi am demarat către Valencia. În zori, eram la periferii, căutînd un hotel. Cu mare greutate am reuşit să prind legătura cu Tortosa, să comunic parola la numărul de telefon fixat. A venit verişoara Sofia, am spus eu. Bălaiul, cel dintotdeauna, nu putea renunţa. A tălmăcit cum a vrut el şi parola şi răspunsul, încestuosule ! mi-a strigat în telefon. Te dau pe mîna Inchiziţiei. Te-ai încurcat cu propria verişoară şi ne-ai băgat la idei. OK, Bălaiule, i-am răspuns eu, ruinînd total ceremonial schimbării de parole. La prînz, sîntem împreună. Gelosule! am mai avut eu putere să-i strig.

Am făcut un duş şi m-am întins pe pat. Eram cu totul sleit de puteri. Evenimentele neplanificate mă

consumaseră pur şi simplu. Am dormit ca o piatră. Somn de plumb.

La ora paisprezece fix, eram la locul convenit. Restaurantul Esplanada din Tortosa. Mă îndopam cu Coca-Cola,, admirînd o splendidă pereche de turişti francezi ; el blond, bine legat - ea, creolă, subţire ca o trestie. Nici vorbă că am acceptat să-i primesc la masa mea. Bălaiul zîmbea distins însă era furios :

- Juristule, unde-i Maria ?

Foarte direct tipul. îi dăduse mama cea mai faină fiică s-o ducă la horă şi nu mai era în stare să i-o înapoieze, îl chinuia conştiinţa.

- Bolnavă, în hotel, la Madrid, i-am răspuns eu.

- Cît de bolnavă ?

- Foarte. Nu se trezeşte cel puţin zece ore. Şi n-are nici maşină.

M-a privit mai întîi suspicios, apoi neîncrezător.

- Tu ai...

- Eu.

- De ce ?

- Trebuia. Neapărat. Nu era altă cale.

- Eşti un trupete. Sentimental.

- Foarte posibil. Vedem noi. După.

- Dacă va mai fi şi un după, Juristule.

- Va fi, l-am asigurat eu. Nu te aprinde încă. Pînă-n iad e cale lungă.

Am făcut pace. Noi nu ne puteam supăra chiar pentru
orice. Mai precis, nu ne puteam supăra pentru nimic.

Raidul asupra centrului bubul din Vinarosa a început chiar în noaptea aceea. Am plecat din Tortosa cu Bălaiul şi Garcia, rezidentul local. Ninete ne urma în altă maşină cu flăcăii băştinaşi-muşchii operaţiei. Către ora douăsprezece eram în umbra vilei care adăpostea cel mai mare centru bubul din Peninsula Iberică. Comandamentul lor.

- Fain bîrlog, a mîrîit apreciativ Bălaiul. Singur în pădure. Poţi să experimentezi şi bomba atomică şi nu se prinde nimeni.

Nu era chiar o pădure. Un parc de vreo patru hectare înconjura vila din toate părţile. Gard de sîrmă electrificat, tăbliţe cu private property şi cîţiva zăvozi răi. Greu de pătruns. Nu imposibil.

Garcia avea înăuntru o agentă, servitoare. Tot planul depindea de loialitatea acestuia faţă de noi. Juca frumos - îi frigeam pe bubuli. Trăgea ţeapa- -- ne frigeau ei pe noi. De vii, în ulei încins. Riscurile meseriei. La ora stabilită anterior, douăsprezece fix, am intrat în contact telefonic cu agenta. Era la post, trează. Nu observase schimbări în dispozitiv, nu simţise nici un fel de alertă. Puteam intra.

Conform planului, unul dintre noi trebuia să pătrundă în bîrlog. Să zugrăvească pereţii. Calciu bătut. Tot un bob şi un microfon. Cel puţin în camera de consiliu, dacă nu şi în cea de recepţie. Mai era de cotrobăit prin documente, o trebuşoară la care Bălaiul era expert. Restul era floare la ureche. Două perechi de turişti urmau să facă plajă între mare şi vilă. Noi eram ăia. Şi aveam staţia de interceptare. Aia fainã, de la unchiul Sam. Numai că nu mai eram două perechi. Maria era în urmă...

La început, treaba a mers ca unsă. Pe la unu, a apărut căruţaşul cu furgonul de alimente. îl aşteptam în umbră. Amîndoi. Dădusem cu banul şi căzuse pe cant. Nici eu, nici el. Adică, şi eu, şi el, Bălaiul. N-a fost o problemă să ne strecurăm sub căruţa individului ; făcusem trebu- şoare de soiul ăsta în copilărie. Şi nu odată. Bubulul din gardă nu strălucea la capitolul vigilenţă. S-a salutat cu căruţaşul şi i-a dat drumul în interior. Nici cîinii n-au mişcat. Pe ţăran îl ştiau, iar noi nu mai miroseam a om. Ne pulverizase Ninete cu un spray făcut tot de inventivii pictori impresionişti din

tabăra lui Sam. Miroseam a zarzavat, a lemn, a balegă. Numai a om, nu.

Aproape de casă ne-am rostogolit de sub căruţă şi am trecut la treabă. Aveam cam două ore. Cam cît îi trebuia căruţaşului să descarce alimentele şi s-o facă fericită pe servitoare. Fericire care se putea prelungi în funcţie de părerea servitoarei, Şi nu numai a ei. N-am avut probleme cu pătrunderea în casă. Fereastra deschisă era exact acolo unde ne-o indica Garcia, camerele arătau exact ca în schiţă. Totul era roz. Prea roz. Cînd toate merg strună, fii sigur că undeva e o greşeală. Ori o trădare. Cam aşa suna regula. Speram să ne bucurăm de o excepţie.

Am plantat sculele de ascultare în pereţii stabiliţi anterior. Cu deschiderea seifului de documente din cabinetul şefului n-am avut nici un fel de probleme. Era prea de tot. în timp ce Bălaiul filma de zor documentele, eu am trecut la metoda Cremene. Am închis ochii şi m-am concentrat puternic. Mai bine o făceam înainte. Doar nu mă oprea nimeni. Unde mi-o fi fost capul ? Am scăpat printre dinţi înjurătura preferată:
Te-n dane, Laurenţiule ! Iar ţi-ai băgat capul sub fustă. Ai intrat în capcana bubulilor.

Reacţia mea a fost promptă. L-am prins pe Bălai de mînă şi i-am făcut semn de pericol : palma întinsă, cu degetul mare în jos. A turna. A priceput fulgerător şi a încheiat operaţia de filmare. Şi-a strîns sculele cu viteză şi mi-a şoptit cu gura lipită la ureche : Toată tehnica lui Sam nu mai face un ban. Pun eu ceva made în Octogon de-o să-mi mulţumească mormolocii. A scos din portmoneu o piesă de mărimea unei monede şi a lipit-o în grabă sub placa mesei de consiliu. Apoi m-a întrebat printr-o Strîngere de mînă cum o scoteam la vopsea. L-am tras într-un hol, unde credeam eu că nu sînt ochi bubuli, să ne sfătuim :

- Bălaiule am lucrat sub controlul lor. Au vrut să ştie cine sîntem şi ce facem. Ne ţin sub observaţie pînă în ultima clipă.

- Ne-a vîndut căţeaua de servitoare. Nu ieşim de aici vii.

- Taci ! Ieşim ! Acum. Hai la servitoare !

Ne-am strecurat din nou pe fereastră. Nu era însă ziua noastră norocoasă : un proiector puternic s-a fixat pe noi şi o voce a strigat:

- Mîinile sus !

Am sărit înapoi în vilă. Acolo eram singuri. Cu ziduri groase. O capcană din care mai puteai muşca. Măcar unul de-ar fi scăpat !

Bălaiul îşi scosese arsenalul şi se pregătea de „lucrare". Eu cugetam. Eram vinovat şi trebuia să salvez situaţia. Cu orice preţ. Găsise'm şi soluţia.

- Bălaiule, am şoptit eu, înşfacă furgonul de alimente şi ieşi, Pe poartă.

- Paznicul de la intrare ?

- îl descînt eu.

- OK. Ţine-mi tira. Vin repede să te iau.

S-a ridicat şi a dispărut ca o umbră. Aveam cîteva minute de linişte, să~l descînt pe paznic. Mi l-am adus în memorie şi i-am ordonat să permită trecerea furgonului. M-am convins că a înţeles. Am ciulit apoi urechea să aud ce se întîmplă. De la bucătăria vilei şi pînă la poartă nu erau mai mult de o sută de metri. Am auzit zgomotul furgonului, strigătele nedumerite, cîteva focuri de pistol. Slabe. Nu era tunul Bălaiului. Asta însemna că nu era nevoit să tragă. Scăpase. Puteam să mă ocup şi de tipul ăla tîmpiţel care intrase în capcană de bună voie. De Cremene.

- Mai mult de unul nu puteam descînta. Poate doi, succesiv. Pentru mai mulţi, n-aveam nici energie, nici vreme. M-am întins într-un fotoliu, am închis ochii şi mi-am readus în memorie splendizii ochi albaştri cu

care pământul -ţării mele priveşte Cerul. Mă încărcam. Pe măsură ce mă încărcam înţelegeam. Iar cînd am înţeles pe deplin, mi-am tras singur un şut : Te-n dane, Lau- renţiule ! Şi ştiai că n-ai noroc la gagici !

Bubulii au năvălit vijelioşi, cu armele în mîini, cu lumini orbitoare. Cu urlete. Parcă trebuiau să anihileze un batalion. Priveliştea ce li se prezenta ochilor î-a descumpănit. Cel puţin pentru o clipă. O clipă suficient de mare pentru a-l descînta pe cel mai dur dintre ei, Pe cel care ar fi putut să-mi facă "zile negre şi nopţi albe.

- Te predai ? a întrebat unul schimonosit pe care l-am botezat pe loc Urîtul.
- Cui ? am întrebat eu candid.
- Nouă, a precizat Urîtul.
- Şi cine sînteţi voi, m-am arătat eu curios.
- Stăpînii acestui loc, a rostit cu emfază. Urîtul. Mai era şi prost.
- Incîntat. Sînt Adres de Duero. Jurnalist. Am venit să discutăm.
- Despre ce ?
- Afaceri. Cît plătiţi ca presa să nu afle ce se petrece aici ?
- Uite la el ! a urlat Urîtul. La moară ! Imediat !

Bubulii au sărit ca arşi. Buni executanţi, am constatat eu impasibil. M-am tîrît pe nişte scări înguste, către subsol. Se vede că acolo era ţambalul lor. Asta era soarta mea. Cum vorbeam urît cu vreun şef, cum ajungeam la ţambal. Nu-mi păsa. Legenda mea de jurnalist şanta- jist era perfectă. Cel puţin un timp.

Gealaţii m-au anchetat vreo două ore. Stăteau prost cu priceperea, dar băteau cu talent. Nu erau de cei barosani. De cei pe care aş fi vrut să-i atrag în capcana pe care mi-o întinseseră. N-au scos nimic. Andres Duero, jurnalist, metis, născut în Barbados, şantajist de ocazie. Atît. M-au lăsat în pace sub supravegherea unui tip de boxer retrogradat pentru lovituri nepermise. Dur,

fioros, limitat, plin de arme ca un curier dintr-o cîrciumă texană. La prima mişcare, m-ar fi curăţat.

M-am întins pe jos să dorm. Chipurile. De fapt îmi încărcam acumulatorii. Pentru ce urma. Pentru întîlnirea cu granguri bubuli. Şi pentru întâlnirea cu altcineva. Cu cineva care îmi explicase din nou că basmele de Ispirescu nu mai erau pentru vîrsta mea.

Către prînz, m-au cărat în sala de consiliu. Trei momîi mascate mă aşteptau. Marii moşi, a căror identitate trebuia ascunsă cu grijă, urmau să-l audieze pe jurnalist. Şi nu singuri. În prezenţa celei mai recente soţii a acestuia, dona Maria de Duero. Căci, frumoasa mea blondă era acolo, lîngă ei, zîmbind ironic. Cam palidă, dar minunat de frumoasă. Oleacă dezumflată de salutul meu :

- Bonjour madame Gittane. Ai ars bine. Pînă la capăt. Ai uitat însă filtrul.

- Domnule Andres, a început una dintre momîi. Sîntem oameni de afaceri serioşi. De unde vreţi să începem ?

- De la contul din bancă, am început eu plin de speranţă.

- Regret, domnule Andres. Am prefera să începem de la adevărata dumneavoastră identitate. Ştim că aparţineţi unei organizaţii care nu ne iubeşte - Securitatea română. Am fi onoraţi să. ne cunoaştem mai bine.

- Domnilor, sugestia domniilor voastre e mai mult decît bine venită. Ce-ar fi să începem cu scoaterea măştilor ?

- Domnul meu, a reluat aspru momîia, cred că n-aţi înţeles bine. Noi fixăm condiţiile în care se derulează afacerea. Dumneavoastră trebuie să vă supuneţi.

-- Şi dacă n-o fac ?

- îmi displace să vă spun că o veţi face. De nevoie.

Aflasem suficient. Tipul era profesionist. Cam de talia noastră. Hainele începeau să mă cam strîngă pe la încheieturi. Ştiam cam ce va urma. Am tăcut. Mi-am fixat toată forţa pe imaginea Bălaiului. Vino! Vino ! Vino *

- E timpul domnul meu, mi-a adus aminte momîia.

Era timpul. Dar nu pentru mine. Eu nu eram superman. Eram Larenţiu Cremene. Un tip cu ceva puteri. Nu suficient de mari pentru a rezista la doi-trei tipi de acelaşi calibru cu mine. Ştiam că voi scăpa, dar nu eram sigur cît de întreg. Ori, cît de şifonat.

- Daţi-i hîrtie şi stilou, a ordonat momîia.

Pe masa din faţa mea au apărut cele ordonate. Bubu- lii voiau declaraţii scrise. Pentru şefii lor ? Pentru istorie ? Pentru justiţie ? Cine ar fi putut şti ?...

- Acum, domnul meu, scrie clar cine eşti, ce grad ai, ce funcţie îndeplineşti, care îţi sînt şefii, ce misiune ai în Spania ! Scrie !

Am închis ochii să nu văd hîrtia. Ştiam că se va acţiona pe cale de hipnoză. Cu oameni tari. Foarte tari. Cărora le puteam rezista un timp limitat. Mi-am înfipt gîndul în iezerele mele albastre şi-am murmurat în limba mea de acasă :

- Zamolxe, Stăpîne, sînt în mîna Ta. Numai în mîna Ta.

Vorbele mele i-au derutat pe bubuli. Nu ştia nici unul limba română.

-- Ce spui * Repetă ! a ordonat în spaniolă momîia.

N-am răspuns. Fiecare picătură de energie era necesară pentru confruntarea ce urma. Am prins cu coada ochiului imaginea Mariei sau cum o fi chemat-o cu adevărat. Nu mai era ironică. Avea ochii mari, mari de tot. Poate era curioasă. Poate îi era frică...

Momîia devenea nerăbdătoare. M-am întors şi am privit în spatele meu. Era exact cum ştiam. Patru bubuli la fel de mascaţi aşteptau semnalul să-mi înfigă

suliţele energetice în ceafă."Pe planeta Pămînt urma să fie cam greu pentru un tip anume. Am repetat :

- Zamolxe, Stăpîne, sînt în mîna Ta !

Aşteptam resemnat. Cinci minute, zece minute,,. Nimic nu se întîmpla. Am înţeles şi m-am întors :

- Ceva nu merge cum trebuie, flăcăi !

Bubulii paranormali stăteau încremeniţi.

' - Scriu flăcăi-, nu vă alertaţi ! Scriu tot ce trebuie să ştiţi.

Cele trei momîi mascate n-au mişcat. Erau, totuşi, profesionişti. Am luat stiloul şi am început să scriu : Dumnezeul strămbunilor noştri şi-a întors faţa către, noi. Ne va ierta pentru uitare. întreaga omenire va sărbători eliberarea de sub stăpînirea bubulă. Pînă în anul 2000...

Am împins foaia scrisă către cei trei boşi. Au'citit pe rînd. N-au scos o vorbă. Primul dintre ei, cel care conducea ostilităţile, a făcut semn la garda înarmată din spate : Lichidaţi-l ! Am văzut pe Urît ridicînd cu satisfacţie mitraliera' apoi toată încăperea a explodat. Literalmente.

M-a trezit vocea Bălaiului :

-- Sus trupete ! A venit gagica cu pachet la poartă !

- Nu se poate, am mîrîit eu sceptic. Gagica mea e cu ceilalţi.

Am deschis încet ochii. Să nu mă întristez deodată. Moaca Bălaiului, uşor umflată de nesomn ori de bumbăceală, era destul de radioasă. însemna că reuşisem.

- Cum stăm, am întrebat eu.

- Fain, a fost replica. Ai făcut o prostie pozitivă. Am bănuit eu că idioţii sentimentali sînt spaima bubulilor.

- Idiotul cu pricina e cumva Cremene ?*
- Da, a aprobat Bălaiul.
- Şi prostia pozitivă ?

- I-a căzut cu tronc o pipiţă infiltrată de bubuli în rîndurile noastre. A drogat-o să rămînă în Madrid, să nu moară în misiune.

,- Da, aşa am făcut,

- Dar ce-au crezut bubulii cînd au găsit-o pe prinţesa adormită te-ai gîndit ?

Asta era prostia pozitivă. Bubulii crezuseră că agenta blondă e deconspirată. Că tot planul nostru era un bluf, Pînă să înţeleagă ceva, au scăpat vînatul din gheare,

- Unde sîntem, Bălaiule, am spus eu obosit.

- în Madrid, la nen-tu Franco, în ospeţie.

- La bubuli ?

'- Nu. La señor Garcia,

- Şi cum am ajuns aici ?

- Cu maşina. Peste munţi.

- Lasă asta. Cum am ieşit din capcană.

- Cu nuntă mare. Lăutarii cîntau din pod. Cînd s-a dărîmat hărăbaia, au cam căzut, s-au cam julit...

- în concret, am spus eu nerăbdător.

- Simplu. Urmăream desfăşurarea ostilităţilor dintre tine şi bubuli prin jucărica made în Octogon pe care le-o lăsasem cadou. Cînd au început să sosească boşii, am înţeles că treaba devine serioasă. Am trimis un băiat de-al lui Garcia să facă o diversiune pe plajă, iar noi ne-am înfipt cu un Mercedes plin exact în coada convoiului oficial. Mizam pe faptul că bubulul de la poartă nu-i ştia pe toţi boşii, după cum nici boşii nu cunoştea pe toţi trepăduşii.

- Interesant. Şi de ce aţi întîrziat atît ?

- Trebuia să ştim cine sînt şi ce vor. Am ascultat tratativele voastre de afaceri. Mi-ai furat metoda. Asta înseamnă concurenţă neloială. Te reclam.

- Cu ce aţi provocat explozia aia infernală ?

- Nu noi. Maria. Se vede că ai dominat-o corespunzător.

O chestie ca asta se întîmplă mai rar în branşă. Se întîmplase, totuşi. Contrar legilor. Nestatornicie, .numele tău e femeie..,

- Vrea să te vadă, a continuat Bălaiul.
- Cine ?
- Maria ?
- Trăieşte ?
- Dacă vrea să te vadă ?
- Bine, am fost eu de'acord. Să vină.
- Nu. Mergi tu la ea. Zace.

M-am ridicat greoi şi am început să păşesc nesigur. Bălaiul m-a condus grijuliu într-o cameră mică, albă, din spatele casei. Ştia să fie şi grijuliu cînd voia. Camera asta o văzusem eu atunci. Şi patul. Şi fata întinsă în el. Tentativa mea de a înşela destinul eşuase. Am rămas singur şi tăcuţi. Ea mă privea cu ochii mari disperaţi iar eu intrasem în zona de ceaţă. Era foarte frumoasă. Neasemuit de frumoasă.

- De ce ai făcut-o ? am întrebat eu moale. Puteai să mori.

- Pentru că m-ai minţit frumos. Am crezut că înfrunţi destinul pentru mine. Pentru a mă salva.

Aş fi putut să-i spun că n-o minţisem. Nu m-ar fi crezut. Fata asta văzuse a treia faţă a Romei. Cea mizerabilă şi abjectă. Pentru ea nu mai era nimic frumos şi curat pe lumea asta.

Ai ajuns tîrziu la mine, Să-mi descînţi de veşnicie Floare albă de ruine Floare albă de pustie...

I-am prins mîna rece şi am privit-o în ochi:

-- Unde eşti lovită ?

- în coloană. Paralizia membrelor inferioare.
- Te doare ?
- Nu mă mai doare. Nici nu mă mai tem. Dincolo de poartă nu poate fi mai rău ca aici.

Am dezvelit-o complet şi, cu mare greutate, am răsucit-o. O durea cumplit, dar nu striga. Iar eu eram

disperat. Medicina nu rezolvase niciodată un astfel de caz. Am pus amîndouă mîinile pe zona lovită şi am închis ochii. Am auzit un glas : N-o ucide ! Nu, nu voiam s-o ucid. Mi-am adus în imagine iezerele albastre ale neamului meu şi am murmurat în limba mea, de acasă : Facă-se voia Ta, Stăpîne.

A doua zi, dimineaţa, am pornit cu Bălaiul şi Ninete către Paris. Cu o camionetă plină. Raidul în centrul bubul din Iberica fusese fructuos. Înainte de plecare, am intrat la Maria. Căpătase puţină culoare în obraji.

- Simt degetele de la picioare, a şoptit ea cu lacrimile şiroind pe faţă.
- Mişcă-le ! am poruncit eu cu voce joasă.

Le mişca. Am luat oglinda de pe masa de toaletă şi i-am arătat minunea : putea mişca degetele de la picioare.

- Eşti un mare vrăjitor, a murmurat ea.
- Nu, nu sînt vrăjitor. Sînt un simplu om din neamul Celui care ne va izbăvi.
- Nu mai minţit. Ai înfruntat destinul.
- Ne-am înfruntat destinul. Destinul se află în mîna Lui.

.. Te voi căuta. Te voi găsi. Am nevoie de tine.

Era bine. începuse să creadă în viaţă. Trebuia să mai ştie ceva.

- Maria, tu eşti în ţara nimănui. Între bubuli şi noi. Pleacă de acolo. Mergi în ţara ta de ceţuri. Stai acolo. Te voi găsi. Atunci cînd va fi timpul.
- Cînd ? Cînd va fi timpul ? - - Atunci.
- Cînd ?
- Atunci?

A înţeles. Am sărutat-o uşor pe buze şi am ieşit Rece ca norocul meu.

Bătrînul nu s-a arătat nici mulţumit nici nemulţumit de rezultatele raidului. A ascultat atent raportul meu. Nu a întrebat nimic. M-a trimis să-mi caut oameni

pentru Serviciul Operaţiuni Neconvenţionale. Am cheltuit patru ani din viaţă pentru a descoperi şi instrui cei aproape o sută de ,,neconvenţionali" cu care urma să înfruntăm forţa bubulă. Erau şi sînt, căci trăiesc cu toţii, oameni pentru care marile servicii secrete ale lumii ar fi plătit zeci de miliarde de dolari. Ar plăti şi acum-. Căci, de cîţiva ani, se ştie că existăm.

CRUCIADA ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI.

în 1975. am părăsit România pentru totdeauna. Aşa credeam eu atunci. Bătrînul hotărîse că era timpul să lucrez afară, la aer curat, în contact direct cu rezistenţa anti-bubulă. în locul meu, numise pe Gheorghe Maxim, care îşi făcuse deja stagiul extern în Europa şi Asia. La plecare, Bătrînul mi-a precizat :

- Aşa cum se prezintă situaţia acum, nu vei mai putea reveni în ţară. Politica românească a fost canalizată către o direcţie cam bizară. Şi primejdioasă. Pe alocuri, curajoasă. Nu însă suficient de inteligentă. Anumite lucruri nu se rezolvă cu bîta. Nici cu lozinci. Asta nu înţelege cineva.

Da. Cineva începuse să fie deturnat de la direcţia liberală de dezvoltare. O inteligenţă diabolică croise un plan de a evita eliberarea deplină a României. Iar de aplicarea planului se ocupau cele mai strălucite minţi^din domeniul diversiunii. Sută la sută psihologi şi parapsihologi.

Nu-mi era uşor să mă despart de ţară. De mama şi bunica. De fiul meu, ajuns „ţăran" în Poiana Teiului ; maică-sa se recăsătorise şi-l cedase cu nepăsare. Trebuia însă să plec. Altă cale nu era. Problemele spionilor au, de obicei, o singură soluţie, iar drumurile lor, un singur sens. Singura mîngîiere în exilul forţat era Bălaiul. Se căsătorise cu Ninete, care devenise, într-adevăr, foarte domestică. Nu lucram chiar cot la

cot, dar puteam să ne vedem din cînd în cînd. Atunci cînd afacerile mă duceau la Paris.

Zece ani am călătorit pe întreg globul pămîntesc. Am ajuns să cunosc destul de bine complicata reţea de interese bubule. Am pătruns nu odată dincolo de aparenţe, în lumea stăpînilor din. umbră ai planetei. Am înţeles ce înseamnă să fii mic, neînsemnat, atît ca stat cît şi ca naţiune. Am asistat, pas cu pas, la organizarea şi declanşarea cruciadei împotriva comunismului. Şi împotriva României. Căci, în România, era un socialism ciudat, catolic, din ce în ce mai dictatorial, pe care cei de afară îl numeau comunism. Ceea ce se întîmpla în România mă uimea şi mă îngrijora. Aşa ceva nu crezusem că se va putea întîmpla. Şi totuşi, se întîmpla.

Din afară, orice problemă se vede mai clar. Ştiam că românii rămaşi în ţară, furaţi de curgerea zilnică a timpului, nu-şi dădeau seama ce se întîmpla. Nu realizau că merg către un fund de sac, din care era aproape imposibil de ieşit. Ce vedea din exterior un specialist în probleme politico-militare şi social-economice ?

Anii de represiune kominternistă trecuseră, odată cu retragerea completă a ocupantului sovietic. Mai întîi Dej, mai apoi Ceauşescu deschiseseră larg porţile puşcăriilor politice, eliberînd şi reabilitînd tot ce mai supravieţuise. Erau condiţii pentru refacerea unităţii naţionale.

Ceauşescu urcase la putere cu asentimentul larg al populaţiei. Venea în numele unor idealuri naţionale de independenţă, libertate, demnitate. Promova un liberalism modest clar care, pentru cei trecuţi prin faza kominternistă, însemna enorm. Ieşirea de sub tutela URSS îi adusese un capital politic enorm, atît pe plan intern, cît şi pe plan extern. Practic, pe plan intern nu avea un oponent viabil. Începînd din 1968 întreaga

populaţie a ţării îl sprijinea benevol. Şi, prin el, sprijinea partidul comunist român care, la rîndul lui, se scuturase de dogmele kominter- niste şi de tutela sovietică. Creşterea numerică a partidului din această fază a fost determinată mai puţin de ideologia comunistă, pe care marea majoritate a populaţiei n-o înţelegea, şi mai mult de credinţa că acest partid a scos ţara de sub dominaţia sovietică. Reabilitarea unor valori cu caracter naţional (istoria, 'cultura, arta burgheză), promovarea unui puternic curent de demnitate naţională, condamnarea publică, făţişă a greşelilor săvîrşite de comunişti în perioada kominternistă au creat senzaţia, parţial justificată, că noul partid comunist de orientare liberală va ridica România în rîndul celor mai civilizate ţări. Avîntul economic şi libertăţile politice a anilor '70 justificau o altfel de credinţă. Puteam ajunge şi depăşi Austria...

Am cunoscut foarte bine reacţia externă. Am trăit^în ea, cu ea. Porţile se deschideau pretutindeni în faţa dizidentului din Carpaţi. Lumea capitalistă era dispusă să plătească oricît pentru a demonstra că celălalt sistem, socialismul, era un vax şi o ruină din care cei deştepţi ieşeau. Trebuia să iasă unul. Primul. Restul urma de la sine.

Vestul ne dădea orice aveam nevoie : sprijin politic, credite bancare, licenţe, produse aflate pe lista de em- bargou, informaţii tehnico-ştiinţifice... Tot ce era necesar pentru a smulge România din lagărul socialist. De a crea prima breşă. Iar eroul acestei aventuri absolut inedite, Nicolae Ceauşescu, era primit cu braţele deschise în palate de regi şi în cabinete de preşedinţi de stat. Fără acest sprijin masiv al capitalismului, România nu ar fi atins nivelul de dezvoltare economică la care ajunsese, nu ar fi ridicat nivelul de trai în ritmul care îl ridicase. Numai că eroul nu a Înţeles pe deplin mersul vremii. Mai precis, forţe

interesate în menţinerea României în starea de „a treia lume" l-au determinat să nu înţeleagă. Au folosit în acest scop slăbiciunile personale, 'trăsăturile negative de caracter ale eroului, membrilor de familie, anturajului, grupului conducător.

De departe, din străinătate, asistam neputincios, plin de durere la distrugerea unei speranţe. Măsurile tot mai aberante mă descumpăneau şi mă indignau. Cultul patriei era înlocuit treptat cu un deşănţat cult al propriei personalităţi. Plus al „personalităţii" soţiei. Legalitatea şi dreptatea, care mijiseră în anii dezgheţului (1965-1975), mureau sub ochii noştri. Fragila democraţie a anilor '70 era înlocuită subtil, fără violenţă şi represiune, printr-o dictatură de clan, de tip mafiot, structurată în jurul cîtorva familii dominante. Toate din sudul ţării. Toate legate teritorial de familia dictatorului. Nu era o dictatură comunistă, deşi în numele comunismului se făcea totul. Adevăratele valori erau îndepărtate subtil ori violent din viaţa social-politică ori ştiinţifică a ţării.

Imensul aparat de partid, de circa trei sute de mii de oameni, lucra pentru o singură persoană. întregul partid devenise proprietatea unei singure persoane. Totul fusese acaparat pe nesimţite, în baza meritelor reale, cîştigate în faza de dizidenţă anti-moscovită. Violenţa reală, exercitată prin organele specializate, fusese înlocuită cu violenţa ideologică, exercitată prin partid. Nu existau oponenţi. Partidul controla şi hotăra în toate. Iar partidul era proprietatea unui singur om. Care o administra cum îl tăia capul. Din ce în ce mai prost. Din ce în ce mai falimentar. Era şi ajutat să greşească. De către cei interesaţi. Bubulii.

Cei interesaţi în eşecul liberalismului românesc erau mulţi. Dezgheţul anilor '70 demonstrase faptul că România era capabilă de a rezista la concurenţa de tip capitalist. Mărfurile româneşti invadaseră Europa, Asia,

Africa. America de Sud şi chiar.SUA, scoţînd din competiţie firme puternice, cu tradiţii. Inteligenţa românească dezlănţuită dăduse cîteva lecţii unor mari minţi ale lumii. România devenea un pericol pentru anumite interese mondiale. în primul rînd, pentru interesele stăpînilor din umbră. Trebuia pusă la punct. Soluţia de punere Ja punct a fost pur şi simplu perversă : cu propria mînă. Adică, mai întîi cu greşelile conducătorului şi, mai apoi, cu colaboraţioniştii din rîndul cetăţenilor români.

Cam aşa gîndeam eu în martie 1986, în avionul care mă ducea către patrie. Bătrînul mă chemase urgent în Centrală, trimiţînd în locul meu pe Gheorghe Maxim. Ceva serios urma să se petreacă.

*

Bătrînul m-a primit de parcă ne despărţisem numai ele o zi :

-- îmbătrîneşti, a constatat el cînd m-am prezentat.

- Da, aveam deja argint la tîmple. El, însă, cu părul alb era mai greu de apreciat.

- Treburile nu decurg tocmai normal, am ripostat eu.

- Treburile merg exact cum le e dat. Nu chiar cum am vrea noi. Dar merg înainte. Raportează cum vezi situaţia 1

Am raportat. Simplu şi clar. La obiect. Cu tot curajul. Fără reţineri.

- Sistemul mondial socialist este în faliment. Cauzele sînt mai multe. În primul rînd, economice : nu permite libera iniţiativă, nu stimulează creşterea producţiei, nu asigură perfecţionarea prin mecanismul concurenţei., gospodăreşte prost recursele deoarece proprietatea de stat este percepută ca fiind anonimă, dezvoltă furtul din proprietatea comună şi corupţia funcţionarilor de pe toate treptele. Din punct de vedere politic, falimentul este dictat de o flagrantă

discrepanţă dintre vorbe şi fapte, dintre privilegiile clasei conducătoare şi catolicismul afişat în documentele de partid. Valorile intelectuale şi spirituale sînt distruse de cei căţăraţi la putere, deoarece le percep ca o ameninţare directă la adresa propriilor privilegii. Promovarea non-valorilor a subminat profund societatea noastră. Sîntem în fund de sac. Trebuie să ieşim pe unde am intrat, să mergem către o liberalizare treptată, concomitent cu lichidarea privilegiilor nemeritate şi instaurarea unei depline legalităţi. în caz contrar, va exploda sacul.

Bătrînul a dat înţelegător din cap :

- Cam asta spune şi Gorbaciov. Ce crezi despre el ?

-- Gorbaciov este un rus care nu-şi poate depăşi matricea destinului de neam. Nu aduce nimic nou. Reia ideile avansate de Ceauşescu prin 1968-l970. Nu poate reuşi. Imperiul sovietic şi mai apoi imperiul rus, scheletul celui sovietic, sînt condamnate de mersul vieţii. În prima fază a liberalizării, se va sfărîma imperiul sovietic. în a doua fază, cel rus. Vor rezulta peste o sută de state naţionale, printre care şi o Rusie naţionalistă.

- Gîndeşti bine. Perestroika şi glasnosti sînt utopii pe care numai un activist de partid le poate crede. Cum vezi rolul serviciilor secrete în acest context ?

- Rolul serviciilor secrete s-a modificat mult în ultimele decenii. în toate ţările. Şi socialiste şi capitaliste. Unele modificări sînt de bun augur. De exemplu, informaţia reală, exactă a pătruns în Viaţa politică, permiţînd analize şi decizii corecte. Alte evoluţii sînt extrem de nocive. în primul rînd, aş menţiona renunţarea la legile cavalereşti ale branşei. Tot mai multe" servicii secrete se implică în propagandă, diversiune, intervenţii în state străine, lovituri de stat, acte de terorism.

- Just. Nu ţi-ai pierdut vremea în zadar. Ai învăţat şi vei putea face faţă. Căci, de astăzi, eşti primul meu locţiitor.

Asta era chiar ceva de neaşteptat. M-am ridicat tăcut şi Bătrînul mi-a strîns mîna în semn de felicitare. Apoi a continuat :

- Deci, domnule comandant secund, trecem la analiza concretă a situaţiei operativ-informative în care se află România. Idei ?

Aveam multe idei. Le coceam de ani de zile. De cînd văzusem că treburile din ţară evoluează într-o direcţie greşită. Am început să le înşirui. Scurt. Laconic. La obiect,

- România se află în centrul patrulaterului de interese a patru forţe străine. Favorabil nouă e faptul că toate patru merg la concurenţă. Dacă le manevrăm inteligent. se vor anula reciproc.

- La care forţe te-ai gîndit ?

- URSS , SUA, Ungaria şi Israelul.

- De ce şi Israelul ?

- Pentru mulţi israeliţi, România este a doua patrie. Patria după care jinduiesc, unde s-au simţit bine, au avut şi unele privilegii. E mai uşor de trăit în România decît sub tirurile palestiniene.

- Just. Continuă !

- Activitatea propagandistică şi politico-diplomatică mondială indică pregătirea unei cruciade antiromâneşti Alături şi concomitent cu marea cruciadă anticomunistă.

- De ce acest tratament special ?

- Pentru că România este o ţară specială. Dictatura rezistă nu prin teroare, ci prin complicitate generală. E un fel de furt generalizat, dublat de o înţelepciune specific naţională : Schimbarea domnilor, bucuria nebunilorr Imensul aparat de partid ţine încă bine

masele în frîu. Dacă n-ar fi greşelile conducerii, treaba ar putea funcţiona încă zeci de ani.

- Interesantă părere. Continuă !

- Socialismul român a obţinut anumite rezultate pozitive, percepute ca atare de popor, de cei mulţi : un loc de muncă pentru fiecare, locuinţe, posibilităţi de şcolarizare la orice nivel, facilităţi de odihnă şi tratament pentru orice amărît... Sînt destul de multe. Ar fi greu de scos toate astea din capul românului de rînd prin mijloacele propagandei obişnuite. Se impune, deci, folosirea propagandei negre, ridicarea unei minorităţi Violente, locale, prin care să fie călcat totul în picioare. Inclusiv memoria naţională. La fel cum au făcut ruşii cînd ne-au ocupat.

- Deci, un nou 1944 ?

- Exact. Cruciada vizează aceleaşi obiective şi va folosi aceleaşi metode diversioniste. Ţinta atacurilor va fi schimbată : în loc de valorile societăţii burgheze vor fi atacate şi distruse realizările anilor de socialism.

- Ce metode crezi că vor folosi ?

- Cele clasice. Folosite anterior de kominternişti. Altele nu sînt. Prezentarea deformată a problemelor drepturilor omului, a situaţiei minorităţilor naţionale, a eroilor şi abuzurilor săvîrşite în socialism. Exact cum au procedat şi sovieticii cînd ne-au ocupat şi au impus comunismul.

-' Pe ce forţe se bazează cruciada ?

- Extern : serviciile secrete şi de dezinformare-propa- gandă-diversiune. Intern : fosta nomenclatură kominter- nistă şi membrii acestora de familie, scoşi din privilegii de Ceauşescu ; agenţi ai revizionismului maghiar ; agenţi ai celor patru servicii secrete interesate - KGB , CI’A, MOSAD, AVO. Poate şi din unele servicii satelit, cum ar fi cele din statele NATO ori din cele aparţinînd Tratatului de la Varşovia. Toate coordonate de centrala bu- bulă pentru România.

- Scenariul pare foarte exact. Ai suficiente informaţii să-l susţii ?

- Da. Am informaţiile. Cîteva bibliorafturi a cîte o mie de fi’le.

- Să mi le aduci. Chiar azi.

Am desfăcut curierul diplomatic cu care sosisem de la centrul extern şi i-am dus Bătrînului bibliorafturile. Mi-am văzut apoi de „viaţa de familie". Adică am plecat la Poiana Teiului, să-mi văd feciorul şi mama. Bunica se stinsese fără ca s-o mai văd. Mama albise dar se ţinea încă dreaptă. Iar Cosmin era un vlăjgan cam de talia mea, în blugi şi adidaşi, care nu mai voia stele de pe cer. Studia la liceul din Piatra Neamţ şi se mulţumea cu stele, ceva mai pămîntene. Relaţiile noastre erau relativ reci. Era şi normal. De ani de zile eram străini, departe unul de celălalt. Nu se mai putea face altceva pentru el. Eram babacul care plătea şi nimic mai mult. Asta era situaţia...

După vreo săptămînă, Bătrînul m-a chemat la analiză. A luat-o de la bază :

- Ce impresie îţi face Octogonul ?

- Sînt cîteva figuri care nu-mi plac.

- Nici mie. A trebuit să le accept Sînt impuse de partid.

- Şi ce se va alege de unitate ?

- Va rezista. De noi depinde. De profes ion işti.

- Trebuiesc întărite serviciile operative. Şi cele externe şi cele interne.

- De acord. în asta ai mînă liberă. Caută să nu provoci conflicte deschise cu figurile care nu-ţi plac. Foloseşte inteligenţa.

- Am înţeles.

- :- Bine. Şi, acum, cruciada. în linii mari, sînt de acord cu scenariul prognozat de dumneata. Ce crezi că ar trebui să facem noi , Octogonul ?

Era o întrebare foarte grea. Cu multe răspunsuri. Chibzuiam :

- Situaţiile excepţionale permit măsuri excepţionale. Am putea rupe cu tradiţia. Am putea schimba conducătorul ţării.

- E o idee. Cam ce forţe s-ar opune ?

- Pe plan extern : comuniştii catolici, speriaţi de gorbaciov; aliaţii din ţările asiatice ; o parte din forţele unchiului Sam, care mai merg încă pe mîna lui Ceauşescu ; şi desigur, bubulii. Le-am stricat schema. N-ar mai avea motive să se amestece, să-şi impună oamenii lor. Pe plan intern : privilegiaţii din aparatul de putere şi cel administrativ, agentura bubulă, kaghebistă, ciaistă, mosadistă, avoistă - toate interesate să dea lovitura conform propriilor scenarii.

- Prea multe. Şi prea puternice.

- Exact. Trebuie lucrat mai mult timp. Propun înfiinţarea unui nou serviciu acoperit cu această destinaţie.

- E o idee. Periculoasă.

- Nu şi în mîna lui Ursu. Îl aduceţi ?

- Să vedem. Trebuiesc luate în consideraţie mai multe stări de fapt.

Bălaiul a sosit în ţară abia în toamna anului 1937, cînd situaţia se deteriorase destul de mult. Eu l-am primit la aeroport. Venise singur. Nu voia să rişte viaţa Ninetei şi a celor doi copii. îl înţelegeam.

De cînd cu figurile alea suspecte prin sediu, nu mai discutam chestii importante decît în aer liber. Aşa am făcut şi cu Bălaiul. L-am dus direct la Snagov, am luat o barcă şi ne-am plantat în mijlocul lacului. Era băiat isteţ. Pricepea. N-a scos o vorbă pînă ce n-am aruncat undiţele în apă:

- Zi-i, Juristule. Ştiu că-i durere, dar nu am detalii.

- Bălaiule, trebuie să facem un lucru urît. Trebuie să-l schimbăm pe cel mai iubit fiu al poporului cu altci-

neva, Discret şi fin, fără a crea motive de intervenţie străină.

:- Altceva nu se poate ?

- Nu. Nimeni nu mai poate discuta cu el. Este la cheremul unor tipi care îl manevrează cum vor. îi exploatează slăbiciunile şi-l tîrăsc către plutonul de execuţie. Toate măsurile aberante pe care le ştii au acest scop : să-l facă cît mai urît de popor, pentru a justifica o intervenţie străină. Deghizată.

- A fost băiat de treabă. Cîndva.

- De acord. Dar aici se pune problema ţării. Dacă ar fi mai lucid, dacă n-ar fi atît de minţit, dacă n-ar fi sub controlul soţiei, poate că ar înţelege. Şi ar renunţa de bună voie. Căci, nu mă îndoiesc, a ţinut la ţara asta. La poporul ăsta.

- Uite-aşa e bătrîneţea, a spus gînditor Bălaiul, Prima dată pierzi capacitatea de adaptare la situaţii noi.

Apoi...

- Nu e vorba numai de bătrîneţe. E ceva mai cumplit. Am încercat să pătrund către el pe calea mea. Ştii tu care. Nu ţine. Ceva l-a Transformat într-un robot uman. Cineva foarte puternic are interes să ducă totul de rîpă.

- Bubulii ?

- Da.

Bălaiul a privit un timp la pluta undiţei. Nu-i venea deloc bine ce afla. Formal, actul plănuit era total" imoral şi ilegal. Dar, ocupaţia străină era mai morală, mai legala ă.

Asta l-am întrebat. N-a răspuns imediat. Se aduna pentru marea decizie.

- O facem, a spus el, în sfîrşit. Ce rol îmi revine ?

- Vei fi şeful serviciului acoperit care se va ocupa de asta. Vedem noi cum îl botezăm. Să nu afle curioşii.

-- Cum vezi finalul, Juristule ?

- Bramburit. Va fi greu să facem schimbarea atît de discret încît să nu dăm nici un fel de motiv pentru declanşarea cruciadei pregătită deja. Şi cel mai rău lucru e că încă nu avem cu cine face schimbarea.

-- Da, a cugetat cu voce tare Bălaiul. Nu avem cu cine face schimbarea. Nu avem nici un contracandidat viabil şi serios.

în asta a constat tragedia. Nu exista un contracandidat solid. Doi ani am muncit *să găsim unul nepătat şi suficient de înţelept. Cît de cît cunoscut de popor. Căci, tragedia' naţiunii noastre e că cetăţeanul votează numai un om cunoscut. Chiar dacă ştie că-i dobitoc ori ticălos. Contează numai faptul că îl cunoaşte. Munceam de ne speteam. Bălaiul a sintetizat foarte plastic situaţia :

- Căutăm firul din capul chelului. Politrucii n-au produs nimic demn de ridicat în scaun. Iar din altă parte nu putem lua.

Pe timpul celor doi ani de cîrcă zadarnică ne-am lovit şi de concurenţă. Ştiam că exista,. că se zbătea ca şi noi să creeze un mit. o legendă de alternativă. Şi nu-era un singur concurent. Erau mai mulţi, fiecare cu candidatul său. Toţi străini. Toţi conectaţi la serviciile secrete străine. României i se pregătea o soartă cum nu merita.

Mişcarea Est-Vest (URSS -SU’A) se oprise la Ion Iliescu. Cîteva ştiri la radio şi în presa străină îl prezentau drept oponent al regimului, reformator, cap luminat. Maniera indica faptul că i se crea un mit pentru ascensiune. Sau, poate, acoperea pe un altul, o surpriză de ultimă oră. Activistul în cauză, Ion Iliescu, nu intra în preocupările noastre. în primul rînd, pentru că studiase în URSS . Legea noastră grăia clar : Din zece români trimişi la studii în URSS se întorc unsprezece sovietici. Iar de sovietism ne era deja lehamite.

Din pură curiozitate, Bălaiul a obţinut fişa candidatului la scaunul lui Ceauşescu. Nu suna bine. Nu se ridica nici măcar la nivelul lui Ceauşescu. Comunist utopic, cu personalitate labilă. Lipsit de scrupule, gata să sacrifice inclusiv propriii aderenţi. Indecis, moale, incapabil să ia rapid o decizie justă. Dornic de afirmare prin măsuri mici, spectaculoase. Dependent de personalităţi mai puternice decît el. în primul rînd, de Gorbaciov. Capabil de compromisuri dezastruoase. Capacitate de adaptare la situaţii noi, redusă. Concepţii internaţionaliste. Lipsă de fermitate. Răzbunător. Semnalat în relaţii cu gruparea complotistă filo-sovietică condusă de Nicolae Militaru.

- Asta-i de-al lui Ivan, a concluzionat Bălaiul.
- Nu cred, am ripostat eu. Vestul îi face publicitate.
- Vestu-i şiret. Are alt tip în schemă şi aruncă Securitatea pe urma lui Iliescu. Transformă candidatul adversarilor în momeală.
- Bălaiule, ştii ceva ? Cînd te-a lovit în cap ursitoarea aia cu inteligenţa, l-a găsit gata deschis. A intrat toată în el. De aia nu a mai rămas şi pentru alţii.
- Bifează-l în tabăra lui Ivan şi nu mă mai peria. Nu că nu-mi place. N-avem timp. Deja simt cum arde pămîntul sub tălpi. Altul la rînd...
- Gaşca celor şase. Toţi kominternişti de vază. Unii şi-au schimbat pielea. Nu mai ascultă Moscova, ascultă Vocea Americii Boşcrogi. Tot momeală.
- Stai uşor, Juristule. Printre ei e un tip de marcă. Nu prin inteligenţă, ci prin perversitate. Agent triplu. Silviu Brucan. Papă de la trei stăpîni. Inclusiv de la bubuli. E pionul lor, folosit, după caz, ca momeală, curier, agent de dezinformare şi diversiune, om politic. Ce crezi ?
- Mai greu de acceptat ca preşedinte. Mare bolşevic în anii '46, vinovat de instigare la lichidarea

burgheziei româneşti, autor al multor scrieri staliniste. Preluat de CI'A direct de la KGB . Bizar, nu ?

- Deloc. într-o ţară ca a noastră, e greu să-şi facă agenţi din oameni serioşi. Folosesc şi ei ce gunoaie le pică în plasă. Cînd Ivan, cînd Sam. Nimic nou. Aşa au procedat şi cu postul de radio Europa Liberă. Primii redactori au fost din rîndul agenţilor SS . Inclusiv dintre cei care participaseră la lichidarea evreilor în lagărele morţii. Diversiunea nu face casă bună cu morala.

Deci, în ce tabără ? Brucan ?

X-Bubulă. Deasupra CI'A şi KGB . Pun pariu că nu mă înşel.

-- Eu nu pun. I-am studiat dosarul. E un parşiv. Foarte pervers. Noroc că nu e şi inteligent.

- Mergem mai departe. Nicolae Militaru ?

- Studii în URSS . Multe. Şi el şi soţia. Agent. Deconspirat din greşeală de preşedintele Andropov. Căzut în labele contraspionajului militar. Iertat de Ceauşescu pe motive sentimentale : era oltean de-al lui. Orgolios, dornic de mărire şi putere. Stă prost cu nervii. Foarte prost. Ştie oleacă de carte. Nu suficientă pentru a-i permite lui Ivan să ridice pretenţii la scaunul cel mare. Uşor manevrabil. Momentan, blocat de frică, în casă. Vorbeşte cu un porumbel împăiat. Contraspaii militari i-au tras clapa. L-au prins chiar la prăvălia lui Ivan din Bucureşti. Nu mai mişcă.

Analiza merge înainte, om cu om. Deodată mi s-a aprins becul :

- Bălaiule, nici concurenţii nu au candidaţi viabili. Nici ei nu pot produce, schimbarea.

Bălaiul s-a oprit din studiul fişelor pretendenţilor la tronul României şi a exclamat apreciativ :

- Nea Nicu nu e prost deloc. A făcut pustiu în urmă. Da-Î rău. Nu ne-a lăsat nici nouă nimic. Nu mai ţine la ţară. Ţine numai la el. Şi la clan. Ce zici de fii-su ? Ăla micu ?

- Brînză bună în burduf de cîine. N-are suflet rău, dar a fost crescut prost. Puterea l-a deformat. L-a distrus. Nu poate conduce o ţară. Dacă încearcă, iese mare halima!.

Aşa ne-am frecat minţile doi ani. Să găsim un candidat viabil. Nu l-am găsit. Ce concluzii am tras noi nu importă, Important e ce au înţeles oamenii acestei ţări, dar situaţia de „vid politic", cum o numea Ion Iliescu. Informaţiile din taberele adverse erau contradictorii. Fiecare şe zbătea să creeze „dizidenţi" locali, să-i facă cunoscuţi, să-i impună poporului. Treaba mergea greu şi pentru ei. Românul de rînd avea necazurile lui. Nu-i ardea de Europa Liberă ori de vocea Americii.

Pînă la urmă, din toată vînzoleala mondială pentru schimbarea conducerii României a ieşit un ghiveci greţos, care a căzut greu la stomacul tuturor. Inclusiv al bucătarilor. Cruciada a eşuat într-o mascaradă zgomotoasă şi violentă, lipsită de finalitate practică pentru organizatori. Cauza principală a eşecului: interesele contradictorii din tabăra „cruciaţilor". Fiecare dintre participanţi a încercat să înşface cît mai mult, în detrimentul coechipierilor. Lăcomia agresorilor a salvat România. Sper să rămînă mereu la fel de lacomi şi de idioţi.

Prin toamna lui 1989, eram deja la curent cu principalele variante externe de schimbare a preşedintelui României. Partida gorbaciovistă îşi desemnase cu destulă claritate candidatul. Candidaţii, mai bine zis. Verdeţ pe locul întîi şi Iliescu pe locul doi. Ambii cu funcţii duble : secretar general al partidului şi preşedinte al republicii.

Varianta- muscălească prevedea violenţa. Lovitura-de stat cu sprijin kaghebist, ridicarea maselor nemulţumite de dictatură şi instalarea unui comunist reformator la cîrma ţării. Teoretic, totul trebuia să meargă şnur. Practic, n-a fost chiar aşa, Concurenţa

neloială din partea altora, inclusiv din partea aliaţilor lor, maghiari, îe-a cam stricat jocul. Nu complet, dar destul de serios.

Yankeii stăteau prost de tot. Şi erau foarte nervoşi. Contraspionajul românesc îi cotonogea fără milă, la orice colţ de stradă. Se vede că, de frică, ciaiştii raportau în centrala lor da’te fictive. Altfel nu se pot explica erori atît de grosolane, pe care nici un specialist în dezinformare nu le-ar face. Efectivele Securităţii române, de 10 000 de ofiţeri operativi, au fost umflate atît de mult, încît ajunseseră la aberanta cifră de 700 000. Jocul de-a informaţiile trucate avea să le răstoarne yankeilor bărdaca cu gogoşi otrăvite, Chiar în capul lor. Cineva de la ei nu gîndea bine, deşi era plătit regeşte, să o facă. Exa- gerînd peste măsură capacitatea Securităţii române, yankeii au ajuns să creadă ei înşişi că, în România, fiecare al doilea om era, ori ofiţer de securitate, ori agent informator. Nu le-a trecut frica nici astăzi. Cînd aud de Securitate, scuipă-n sîn, fac cruce sau merg la babe, să-i descânte de deochi.

Ceva real stătea la baza acestei spaime a serviciului secret american. N-a fost an în care cel puţin un ofiţer ori agent de-al lor să nu intre în lăbuţele primitoare ale contraspionajului român. Pentru a scăpa de această umilinţă perpetuă, yankeii au renunţat la bunele maniere, pe care le aşteptam cu toţii din partea lor, apelînd la ceea ce' nici un om de onoare nu foloseşte niciodată : de la KGB , trădători de trei parale, de tipul lui Pacepa, Horodincă, Hirsch et comp. Tipi slabi. Vînzători de gogoşi pe care nici copiii nu le pot crede. Yankeii i-au crezut şi asta spune multe. Păcat de unchiul Sam. Merita, săracul, să aibă nişte servicii secrete mai inteligente. La banii lui le-ar fi putut avea. Cu o singură condiţie. Să fi observat că românii nu sînt indieni piei roşii. N-a observat. Păcat de banii lui.

Prin octombrie, Bătrînul m-a chemat la ordine. Era nemulţumit de situaţia asta nenorocită, dar se străduia să nu arate. Mi-a dat dosarul unui puşti din serviciul lui Hulban, să-l studiez. Căpitanul Petre Varain din Serviciul Operaţiuni Speciale. Adică, jumătate muşchi, jumătate creier. Asta voia să spună "denumirea serviciului respectiv.

- Vreau să-mi spui dacă-l putem trimite afară, a cerut Bătrînul.
- Unde ?
- În Malta.
- Acolo arde. Rău.
- Numai pe cei cunoscuţi. El nu e.
- Îl ştiu destul de puţin. Nu pot garanta.
- Studiază dosarul şi fă propuneri. Motivate.

Am studiat dosarul puştiului. Nu era rău. Dar nici foarte bun. îi lipsea duritatea. Ori, în Malta, muriseră duri. Cu sentimentali încă nu încercasem. Cam asta i-am spus şi Bătrînului. Putem face o încercare, să vedem dacă în confruntare ajunge inteligenţa şi intuiţia. Fără durităţi. Bătrînul a întrebat numai :

- Chiar aşa de lipsit de apărare îl crezi ?
- Nu. Dar nu este un dur de tip maltez.
- Bine, mă voi ocupa eu de caz. Continuă operaţiunile de infiltrare a structurilor statale. Clipa confruntării decisive se apropie.
- Putem s-o evităm ?
- Nu. N-ar folosi la nimic. Trebuie să o exploatăm, în folosul nostru.

Pe data de 6 decembrie- 1989 ora 15.00, am aflat că planificata şi amînata cruciadă împotriva României aşa zis comuniste începuse. Bătrînul ne-a convocat în cabinetul său. Pe mine şi pe Bălaiul. Fără o vorbă, ne-a pus în faţa ochilor cîteva zeci de pagini dactilografiate. Redarea unor benzi magnetice. O discuţie interceptată de Securitatea română. Obiectivele nu erau codificate.

Se numea simplu : Bush şi Gorbaciov. Cineva reuşise să pătrundă în Malta. Puştiul. Varain.

- Dau o găleată de trăscău clasa întîi tipului care a reuşit, mi-a şoptit Bălaiul.

- încă una de la mine, am confirmat eu.

Materialele nu erau semnate. Nu erau nici comentate. Prezentau un adevăr brut. Mai marii lumii deciseseră că era timpul să termine cu ţugulanii. Vestul şi Estul îşi dădea mîna pentru un spectacol grande. Cît de grande, urma să vedem.

După ce am studiat pe îndelete materialul, Bătrînul ne-a întrebat.

- E clar ?
- Foarte clar, am răspuns aproape în cor.
- Din această clipă, am nevoie de voi lîngă mine. Aici. Numiţi înlocuitori la comandă şi vă mutaţi în cabinetul meu. Vor fi multe de făcut.

în mai puţin de o oră, eram pe baricadă. Cruciada împotriva României începuse. Bătrînul fusese la Ceauşescu, prezentase rezultatul cu o propunere ieşită din comun. Singura în stare să rezolve situaţia. Dacă Ceauşescu ar fi acceptat-o, soarta României ar fi fost alta. Şi a lui. Cum suna propunerea ? Redarea integrală a convorbirilor dintre Bush şi Gorbaciov să fie făcută publică, prin toate mijloacele mas media din ţară şi străinătate. Ceauşescu să demisioneze din toate funcţiile, predînd conducerea ţării unei grupări militare, formate din şefii tuturor categoriilor de forţe armate. Timp de şase luni, să se organizeze viaţa politică pe bază de pluripartidism şi să se desfăşoare campania electorală. Poporul să hotărască, apoi, cine să conducă şi în ce mod. Era o treabă paşnică. Cu oarecare sorţi de izbîndă. Răspunsul lui Ceauşescu a fost cel stereotip : Poporul, partidul, armata.

Informaţiile curgeau zilnic pe toate mijloacele posibile : telefon, fax, telex, telegraf, radiocasetofon.

curieri. Kilograme de hîrtie scrisă pe care trebuia să o studiem, pentru a înţelege cum evoluau ostilităţile. La început, piesele se mutau cu atenţie. Atît în interiorul ţării cît şi în exterior. Agresorii sperau în elementul surpriză. Cîteva informaţii interesante :-

Silviu Brucan avusese o întâlnire secretă cu Gorbaciov la Moscova.' Ceruse intervenţie străină pentru doborîrea lui Ceauşescu. Gorby evitase gulguta. Se temea de provocare din partea lui Sam.

Pe linia Topliţa - Sfîntu-Gheorghe se semnalau insistent grupuri de alpinişti maghiari. Era mult prea frig pentru un simplu alpinism.

Agentura internă semnala că ambasada sovietică din Bucureşti începuse să cumpere de la Antefrig cantităţi sporite de carne. Cam de două ori mai mult decît media, zilnică obişnuită. Se înmulţise numărul carnivorelor din prăvălie.

Pe graniţa de Vest a ţării fusese' lichidate mai multe santinele. Ca urmare, grănicerii intrau timoraţi în serviciul de pază a frontierei de stat.

în cartierul Ferentari, din Bucureşti, un tip blond, cu mulţi bani angaja ţigani pentru o afacere rentabilă. Nu le preciza cînd şi ce vor avea de făcut.

în presa din Vest, îşi făcuse apariţia o „mică teorie" referitoare la căderea regimului Ceauşescu înainte de Anul Nou. Zvonul era preluat şi răspîndit cu insistenţă în toată ţara. De la Satu Mare la Giurgiu, de la Oradea la Iaşi.

- Deocamdată era pregătirea de „artilerie". Atacul masiv trebuia dat cu „tancurile şi infanteria"'. Acestea au început să sosească pe 13 decembrie.

' Primele semnale despre intrarea masivă a turiştilor sovietici" pe teritoriul românesc a apărut către prînz. Curios fapt că „turiştii" veneau nu numai peste Prut, ci şi peste Dunăre, din Bulgaria. Se repeta invazia din Cehoslovacia, dar cu trupele secrete. Invadatorii nu dă-

deau dovadă de prea multă fantezie : patru bărbaţi în fiecare autoturism, fără marfă pentru bişniţă, toţi cu maşini cam de acelaşi tip (Jiguli-Lada), toţi tineri, cam toţi tunşi scurt. Nu erau turişti, dar nu aveau arme. Asta însemna un lucru grav-: armele fuseseră introduse în ţară mai înainte, prin curier diplomatic.

Posturile de observare secretă, instalate pe traseele indicate de noi, numărau invadatorii. Ştiam unde se vor concentra : Bucureşti, capitala ţării, locul-unde trebuiau să ia puterea ; Braşov, oraş cu tradiţii revoluţionare, unde trebuiau să blocheze trecătorile şi armata din Ardeal ; Timişoara, oraş cosmopolit, cu mare densitate de agentură străină, unde trebuiau să aprindă un conflict de mari dimensiuni. Şti am'că nu vor acţiona deloc în Moldova, chiar dacă populaţia ar fi î&cercat să se mişte. Partenerul sovietic ceruse păstrarea acestei zone în poziţie neutră, pentru a nu se extinde revolta şi în Basarabia.

Aşteptam dezvăluirile publice. Aşteptam un nou 1963. Nu se producea. Nici n~ar fi avut efectul scontat. Mizeria internă şi perfida propagandă bubulă crease românului de rînd senzaţia că ar fi putut fi eliberat de către Gorba- ciov. Dictatura nu-şi săpase numai propria groapă. Săpase serios şi la groapa comună, unde trebuia înmormântată libertatea poporului şi suveranitatea statală. Aleşii poporului nu reacţionau. De la sursele noastre din reţelele de putere, am aflat că, totuşi, Ceauşescu îi trimisese un mesaj lui Gorbaciov. îi cerea în termeni ultimativi să înceteze operaţiunile pe teritoriul românesc, dacă nu dorea să provoace un război deschis. Gorbaciov nu s-a obosit să răspundă.

în noaptea de 15 decembrie am luat iniţiativa. Un octogonar de la Operaţiuni Speciale, deghizat în miliţian, a intrat peste gruparea intervenţionistă din Braşov. Erau circa 160 de persoane, grupaţi în circa 40

de autoturisme. „Miliţianul" a trecut la un control de rutină, chemînd în sprijin şi grupe de la circulaţie. Agresorii s-au dispersat pe traseele Sighişoara-Sibiu, Sfîntu-Gheorghe şi Predeal. Se speriaseră...

în zorii zilei de 16 decembrie, telefoanele au luat foc. Toate judeţele Olteniei raportau turişti sovietici mergînd către Timişoara. Noctambulii stătuseră în frig, în maşini, la popasuri şi campinguri. Se puseseră în mişcare către orele trei. Judeţele din Banat raportau o concentrare circulară-de maşini maghiare şi iugoslave către Timişoara, începuse circul mare. Partea paşnică a acestuia. Căci, pînă la intrarea în oraş, nimic nu se putea întîmpla.

Către prînz, am primit, DSS , o informaţie internă. Tulburările începuseră în Timişoara. Laszlo Tokeş, preot reformat, agent al revizionismului maghiar şi al serviciului secret „vecin şi prieten". Nu-l ştiam pe tip, daruria plăcut legenda. De mult nu mai auzisem de un spion cu legendă de preot. Interesant mi se părea şi faptul că înainte ca tulburările să fi atins dimensiuni observabile, vreo douăzeci de diplomaţi din Bucureşti au plecat către Timişoara. "Ştiau dinainte ce va urma, Aşa am aflat noi cam cine lucra cu bubulii.

Unitatea specială anti- KGB ne-a informat că unii „dizidenţi" filosovietici au început să-şi petreacă nopţile pe la locuinţele diplomaţilor ruşi şi polonezi. Cică, acasă le era frig. Era şi normal, nu ? Rezidenţa sovietică, identificată deja, se mişca foarte activ prin Bucureşti. Realiza contacte, dădea telefoane. Puneau în mişcare aparatul păstrat în conservare. Scoteau capacele de la conserve. De la toate. Inclusiv de la boşorogi de optzeci de ani. Orice glas conta pentru faza următoare.

Aleşii poporului nu dădeau semne de viaţă. Nu muriseră, dar nu prea ştiau cum să rezolve problema fără

zgomot Asta-i durea pe ei acum. N-am mai răbdat şi l-am abordat direct pe Bătrîn :

- Tovarăşe general, încă se mai poate face ceva. Dacă dăm lovitura de stat şi anunţăm poporul prin televiziune că totul e terminat, invadatorii nu mai au ce face,

- Ba au. Obiectivul lor principal este lichidarea serviciilor secrete. Dacă dăm noi lovitura de stat, întorc foaia. Ne acuză de a fi slugi ale imperialismului care lovesc în cuceririle revoluţionare ale poporului. Pricepi ? Dacă încercăm ceva, trec de partea lui Ceauşescu şi lichidează „rebeliunea antidemocratică". Merg pe două variante. La urmă, scapă şi de Ceauşescu. Numai că-l vor pune în sarcina noastră.

- Dur de tot Ce facem,

- îi lăsăm să se descopere. Conservăm forţele. Evităm războiul civil,

- Aţi încercat să discutaţi cu cei de la Armată şi Securitate ?

- Nu e cazul. Ceauşescu ştie pe cine a pus în funcţii mari.

Abia în seara zilei de 16 decembrie, am reuşit să intrăm în legătură cu rezidentul de Timiş. Raportul său, sec, prindea ceea ce era esenţial. Ceea ce nici un jurnalist n-a prins în faza iniţială : în Timişoara începuse războiul psihologic. Se distrusese mult pentru a se crea senzaţia de-haos, pentru a încuraja populaţia să se revolte.

Se trăsese puţin, de către forţele armate. Şi nu în plin. Căzuseră oameni, morţi şi răniţi. Majoritatea din ricoşeuri ori din gloanţele scăpate de frică, de tineri soldaţi. Arestările nu scoteau la iveală nimic important. Era şi normal. Organizatorii nu ieşeau deloc în faţă. Porneau revolta şi plecau în alt loc. Poporul nu ieşea masiv în stradă. încă nu ieşea.

A doua zi, raportul era ceva mai complet, Se răspîndeau cu insistenţă zvonuri despre sute, ba chiar mii de morţi. Erau atacaţi membrii de familie a unor cadre din Armată, pe motiv că soţii ori părinţii lor trăseseră în populaţie. Trupele de comando maghiare lansaseră în oraş un pluton de „distrugători", din care muriseră cîţiva. Trei dintre ei fuseseră identificaţi cu precizie. Fotografiaţi. Filmaţi.

Am privit întrebător la Bătrîn :

- De ce tace Ceauşescu ? Acum e momentul să dezvăluie intervenţia.

- Cremene, îţi voi spune un secret. Ceauşescu se face| că nu ştie despre ce e vorba. Nu a informat pe nimeni de documentele aduse de noi. Nici măcar pe cei de la Armată. Se teme, că, în faţa marii primejdii, va fi trădat. Preferă să minimalizeze situaţia. Şi mai are un as în mînă. Unul dintre agresori l-a asigurat de sprijinul său.

- Cum aşa ?

- Simplu. Au contactat pe ataşatul militar de la Belgrad şi l-au anunţat în detaliu despre atac. Fără a preciza că şi ei fac parte din gruparea de agresiune.

- Pervers.

- Da. Foarte pervers. Vor să dea o lecţie omenirii. Pe spatele poporului român.

- Cum aşa ?

- Simplu. De zeci de ani, cetăţeanului din Vest i se prezintă în cele mai negre culori socialismul. Pericolul socialist şi comunist justifică imense cheltuieli de înarmare, de întărire a serviciilor secrete. Şi acum, la apusul experienţei comuniste, ce vede cetăţeanul din Vest ? Nimic spectaculos. Comunismul cedează paşnic. Deloc fioros. Cu sărbători. Asta nu cadrează cu teoria. Poate crea alte gînduri. Poate schimba concepţii. Se pot trezi drogaţii cu ideologie. Concluzia : Trebuie organizat un s’how cît mai sîngeros, trebuie

determinată o reacţie de oroare mondială la adresa dictaturii comuniste. Ghinionul nostru că am fost aleşi pentru demonstraţie ! Ghinionul lor că ştim. Şi că la noi n-a fost comunism. Nici măcar o zi. A fost ocupaţie sovietică. A fost liberalizare. A fost dictatură de clan. Demonstraţia va eşua. Plătitorii de impozit din Vest vor descoperi şmecheria.

Pe data de 18 decembrie, situaţia a fost staţionară. Muncitorii din Timişoara au ieşit masiv pe stradă. Focurile de armă au încetat. începea adevărata revoluţie română. Revoluţionarii au constituit gărzi proprii. Au stăvilit distrugerile şi jafurile. Au oprit violenţa. Asta era revoluţie! Da ! Primele elemente din Armată au pactizat cu revoluţionarii, insuflînd curajul necesar continuării. Din păcate, printre revoluţionari, s-au insinuat şi elemente diversioniste, bine dirijate din exterior. Arma de bază : zvonul, menit să provoace război civil.

Sursele din zona întîi de acţiune ne-au semnalat că unităţile de paraşutişti din Ungaria erau deja în stare de alarmă. în URSS , gruparea de intervenţie se forma în zona Leningradului, departe de graniţa românească. La bulgari, era linişte aparentă. Forţele NATO din Europa nu dădeau încă semne de trezire.'

- Ce concluzie tragi, Cremene ?

Bătrînul voia să ştie dacă mai eram încă isteţ. Parcă mai folosea !

- Partenerii de intervenţie au încercat să-şi fure reciproc prada. Unii au intrat în acţiune cu cîteva zile înaintea celorlalţi. Nu cu mult. Cu maximum trei zile. Ungurii şi sovieticii. Ungurii şi mai lacomi decît Ivan.

- Cum folosim decalajul ?

- îi povestim unchiului Sam ce băieţi răi ocroteşte sub aripa sa.

- Just. Dă-i drumul;

Am făcut telegrama către externe. Ne jeluiam unchiului Sam că Ivan cel rău a dat iama pe la noi. Ne prefăceam că nu ştim de pactul comun.

Pe 19 seara, eram în poziţia cehoslovacilor. Cea din august 1988. Toate serviciile secrete din ţările Tratatului de la Varşovia ieşiseră la atac diversionist. Ştiam că lucrează sub coordonarea KGB . Nu puteam să'cred că atît de profund.

Est-germanii au atacat primii. Ştiam, teoretic, ce înseamnă o intoxicare masivă prin mass media, dar nu| puteam încă să-mi cred urechilor. ADN -ul anunţa că la Timişoara sînt circa 4 000 de morţi. Asta putea să o creadă | un ţugulan prostit de politrucii lui Ceauşescu, dar""nu o agenţie de informaţii. Trosneau cu gulgute" otrăvite de suna mapamondul. Erau, însă, prea otrăvite. Periculoase şi pentru ei. Le-am urat în gînd amicilor de la STASI să nu închidă ochii pînă ce nu vor vedea o cruciadă similară îndreptată împotriva lor.

Către miezul nopţii, agentul ICAR, Infiltrat în CI'A,, departamentul Radio Europa Liberă a transmis codificat următoarea telegramă : Agenţii pentru România au sosit la Bonn. Pacepa printre ei. întocmit un material pentru post, potrivit căruia, la Timişoara, sînt 4632 morţi, 1282 răniţi, 13214 atestări, 7613 condamnări la moarte. Sursa citată - Securitatea. Nu s-a permis emiterea. S-a ordonat biliardul. ICAR.

Bălaiul a recepţionat telegrama, a citit-o pe îndelete şi a rostit calm :

- Bufallo Bill s-a prezentat la randez-vous;. Văcarii lui Sam vor să cîştige timpul pierdut
- Ce-i ?
- Citeşte !

Am citit. Ultima speranţă cădea. Unchiul Sam din visurile copilăriei mele venea la pradă. La fel cu ceilalţi borfaşi. Nu mai puteai găsi un gentleman pe planeta asta.

în dimineaţa zilei de 21 decembrie, omul nostru din Marele Stat Major al Armatei ne-a comunicat că forţele NATO din Europa au intrat în alertă. Asta nu mai era glumă. Şi nici nu mai era explicabil. Prea multe forţe pentru amărîta de România. Ceauşescu suflase-n ciorba bubulilor. Pînă la cel mai înalt nivel. Pedeapsa urma să fie exemplară. Pentru întreaga omenire. Să ştie cine e stăpînul. Şi să-i respecte ordinele.

La cîteva minute după ce am aflat că întreaga lume capitalistă şi socialistă se lansase către România, a funcţionat şi biliardul american. Iugoslavii şi ungurii au început să transmită ştirile fabricate de CI'A. Imediat, Europa Liberă le-a preluat şi dă-i bătaie. Biliard.

- Interesantă mustărie, a început Bălaiul. Dacă te~ai lua după forţele implicate, ai crede că sîntem posesorii unor averi fabuloase. Ori a unei arme capabilă să subjuge întreaga planetă.

- E o idee, i-am răspuns eu dus pe gînduri. îmi venise ceva în cap. Ceva încă neclar. Totul pornea de la imensa' desfăşurare de forţe. Mult prea mare pentru o ţară ca România. Mult prea mare pentru o demonstraţie anticomunistă. Enormă faţă de efectivul serviciilor secrete şi armatei române. Altceva se ascundea în spatele masivei mobilizări de forţe. Nici măcar ura cumplită a bubulilor la adresa lui Ceauşescu nu putea explica acel altceva.

Am pus capul pe masa plină de hîrtii şi am închis ochii. Eram prea obosit să văd ceva. Am aţipit pentru cîteva clipe. Cînd m-am trezit, nu-mi aminteam să fi visat ceva. Dar, ştiam. Ştiam tot.

- Bălaiule, lasă naibii hîrţoagele ! Nu folosesc la nimic. Circul va continua. Dar, fără spor. în calea destinului nu te poate pune nimeni. Nici măcar o cruciadă planetară. Destinul e în mîna Lui.

- Aiurezi, juristule ? Uite, colea, depeşa din Franţa. De la agentul RAICU. Lumea liberă cere intervenţie mi-

litară împotriva sîngeroasei dictaturi. Morţii inventaţi cresc vertiginos. Genocid. Asta se încearcă...
Ce spun cei de la Securitate şi Armată ?

- în Timişoara nu mai moare nimeni. De două zile,] Poate, chiar, de trei.

- Asta-i adevărul. Mai departe e teatru. Un teatru sîngeros. Nu foarte deştept, însă. Bun pentru ţugulani. Dar, numai pentru trei zile. Pînă se deşteaptă.

În noaptea de 21 spre 22 decembrie, tehnicienii ne-au anunţat că, din interceptările convorbirilor purtate între înalţi bubuli din partid şi administraţie, rezultă că aceştia colaborează cu maghiarii. Mai mult, că au ajuns la o soluţie de compromis : toţi vor da vina pe Securitate şi vor îndrepta Armata asupra ei. Miroase a război civil.

FULGERUL ALBASTRU.

Bătrînul ascultase cu atenţie materialul întocmit de tehnicieni. Planul de contrapunere a Armatei şi Securităţii îl înegurase. Nu era deloc o glumă. Bălaiul rezumase :

- Reflexul şopîrlei. Inversat la 180 de grade.

Priveam năuc. Nu-l înţelegeam nici pe Bălai, nici situaţia. Ca'om crescut în Armată înţelegeam cît de grav puteau evolua problemele.

-Şopîrlanii ceauşişti, a continuat Bălaiul, nu-şi vor sacrifica coada. Asta face numai o şopîrlă proastă. Ei vor sacrifica capul, pe nea Nicu. Şi vor rezista, fiecare cu privilegiul său. Vor da toată vina pe un singur om.

Am privit către Bătrîn :

- îl anunţăm pe Ceauşescu ?

- Nu, nu i-ar mai folosi la nimic. Nici nu ne-ar crede. Oamenii pe care i-a ridicat în înalte funcţii politice şi de stat se pregătesc să-l lichideze. Tu ai crede aşa ceva ?

Nu, n-aş fi crezut. Mai ales dacă aş fi avut concepţiile politice ale celui mai iubit fiu al poporului. Nu mai putea face nimic. Chiar dacă s-ar fi trezit. Armata îl ridicase la putere, cu ani în urmă. Acum, se întorcea roata. Cîţiva boşi de la Armată hotărîseră că trebuie sacrificat. La sugestia cîtorva boşi din politică. Toţi ceauşişti. Adică, ridicaţi de Ceauşescu în funcţii la care nici competenţa, nici ţinuta morală nu le-ar fi permis să ajungă. Destinul rîdea ca de o glumă bună. Cam sinistră, dar bună.

Bătrînul l-a contactat pe telefonul scurt pe generalul Vlad, şeful DSS , informîndu-l în- termeni reci că aparatul informativ va fi decimat în cadrul unei înscenări. I-a sugerat să dezarmeze oamenii şi să-i predea la Armată pentru a evita un război civil. Sau, lichidarea integrală. După ce a terminat convorbirea cu Vlad, Bătrînul mi-a ordonat "să întocmesc o notă completă cu privire la conspiraţie şi s-o trimit prin curier ministrului apărării naţionale, generalul Milea. Nota a ajuns la generalul Milea în dimineaţa zilei de 22 decembrie, ora 4,00.

Bucureştiul era deja cuprins de evenimente complexe : intervenţie străină, revoltă populară şi o lovitură de stat În pregătire.

Aflasem la ce folosea carnea din prăvălia moscalilor. Aveau musafiri. Vreo sută. Majoritatea tineri, tunşi cam scurt, solizi, îmbrăcaţi elegant. Mulţi dintre ei, asiatici, în dimineaţa zilei de 22 decembrie au renunţat la friptura de la Antefrig. Au plecat prin oraş. Fiecare în alt cartier. ; Să-şi recunoască locurile din care urmau să acţioneze în cadrul „revoluţiei". Nici eu, crescut în Armată, nu cunoşteam atît de bine unităţile militare din Bucureşti cum le cunoşteau ei. Trădarea se produce numai la nivele foarte mari... Aşa îmi spusese Bătrînul la prima lecţie. Aveam , prilejul să mă conving. Da, nu puteau trăda soldaţii ori subofiţerii. Nici ofiţerii

obişnuiţi. Trebuiau să trădeze generalii. Nu toţi. Cîţiva erau de ajuns. Cîţiva şcoliţi prin ţara muscălească. însuraţi cu Katiuşe. încălziţi la sîn de cel mai iubit fiu al poporului... Sau, racolaţi de bubuli. Pe bani grei.

în stradă se ducea şi o luptă curată. Una demnă de tot respectul. A celor cu mîinile goale, dar hotărîţi să învingă dictatura. Asta era adevărata revoluţie. Cea divină şi curată. Nemînjită de trădare şi conspiraţie externă. Am, dat glas gîndurilor :

- Bălaiule, ce crezi că ar face tinerii ăştia care luptă în stradă dacă ar afla că sînt masa de manevră a unei intervenţii străine ? Şi a unei lovituri de stat ?
- De unde să ştiu eu ? întreabă-i direct.

Era o idee. Am trimis cîţiva ofiţeri din Serviciul Ope-' raţiuni Speciale în stradă. Să lupte ca revoluţionari, Să înţeleagă exact care era situaţia. Să desprindă masa de manevră de intervenţioniştii străini şi de puriştii băştinaşi. Primul raport de la ei l-am primit către ora 8.30. Suna interesant: Tinerii revoluţionari sînt foarte hotărîţi; Nu par a fi incitaţi de agenţi. Totul se desfăşoară din impuls local. Lozinca cea mai penetrantă - Vom muri, dar vom fi liberi!
Repetă !

Vocea Bătrînului. Am recitit raportuL

- Vom muri dar vom fi liberi!
- Da, a spus Bătrînul dus pe gînduri. Fulgerul albastru. A înflorit" fulgerul albastru. Cruciada împotriva României a eşuat.

Nu mai era nimic de spus. în faţa imensului pericol care ameninţa să ne şteargă de pe harta lumii ca stat şi ca popor, tăinuitul foc dacic se aprinsese. Şi ardea, ca un fulger. Un fulger albastru. Străbuna chemare la luptă, Vom muri, dar vom fi liberi, ţîşnise aparent spontan pe buzele revoluţionarilor. Nimic nu e spontan în lumea noastră. Nimic nu e în afara voinţei Lui. A Dumnezeului străbunilor noştri.

Peste vreo oră, am primit informaţii- de la cercetaşii chimici. în Bucureşti se răspîndise un puternic gaz halucinogen, insesizabil pentru organele de simţ omeneşti. Cruciaţii aveau nevoie de un popor drogat, apt de a fi influenţat psihic prin ştiri şi imagini anume fabricate. Nu mai era nimic de făcut. Evenimentele trebuiau lăsate să evolueze conform destinului. Şi scenariului bubul. Nu era încă timpul să intervenim.

Am primit cu calm vestea morţii ministrului apărării naţionale. Oricum, era condamnat. Şi, prin el, Armata. Nu puteam paria că se sinucisese. Nu încăpuse în planul de lovitură de stat şi fusese ajutat să se sinucidă. Probabil aşa se întîmplase.

Mulţimea trecea pe sub ferestrele Octogonului scandînd lozinci. Foarte hotărîtă. Bătrînul îi admira tăcut, dus pe gînduri. Bălaiul, tip practic, a pus întrebarea fundamentală :

- Cîţi vor regreta că au ieşit în stradă ! Cîţi vor duce-o mai prost ca înainte ? Cîţi ar mai lupta, dacă ar şti de intervenţia străină şi de lovitura de stat aflată în pregătire ?

Eram nişte spectatori mai deosebiţi. Deşi piesa se juca premieră, noi cunoşteam conţinutul. Citisem scenariul. Urma actul trei, lovitura de stat. Aşteptam ca persoane binevoitoare şi devotate" să-l convingă pe Ceauşescu să-şi mu’te cartierul general la comandamentul de rezervă din Snagov. Unde, chipurile, îl aşteptau trupe fidele. Unde, conform scenariului, urma, fie să se sinucidă, fie să fie linşat de populaţie. Slabi scenarişti. Total 'neinspiraţi. Am spus eu că România e o ţară specială. Unde foarte multe lucruri merg pe dos decît în altă parte. Şi unde cea mai mare minune ţine numai trei zile. Unde dreptatea a fost mîncată de cîini în ziua în care s-a născut'. Unde rostirea adevărului constituie o crimă gravă, pasibilă de pedepse foarte aspre.

Pe la prînz, cam toate informaţiile primite de la rezidenţele judeţene vorbeau de un singur lucru : Agresorii şi agenţii lor răspîndeau insistent zvonul potrivit căruia Securitatea ar avea efective imense (circa 700 000 de oameni), ar fi sprijinită de mercenari străini (mai ales arabi), şi ar lupta pentru menţinerea dictaturii, pentru apărarea lui Ceauşescu. Faza întîi a războiului civil începuse. O singură informaţie îmbucurătoare : Securitatea Tîrgo- vişte arestase pe soţii Ceauşescu. Ştirea trebuia transmisă prin televiziune şi tot războiul civil cădea. Numai că televizioniştii n-au transmis-o.

Dumnezeu avusese grijă de noi. Să nu ajungem să ne omorîm unii pe alţii. Soţii Ceauşescu fiind prinşi, nu se mai putea înscena nici un fel de război. Aşa credeam eu. Bubulii erau de altă părere. O părere care urma să secere încă multe vieţi nevinovate. 60 000 de vieţi, conform scenariului pregătit şi aplicat. Numai 1127, în fapt. Cineva, acolo, sus, ne iubeşte. Nu ne-a lăsat să ne mînjim mîinile cu sîngele fraţilor noştri. Căci noi sîntem din neamul lui Cain. Nici al lui Iuda.

Am încercat să verificăm pe ce cale ajungeau informaţiile falsificate la Armată, deoarece sursele noastre ne indicaseră cadre militare drept răspîndaci a cifrelor aberante, Contraspionajul militar nu mai putea fi contactat.

I se tăiase toate legăturile telefonice. Am încercat o variantă de rezervă: să contactăm direct C’I-ştii din Marele Stat Major. Legăturile telefonice erau tăiate. Pentru toţi. Bălaiul s-a întors către mine alb la faţă. Un dur ca el nu se pierde uşor cu firea : .

- Armata a trădat ! Pentru a doua oară în jumătate de secol.

M-am pomenit răspunzîndu-i în dialect. Eram şi eu zguduit de cele constatate:

- Şezi ghinişor, Bălaiule. Armata română n-a trădat niciodată decînd o ştim noi. Poate au trădat ceva ştabi.

Asta este o meteahnă locală, destul de veche. Dar Armata nu e formată din patru-cinci ştabi. Armata nu poate trăda. Niciodată.

- Eşti un trupete împuţit. Ai auzit ? Au împuşcat C'I-ştii. Exact ca în Cehoslovacia. Crezi că patru-cinci ştabi puteau împuşca toţi C'I-ştii ?

M-am înfuriat. O figură ca asta putea s-o facă nea Gheorghe de pe stradă. Nu un specialist în informaţii:

- Ascultă, securistul lu' peşte! Dacă noi doi, care ne ştim de ceva timp, nu mai credem în unitatea românilor din forţele armate, cum poate să mai creadă trupa din stradă ? Aia bombardată din toate părţile de ştiri false ? Aia atacată de rozătorii scoşi din prăvălia moscovită ?

- Au împuşcat C'I-ştii, a repetat slab Bălaiul. Nu răspunde nici unul.

Argumentul lui avea o oarecare greutate. Putea să dispară un C'I-st, doi, trei, zece. Dar nu toţi. Ceva straniu se întîmpla în Armată. Am luat telefonul „fir militar" şi l-am contactat pe Rugină, un ofiţer din Marele Stat Major, infiltrat personal de mine. Am schimbat cîteva fraze banale. Nu ştiam dacă nu era sub controlul altora. Am închis şi m-am întors către Bălai:

- Adevărul e, ca de obicei, pe la jumătate. Nu i'-au împuşcat. Dar i-au arestat. Şi asta înseamnă tot trădare. C'I-ştii nu sînt cu nimic mai devotaţi lui Ceauşescu decît batalionul de generali avansaţi personal de către dictator.

- Ce crezi că vor face ?

O prostie pozitivă. Vor crea cel mai solid alibi pentru C I-şti. Fiind arestaţi, nu vor putea fi folosiţi pe post de actori în scenariul care urmează. Căci, au nevoie de nişte actori, apărători ai dictatorului, pe care Armata să-i anihileze, salvînd revoluţia populară.

- E greţos. Desgustător. Sub orice limită a demnităţii omeneşti. Unde e onoarea aia a voastră ? Aia militară ?

Mă calmasem deja. Bălaiul nu făcuse armată. Nu ştia ce înseamnă.

- Măi fecior plin de onoare, ascultă aici la moşu' ; Armata are onoare ! Blazon scăldat în sînge. De la Sarmizegetusa la Stalingrad. Ceauşiştii n-au. Ăia mari, ridicaţi de Ceauşescu sus de tot. Ei vor să scape, să ara’te un ţap ispăşitor. Au ales Securitatea pentru că are cele mai mici efective, pentru că nu are armament. Nu e instruită pentru lupta cu arme. Ei sînt cu ochiul şi timpanul, cu zugrăvitul pereţilor, cu... Să-ţi mai spun ?

- Dar sînt nebuni, a exclamat Bălaiul. Şi criminali. Totul e terminat şi ei abia încep măcelul. în loc să lase poporul să hotărască...

- E adevărat. Sînt şi nebuni şi criminali. De frică. Dacă tu ai fi ceauşist, ce ai face ? Dacă tu ai fi beneficiat de toate privilegiile ,,epocii de aur", graţie slugărniciei faţă de dictator ? Dacă tu ai face parte din clan ? Ţi-aduci aminte ce ai spus ? Şopîrla ceauşistă îşi leapădă capul. Să scape. Uite că e ceva mai perversă. Văzînd că poporul e pornit pe fapte mari, îi oferă şi nişte ţapi ispăşitori. Nişte ceauşişti fabricaţi de ei. Să mănînce papara în locul lor. Pricepi ?

- Sînt şi nebuni şi criminali, a repetat obosit Bălaiul. în starea de surescitare nervoasă în care se află mulţimea nu mai poate raţiona. Vor distruge Securitatea. Poate că ne vine şi nouă rîndul. Un stat fără servicii secrete încă n-am văzut.

- O să-l vezi acum. Poate chiar mai de aproape.

- De noi nu ştie nimeni...

- Nu te legăna în vise, Bălaiule. îţi spun ceva, dacă promiţi să cobori pe pămînt.

- Zi-i !

- Nu mai bocii Securitatea. S-ar putea să fim şi noi în budă. Avem doi trădători cunoscuţi.

- Noi nu putem...

- Ba da. Huiban de la Operaţiuni Speciale şi Vărzaru de la Tehnic.

Bălaiul s-a lăsat moale pe scaun, M-a privit un timp tăcut, apoi a izbucnit:

- Şi de ce-i lăsaţi, mă trupete ? Unde ţi-i resteul cu care ai intrat în Octogon ? Vrei să dai pe mîna bubulilor o mie de profesionişti ? Cei mai buni pe care îi are ţara ?

- Şezi ghinişor, Bălaiule. Sînt sub control. Lanţu-i închis. Ciripeau la partid. Şi partidul o să aibă necazuri. Mari.

- Aşa-i, a făcut ceva mai calm, Bălaiul. Uitasem. Căzăcelul pătat în frunte o să aibă unele surprize neplăcute de la nea Georgică a lui Buş. Unchiul Sam o să-şi cam bage picioarele în gorbaciovka din România. Şi-n pecere.

- Aşa te vreau Bălaiule. Realist. Şi cu umor. Căci marele s'how încă nu a început. Va fi sîngeros. Căci, ai avut dreptate. Ceauşiştii sînt şi nebuni şi criminali. De frică să nu le cadă scaunele de sub fund.

- Păcat de Securitate. Era un serviciu secret de elită. Bătea KGB -ul.

-- Nu-i mai plînge la mormînt, că n-a murit. Şi nici n-o să moară. Prea ne crezi tîmpiţi pe noi, tru- peţii. Află că n-o să-i împuşte. Armata se va trezi, nu te teme. Şi n-o confunda cu cei o mînă de ceauşişti ori bubuli care o manipulează în aceste clipe. Armata are onoare. Blazon scăldat în sînge. De la Sarmizegetusa la Stalingrad. Asta să-ţi intre în cap ! Dacă vrei să rămînem prieteni...

-- Eşti un trupete căpos şi pătimaş. De aceea îmi eşti atît de drag.

- Fără declaraţii de amor. Nu-s disponibil. Şi nici na cred că o pot concura pe Ninete.

Bălaiul mi-a întins mîna ceremonios. Pace ! Pace !

Ceauşiştii nu voiau însă pace. Ura populară trebuia canalizată către ceva. în caz contrar, ţugulanii a şi început să gîndească. Şi să ia la întrebări pe fiecare ceauşist în parte. Pe fiecare privilegiat. Pe fiecare periuţă, carierist, sforar, activist. Pe fiecare fiu, ginere, nepot ori altă rudă de-a clanului ridicată cu pile în funcţii. Pe fiecare tip care în numele socialismului se îmbogăţise ori călcase în picioare oameni...

Ceauşiştii erau mulţi. Huzuriseră în epoca de aur. Nu erau dispuşi să renunţe. Cu atît mai puţin, să plătească. Mafia legată printr-un complicat sistem de interese şi şantaje reciproce înţelegea să supravieţuiască prin sacrificarea unei instituţii statale - Securitatea. Că, fără servicii secrete, România urma să devină o colonie a intereselor străine, nu conta. Aşa cum nu contase faptul că majoritatea românilor flămînziseră şi făcuseră frig în timp ce ei se lăfăiau.

Pe la ora 16.00, Rugină, singurul care mai funcţiona în Marele Stat Major, ne-a comunicat că bubulii pregătesc o diversiune împotriva Unităţii Speciale de Luptă Antiteroristă. Singura unitate din Securitate instruită pentru luptă armată. Nu erau mulţi, maxim 800 de oameni, clar erau tari. Dacă erau atraşi în înscenare, ieşea prost de tot. O singură soluţie ; să-i anunţăm pe uslaşi. Am făcut-o urgent. Prin telefon. Le-am sugerat să deschidă porţile unităţii, să permită intrarea revoluţionarilor în local. Mai bun alibi ca ăsta nu se putea. Bălaiul îşi revenise :

- Ce-or să mai dea din coadă bubulii cînd or vedea că nu le iese pasenţa ! Nu fac ei rost de 60 000 de cadavre, cît prevede scenariul, nici dacă dau cu bomba atomică. Cineva, acolo, sus ne iubeşte. Le dă peste labe.

Asta simţeam şi eu. Nici una dintre măsurile planificate de invadatori nu reuşea. Cu tot concursul fanatic al ceauşiştilor care trecuseră de partea lor. Ceva mai presus de înţelegerea omenească se opunea înscenării. Fulgerul albastru ! Şi cei din munţi ! Forţa psihică dejuca acţiunile adversarului. Iar, deasupra tuturor, simţeam mîna Lui.

Cînd, în sfîrşit, conform scenariului, au apărut în ecranul televizorului Ştefan Brateş, Victor Ionescu şi un doctor care pretindea că „securiştii au aruncat în aer depozitul de sînge de la Spitalul de urgenţă" Bălaiul a rînjit sarcastic :

- Nimic nu-i mai valabil în lumea asta mare decît să ştii dinainte cum e piesa. Acum, ceilalţi doi tipi, Ionescu şi Brateş, vor anunţa că 1500 de antiterorişti-terorişti atacă sediul televiziunii.

Era pe faţă. Cei doi actori ai piesei bubule au transmis cam bîlbîit informaţia precizată de Bălai.

- Se penalizează, a mîrîit Bălaiul. Nu au fost prea credibili. Nu suficient de dramatici. Şi s-au bîlbîit în definirea atacanţilor. Bubi-boy nu e un regizor de calitate.

- De ce crezi că cheamă oamenii în jurul televiziunii ?

Asta nu era scris în scenariu. Era improvizaţie. De ultimă oră. Ivan înţelegea să ţină cu dinţii de prada lui. Căci. băiatul ăsta cam modest la minte, crescut în tundră, nu înţelegea un fapt ; Ianoş, flăcăul din pustă, partenerul său de afaceri, era pe cale să-i tragă clapa. Să înşface un hartan mai mare. Amîndoi se agitau într-o scenă de pan- tomimă, sub privirile îngăduitoare şi zîmbetele de superioritate ale bunelor noastre rude, unchiul Sam şi vărul Iţic.

Pe seară, băieţii de la Operaţiuni Speciale ne-au comunicat că ambasada sovietică din Bucureşti primise oaspeţi de seamă : Ion Iliescu, Petre Roman, Silviu

Brucan şi alţii. Aşa o revoluţie se încinsese în Bucureşti, de pocneau posturile de televiziune din toată lumea de imagini ,şi ştiri. Numai că toate erau trucate. Deformate. Falsificate. grosolan de tot.

Pe 23 decembrie, au început să ne sosească informaţii de la oamenii de afară. Toate însoţite de întrebarea : E adevărat ? Cum se poate întîmpla aşa ceva în ţara noastră ? Nu era adevărat, dar întreg globul era inundat de ştiri false. Agresorii se întreceau în a fabrica şi transmite ştiri cît mai sîngeroase, cît mai crude, cît mai bestiale. De atîta fantezie bolnavă se ţicniseră. Uitaseră că prima lege a dezinformării este ca ştirea să fie cît de cît aproape de realitate. Cît de cît credibilă. Vecinul Ianoş, în special, trosnea cu minciuni sfruntate şi sugera tot mai insistent dreptul de intervenţie. Marii boşi ai ţărilor din Vest care nu fuseseră chemate la chermeză" credeau şi cădeau în plasă. Francezii, belgienii, olandezii, italienii n-aveau nici un deget înfipt în sîngeroasa plăcintă românească, dar luau poziţii oficiale, pe linia dreptului de a interveni în favoarea unui popor „torturat bestial şi lichidat în condiţii inumane de franctirorii Securităţii, teroriştii arabi şi trupele de ieniceri ceauşişti."

Franctirorii cu pricina erau dezarmaţi, cu revoluţionari în unităţi, asistînd la spectacol. Ocazional, se întrebau ca orice om cu mintea întreagă : Cine p...a mă-sii trage ? Căci de tras, trăgea cineva. Şi-i răspundea altcineva. Jocul fusese bine pus la punct. Trăgea cîte un invadator. Nu mult. Un singur foc, de iniţiere. Răspundea Armata. Masiv. Cu focuri de tunuri, tancuri, mitraliere, pistoale mitraliere. La întîmplare. Perfida dezinformare bubulă o dezorientase. Şi nu numai asta Lipsa de instruire, specifică perioadei ceauşismului, o transformase în ceva de paradă, de demonstraţie. Ceva nedefinit exact. Ceva care participa la plenare de partid. Ceva care cînta pe

„marea scenă a ţării" - Armata, onor comandantului suprem. Ceva care săpa canale ori aduna porumbul de pe cîmp. Ceva care minţea; la fel cu întreaga societate, că a obţinut numai calificative de bine şi foarte bine. Ceva în care politrucii tăiau şi spînzurau. Ceva în care competenţa nu se putea dezvolta, căci ceauşismul şi pilăraia o sugrumau. Ceva în care demnitatea şi onoarea tradiţională erau mînate de o educaţie idioată şi de o plată mizerabilă. Ceva în care regulamentele şi legile erau numai pentru cei mici, care nu făceau parte din clan. Ceva în care trebuia să lucrezi cam pe furiş pentru binele ţării. Să nu se afle că te interesează şi patria. Ceva dezinformat şi minţit în spiritul „epocii de aur". Ceva asigurat bine, cu oameni ai clanului plasaţi în puncte cheie. Să nu cumva să se trezească românul, să spună că el a jurat credinţă ţării şi nu lui Ceauşescu. Ceva mînat de corupţie la înalte niveluri, unde se aflau exclusiv oamenii clanului ceau- şist. Ceva umilit şi totuşi, rezistent. Ceva în care mai scînteia oţelurile lui 1877, 1916, 1941.. Ceva în care se întorcea spiritul şi gîndul cutezător al Mareşalului Antonescu. Ceva din care trebuia să iasă Armata adevăratei Românii independente.

Asistam neputincioşi la desfăşurarea sîngeroasei înscenări. Minciunile erau uşor de anihilat, dar cine avea chef să afle adevărul ? Bubulii calculaseră exact impactul unor ştiri fabuloase asupra psihicului cetăţeanului român, avid de senzaţional, lipsit de cea mai elementară informaţie timp de ani de zile. Orice fel de informaţie i-ai fi dat, o înghiţea cu sete, ca pe o hrană salvatoare. Hrana era otrăvită. Mortală în multe cazuri. Căci, în multe cazuri, oamenii au murit ori au ucis din cauza acestei hrane pregătite în bucătăria bubulă.

Securitatea fiind deja anihilată, mai putem schimba din cînd în cînd informaţii cu oamenii de nădejde din

Marele Stat Major. Nicolae Militaru preluase conducerea Armatei şi asta urma să se simtă. Ivan cîştigase un punct valoros. Crăpa de invidie Sam. Şi de durere, România.

Securitatea şi Miliţia nu aveau în dotare avioane, elicoptere, tancuri ori alte maşini de luptă. Şi totuşi toţi, inclusiv Armata, erau convinşi că elicopterele care veneau asupra unităţilor militare erau inamice ; ceauşiştii produceau o dezinformare criminală pentru a deturna atenţia poporului de la propriile persoane. Gloanţe vidia nu există în întreaga lume. Şi totuşi, pînă şi Armata credea că „terorişti securişti" folosesc gloanţe vidia. Generalul Nuţă era mort, doborît cu tot cu elicopterul militar care îl aducea la Bucureşti. Bubulii l-au înviat, l-au pus în faţa unei „coloane de blindate de la Cîmpina" şi l-au trimis să atace Capitala. I-am strigat în telefon lui Rugină : Spune-le celor de la voi că Nuţă e general de artilerie. Nu ar ataca Capitala nici dacă ar fi viu. Doar ştiţi că-i mort! Doar ştiţi că miliţia nu are blindate ! Zadarnic ! Toată dezinformarea viza să creeze terorişti. Să arate poporului şi lumii întregi terorişti fanatici. în baza acestei variante de dezinformare, au fost împuşcaţi ca nişte cîini circa treizeci de tineri elevi de la Cîmpina, care fuseseră chemaţi la Otopeni pentru colaborare. Era o crimă. Ceauşiştii erau de un cinism chiar mai cumplit decît al bubulilor, în a căror subordine se puseseră pentru a-şi salva pielea şi privilegiile.

Circul morţii continua şi în zona Marelui Stat Major. Cine ar fi avut curajul să atace cu arme uşoare un minister al apărării înconjurat de tancuri, blindate uşoare, unităţi de gardă ? În care erau efective atît de numeroase, încît se călca pe picior om cu om ? Şi totuşi, trebuia să se prezinte poporului şi lumii întregi nişte terorişti atît de fanatizaţi, atît de instruiţi şi dotaţi cu tehnică de luptă, încît aveau curajul să atace o

asemenea redută inexpugnabilă. Greierele care au planificat şi pus în aplicare acest plan aparţineau unor nebuni şi criminali. Prin diversiunea organizată, militarii armatei au fost determinaţi să se ucidă între ei. Se trăgea de pe clădirile Marelui Stat Major, ale Centrului de calcul, ale Hotelului militar, ale Autobazei. Rugină m-a sunat cu lacrimi în glas : militarii Armatei se împuşcau între ei, convinşi că se bat cu teroriştii. Era criminal şi nebunesc ce se întâmpla. Ei spun, a precizat Rugină, că trupele de terorişti care ne-atacă din cimitirul Ghencea sînt conduse de C'I-şti.

- Vezi că tot îi împuşcă ? m-a interpelat Bălaiul. Foarte calm. Forţat de calm.

N-am răspuns nimic. Nu mai. aveam argumente. Deocamdată. Diversiunea bubulă făcea ravagii. Oamenii nu mai aveau timp să gîndească. Trăgeau. în întreaga România se suspendase raţiunea şi intuiţia. Şi încrederea. Funcţiona numai argumentul Kalaşnikov. .Sau tun. Sau tanc. Clădirea Bibliotecii Centrale fusese distrusă în totalitate. Deşi nu exista nici o persoană în ea. Cultura română trebuia făcută zob. Iar vina trebuia aruncată pe ,,terorişti- securişti". Pentru a trezi oprobriul întregii lumi civilizate. Pentru a servi întregii lumi civilizate un exemplu de ce poate face o dictatură comunistă. Pentru ca plătitorul de impozit din Vest să nu se simtă înşelat, în aşteptările sale. Pentru a cînta prohodul mondial al comunismului pe spatele unui singur popor. Pentru că nu era normal ca societatea comunistă să dispară paşnic. S-ar fi supărat plătitorii de impozite. Ar fi pierdut încrederea în propaganda bubulă.

Şi totuşi, ţugul'anul român nu e deloc prost. La început, a înghiţit cu voioşie gulgutele otrăvite. După o zi, au început să apară sceptici. Chiar din rîndurile revoluţionarilor. Puneau întrebări jenante. Cum ar fi : în cine tragem ? Unde sînt teroriştii ? De ce în balconul în

care s-au adunat mărimile destinate a lua puterea nu trage nimeni, în timp ce clădirile alăturate sînt făcute zob ? De ce au fost ucişi revoluţionari de-ai noştri numai pentru că erau bruneţi ? Unde sînt ienicerii ? Unde sînt catacombele din care ies teroriştii ?

Spre marea mea bucurie şi satisfacţie. Armata întreba şi ea : Cine sînt cei care au fost aduşi în fruntea noastră ? De ce sîntem puşi să scoatem morţii din mormintele de la Ghencea cu rachete de, aviaţie ? De ce au fost eliberaţi teroriştii prinşi de noi ? De ce s-a cerut oficial şi public sprijin sovietic, atîta timp cît această ţară are propria Armată ? De ce s-a distrus contraspionajul militar, atîta timp cît în nici o altă ţară din lume nu mai există o astfel- de situaţie ? De ce plouă cu stele pe umerii ceauşiştilor şi acoliţilor săi ? De ce nu găsim nici un terorist viu sau mort ? Cine sînt cei care vorbesc în numele nostru ? Cine sînt cei care s-au urcat la putere ?

Era bine. I-am dat un ghiont Bălaiului : - Vezi, asta-i Armata noastră. Cea cu blazonul scăldat în sînge...

Bălaiul era mai sceptic :

- Nu te grăbi. Fiecare boss ceauşist are destul timp să-şi planteze înlocuitori. Pentru a păstra puterea tot în mîna lor. Pentru a continua jocul acesta sîngeros. N-ai înţeles că trebuie cumva justificată lichidarea lui Ceauşescu ?

Care lichidare ?

- Care-o s-o vezi.

- Păi, soţii Ceauşescu sînt arestaţi. E drept că nimeni n-a spus că i-au înşfăcat securiştii. Dar, un proces durează. Mult. Luni şi ani de zile. Mai ales în acest caz. E vorba de un şef de stat.

- Pui pariu că durează ?

- Pun. Pe cît ?

- Pe o ladă de şampanie. La Paris. După ce ieşim din iadul ăsta.

- Ţine. Pe o ladă de şampanie.

Am pierdut pariul. Nu era credibil ce vedeam la procesul soţilor Ceauşescu. Văzusem America d< Sud şi Africa. Văzusem legea călcată în picioare în numele unor interese de stat. Văzusem şi în România destule. Dar un „proces" şi o „sentinţă" ca a Ceauşeştilor nu mai văzusem. Şi totul făcut de mîna oamenilor pe care îi ridicaseră în ranguri şi privilegii. A oamenilor care voiajau pe tot mapamondul în timp ce omul de rînd nu putea să treacă pînă la Ruse, să-şi cumpere un pachet de BT . A oamenilor pentru care existase Snagovul, Predealul, Neptunul cu staţiunile exclusiv nomenclatUriste. A oamenilor care întreţineau haremuri pe banii statului socialist. A oamenilor care manevrau imense fonduri valutare ale statului, scăpînd cîte ceva şi în conturile lor din străinătate. Cîteva milioane de dolari, am vrut să spun. A activiştilor de partid pentru care existau locuri speciale de cazare în fiecare judeţ. Pentru care studiile se făceau pe sărite. Pentru care se organizaseră şcoli speciale. Pentru care...

Speram ca odată cu procesul să se încheie şi circul. Marele circar, Brucan, promisese că, imediat după asasinarea cuplului dictatorial, toţi teroriştii se vor preda. De unde ştia el treaba asta ? La Marele Stat Major se părea că lucrurile se clarificaseră. Legăturile telefonice ale unor C’I-şti fuseseră restabilite. Generalii de Securitate erau adunaţi împreună cu cei din Armată pentru a planifica curăţirea ţării de terorişti. Cum ar mai fi putut prinde vreunul dintre adevăraţii terorişti era o enigmă. Graniţele fuseseră şi rămăseseră deschise. Să iasă oastea lui Ivan. Aia care păpa carne de la Antefrig. Şi oastea lui Ianoş. Cîtă din ea avea chef. Căci unii mai aveau unele treburi prin România.

La o primă numărătoare a morţilor, rezultase în jur de o mie. De şaizeci de ori mai puţin decît planul.

Cruciada eşuase, într-adevăr. Dacă am fi rămas în această fază, era încă bine. Dar', cum să rămîi în faza asta ? Ivan înfipsese la conducere, cu lăcomia specifică, numai de-ai lui : Ion Iliescu, Virgil Măgureanu, Nicolae Militaru, Ştefan Kostyal, Alexandru Bîrlădeanu. Sam avea dreptul să fie nemulţumit. Pînă şi Ianoş înfipsese o tripletă de aur - Laslo Tokes, Domokos Geza, Suto Andraş. Numai el trebuia să se mulţumească cu puţin. Pe bune, nu era deloc kosher. Brucan era triplu, Mazilu nu avea şanse,
Roman era prea tînăr şi neascultător. Alţi doi zăceau la puşcărie, prinşi de contraspionajul român (Răceanu şi Iosif). Cum să se mulţumească? Ca să nu mai spunem de bubuli. Singura lor piesă de valoare, Brucan, prefera să lucreze din umbră. Să tragă sforile. Să anunţe condamnările la moarte. Să le şi pronunţe, uneori. Nu era deloc kosher. Pe bune.

Aşa a început a doua fază a diversiunii. În perioada 26-28 decembrie s-a făcut analiza la înalt nivel bubul şi s-a ajuns la concluzia că treaba eşuase. Agentura de afară, cîtă mai răspundea la apel, ne semnala o mare nemulţumire. în ce consta ? După atîta scandal şi „genocid" nu se putea prezenta nici un terorist. în faţa Marelui Stat Major fuseseră ucişi cîţiva uslaşi chemaţi la cooperare, dar nu erau credibili ca terorişti. Care terorist vine cu maşinuţă blindată împotriva unor tancuri ? Şi cu efective atît de mici ? Şi, mai ales, care terorist atacă o unitate militară de peste o sută de ori mai puternică, mergînd făţiş, la poarta ei ? Nu ţinea. Nişte jurnalişti obraznici, din Vest, începuseră să demonstreze că totul a fost o piesă de teatru. Sîngeroasă şi criminală, dar piesă de teatru. Nimic altceva. Desigur, unii dintre ei, dintre jurnaliştii obraznici, au cam murit. Rămăseseră însă destui care deja puneau la îndoială multe lucruri. Şi în pericol, multe interese.

Trebuia pus un capac. Trebuia reluat războiul civil. Cu orice forţe. Pe data de 28 decembrie 1989, băieţii noştri din Marele Stat Major ne-au anunţat că se pregăteşte o nouă diversiune. Bubulii şi circarii ceauşişti pregătiseră o cantitate mare de fiţuici în care presupuşii terorişti-secu- rişti, susţinători ai lui Ceauşescu, ameninţau cu o mare ofensivă pentru Anul Nou. Ca răzbunare. Crăciunul" a fost al vostru, Anul Nou va fi al nostru - scria în fiţuicile fabricate de criminalii bubuli şi ceauşişti. Mai erau şi altele. în fiecare casă, cîte un mort pe masă etc. Erau cusute cu aţă albă, dar de unde să priceapă ţugulanii asta ? Jurnaliştii români, specializaţi în osanale la adresa celui mai dintre cei mai, nu aveau habar să facă o anchetă serioasă. Poate doar pe la o cramă de pe la un colhoz, dar nu într-un caz de terorism. E drept, unii jurnalişti străini, au arătat că e „făcătură de proastă calitate", dar cine să-i audă ? Ce nu ştiau ţugulanii ? În primul rînd că nici un fel de organizaţie teroristă nu ameninţă înainte de a ataca, pentru a-şi asigura avantajul surprizei. În al doilea rînd, că pentru Ceauşescu nu mai era dispus să lupte nici măcar propriul fiu. În al treilea rînd, că Securitatea fusese dezarmată şi i se număraseră cartuşele, la bucată, de către Armată şi Procuratura Militară. Care alţi terorişti să mai fi fost ? Şi, mai ales, pentru ce să fi luptat ? Singurii care ar fi avut motive să lupte, privilegiaţii ..epocii de aur", se puseseră la adăpost, dînd vina pe Securitate. Şi nu numai atît. Deveniseră peste noapte „dizidenţi", ,.revoluţionari", ..luptători pentru democraţie. Mă rog, jigodii adaptabile la orice situaţie.

Băieţii din Marele Stat Major nu au reuşit să blocheze noua acţiune diversionistă. în baza ei, a început a doua fază a manipulării bubule. Fază pe care oamenii de rînd nu o mai percepeau atît de profund. Nu se mai trăgea, nu mai treceau tancuri pe stradă, nu

mai vedeai uniforme. Şi totuşi, a fost o fază foarte sîngeroasă. Fază care a sîngerat statul român pînă în temelii. în atributele sale fundamentale independenţa economică şi politică, suveranitatea statală şi unitatea naţională.

În timp ce ţugulanul, prostit de dezinformare bubulă, urla cît îl ţinea gura, Jos Securitatea! Securiştii-n mină să ne dea lumină bubulii se înfigeau rînjind în poziţiile din care urmau să călărească naţiunea română. Nu spre comunism în zbor. cum spuneau anumiţi jurnalişti ai „epocii de aur" (azi. mari anticomunişti !), ci către statul de colonie, de stat multinaţional, supus divizării.

În prima etapă a acestei faze, s-au inventat atîtea minorităţi naţionale, încît ai fi crezut că tot globul s-a mutat la noi. Oameni care de generaţii întregi se ştiau români erau îndemnaţi cu insistenţă să-şi declare, de exemplu, naţionalitatea lipovenească. Bălaiul era unul dintre ei. Şi nu s-a putut, abţine. A explodat. La propriu:

- Născătoarea mamii lor de cretini ! Mă Juristule, uită-te la mine ? Am eu moacă de rus ? Neam de neamul meu am fost români şi ei ne fac ruşi ! Juristule, ăştia-s cretini cu diplomă!

Am rînjit. Dureros, dar am rînjit:

- Bălaiule, de mult suspicionam eu că e şi-un rus infiltrat printre noi. Dacă stau şi mă gîndesc bine, aduci oleacă la mutră cu Stenka Razin. Sau, după stilul tău de a trata damele, cu Rasputin.

- Te bag în... a început Bălaiul înrăit." Apoi, s-a oprit brusc, nedumerit :

- Dar asta cu minoritatea mongolă de unde au mai scos-o ? Mongolii n-au fost niciodată în România ?

- Nu te mira. Nici bubuli n-au fost. Nici veneţieni. Nici dalmaţieni.

- De ăştia au fost. Şi sînt încă mulţi. Toţi pătaţi. Toţi latră.

- Bălaiule, începe libanizarea. Nu mai e de glumit. Aşa a început şi Ivan, cînd a venit în excursie cu tancurile, în 1944. A început-o cu minoritarii „asupriţi", a continuat cu infiltrarea de nomazi aduşi din alte zone şi a sfîrşit cu „lichidarea burghezo-moşierimii". Circul se reia. Numai că nu va ţine.

- De unde ştii, a întrebat Bălaiul cam suspicios.

- De acolo. Din munţi.

Eram serios. Şi Bălaiul a devenit serios. Trebuia să facem ceva. Pe cont propriu. Căci noi nu existam în mod oficial şi, deci, nu mai puteam lucra în numele statului român.

În noaptea de Anul Nou, am analizat cu Bătrînul soarta Octogonului. Bubulii ştiau că existăm. De la unii trădători din rezistenţă. Nu ştiau încă unde să ne caute. Că ne vor căuta, nu aveam îndoieli. De îndată ce-şi vor fi rezolvat sîngerosul circ, ne venea nouă rîndul. Dar, octo- gonarii erau nobili. Nu stăteau- la rînd. Mai ales la cel bubul. Am hotărît să scoatem toate serviciile informative peste graniţă. Cu misiunea de a explica exact situaţia. De a prezenta probe. De a convinge opinia publică mondială.

Mai rămîneau în ţară numai rezidenţele teritoriale şi serviciile speciale. Mai puţin de cinci sute de oameni. Nu aveam bani să-i întreţinem, nu mai puteam miza pe nici un fel de sprijin statal. încercasem să-i sugerez Bătrînului un joc dublu : să intrăm în legătură cu noile autorităţi, declarînd o structură infimă dar costisitoare şi să continuăm lupta de eliberare naţională. Căci, eram deja o naţiune ocupată. De serviciile secrete adverse şi de agentura lor. Bătrînul a refuzat, deşi avea o biografie legendară. Nu legendă. Legendară, dar adevărată. Fusese lucrător în SSI şi Siguranţă, făcuse ocnă ca deţinut politic pe timpul kominternismului

pentru că picase pe bec. îl turnase un coleg că pusese în filaj un consilier sovietic. Cum scăpase din ocnă era o taină.

Prin ianuarie, decizia finală era luată. Băieţii de afară urmau să ne sponsorizeze, iar noi să facem afaceri. Cu ei sau cu alţii. Nu importa. Trebuia să facem bani pentru a ne continua activitatea. Era chiar timpul să ne îngropăm în altă dimensiune. După marea bulibăşeală din 12 ianuarie 1990, cînd Iliescu făcuse pipi pe tanc, ţinînd cu dinţii de carnetul roşu de pecerist, ajunsese să înţeleagă un lucru : Distrugerea serviciilor secrete naţionale fusese o eroare. Aşa gîndea domnia sa. Noi gîndeam că era o crimă grea, prevăzută şi pedepsită de Codul penal român, articolul 155 :

Fapta cetăţeanului român sau a persoanei fără cetăţenie domiciliată pe teritoriul statului român de a intra în legătură cu o putere sau cu o organizaţie străină ori cu agenţi ai acestora în scopul de a suprima sau ştirbi unitatea, suveranitatea sau independenţa statului, prin acţiuni de provocare de război contra ţării sau de înlesnire a ocupaţiei militare străine, ori de subminare economică sau politică a statului, ori de aservire faţă de o putere străină, sau de ajutare a unei puteri străine pentru desfăşurarea unei activităţi duşmănoase împotriva statului, se pedepseşte cu detenţie pe viaţă şi confiscarea totală a averii, sau cu închisoare de la 15 la 20 de ani, interzicerea unor drepturi şi confiscarea parţială a averii.

Aşa suna textul legii române. Aşa sună în toate ţările lumii civilizate. Cîţi dintre „eroii" masacrului din decembrie 1989 şi a actelor de distrugere a statului român, care i-au urmat, se încadrează în acest text ? Mulţi, foarte mulţi. Toţi cei care au intrat în legătură cu puteri străine şi cu agenţi ai acestora, cerînd ocuparea ţării sau, cel puţin, ştirbirea suveranităţii ei. Toţi cei

care au provocat războiul civil, cu dureroasele consecinţe. Toţi cei care au subminat politic şi economic statul. Toţi cei care l-au aservit unor puteri străine...

Cam aşa lucram noi în ianuarie 1990. Cu codul penal într-o mînă, cu creionul în cealaltă. Pentru fiecare erou în parte am notat : Numele şi prenumele, datele de identificare, faptele săvîrşite,. probele legale care atestau săvîrşirea lor... Tot ce trebuia în procesul penal. Căci, nu ne îndoiam că mai devreme sau mai tîrziu, poporul se va trezi şi va constata că a schimbat o dictatură locală cu una internaţională. Şi va cere dreptate. Şi legalitate.

Am continuat documentarea toată luna ianuarie şi o bună parte din februarie. Pe măsură ce întocmeam documentele, le verificam şi le autentificam cu semnăturile fiecărui şef. Ne luam răspunderea. O chestie cu care Octogonul ne învăţase chiar cînd fuga de răspundere era lege în întreaga societate socialistă multilateral dezvoltată. Arhiva finală era depozitată în bunker. Acolo unde se odihneau multe piese tari. Toate pentru mai tîrziu, cînd în România se va fi instalat adevărata democraţie. Cele mai tari piese erau cele scăpate de spionii şi contraspionii Securităţii, în zilele de 20 şi 21 decembrie. Erau acolo mii de microfilme şi dischete de calculator, benzi magnetice şi video. Toate demonstrînd trădări grave. Nepedepsite datorită conjuncturii internaţionale. Printre ele, cazul SCORPIONUL. Cazul care mă adusese în Octogon.

Pe data de 27 februarie 1990, Bătrînul a fost împuşcat în timp ce intra în sediu. A căzut exact în faţa portarului. Cineva deconspirase sediul nostru. Hulban ori Vărzaru ? Am dat ordin să fie reţinuţi amîndoi.

Pe Bătrîn îl îngrijea Costin, pe canapeaua din birou. Nu murise din lovitură. Era însă grav rănit. Trebuia operat. Un lucru imposibil de realizat în Bucureştiul

cuprins de amokul terorismului. Costin s-a angajat să rezolve problema de unul singur. Pentru a nu atrage atenţia. Nu aveam dubii că va face tot ce era omeneşte posibil. îl iubea pe Bătrîn cu o dragoste ieşită din comun. I-am dat o maşină cu număr străin, mizînd pe faptul că românii noştri sînt foarte amabili cu străinii. A plecat. La despărţire, Bătrînul mi-a întins cheia fişe- tului său şi a pronunţat clar : FULGERUL ALBASTRU. Atît. Era grav rănit. în zona inimii.

Am rămas cu Bălaiul în birou să aşteptăm evenimentele. Eram ca doi copii orfani. împreună am deschis fişetul marilor secrete mondiale, fişetul Bătrînului. Hîr- tiile erau frumos aranjate. Cu o meticulozitate pe care numai Bătrînul o poseda. Alături de hîrtii, cîteva video- casete cu caracter profesional. Aşa cum ordonase Bătrînul, am început cu dosarul FULGERUL ALBASTRU. Era un dosar pur profesional. Planul de măsuri pentru salvarea României în caz de intervenţie străină, urmată de ocuparea militară, economică, politică sau informativă. Exact cazul nostru. Noi urma să executăm măsurile din plan. Eşalonat, pe etape. Intern şi extern. Cu toate forţele amice din interior şi exterior. Cu toţi inamicii invadatorilor.

Era un plan perfect. Nu numai ca realizare profesională, ci şi ca stare de spirit. Cu această problemă m-a lămurit mica notă, scrisă chiar de mîna Bătrînului şi anexată cu o agrafă de dosar :

O naţiune poate fi considerată înfrîntă numai atunci cînd ultimul membru al ei consideră că nu mai merită să trăiască liber. Naţiunile mari şi bogate se pot apăra cu forţa armată, economică şi politică. Naţiunile mici trebuie să pună accent pe forţa spiritului. Pe Credinţă, în primul rînd. Cea mai mare crimă nu e să omori un om, ci să-i omori Credinţa în izbăvire şi libertate.

Prima armă pe care o folosesc dictaturile de orice fel este frica. Frica este ilogică şi contrară legilor Universului. Ea determină cheltuială inutilă de energie cosmică. De aceea, ea trebuie distrusă din temelii. Laşitatea şi frica nu se pot lichida decît de către Credinţa neamului nostru. Credinţa cea adevărată. Cea care se poate dobîndi numai de către cei care pot ajunge pînă la străbuni. Numai cel care a distrus din el orice fel de frică se poate numi OM.

A doua armă folosită de dictatori şi invadatori este dezinformarea. Antidotul : Adevărul pur. Cît de dureros ar fi. Chiar distrugător. Căci, numai pe Adevăr se poate construi ceva durabil. Minciuna e o capcană cu multe zăvoare. Dacă ai tras unul, eşti tentat să le tragi şi pe celelalte. Nu mai poţi scăpa din minciună decît distrugînd-o. Cu adevărul. Chiar dacă te distrugi şi pe tine. Cel puţin, mori liber.

A treia armă folosită de invadatori şi dictatori este colaboraţionismul local. Dacă toţi membri unei naţiuni ar refuza să colaboreze cu ocupantul ori dictatorul, nimeni nu ar mai fi afectat. Din păcate, firea omenească nu a ajuns încă la o astfel de perfecţiune. În orice situaţie, colaboraţioniştii îşi justifică faptele lor prin teorii generoase, aparent moderne şi umane. Practica vieţii.arată însă că nici una dintre aceste teorii nu are valabilitate reală. Colaboraţioniştii nu trebuiesc ucişi. Asta i-ar transforma în martiri. Ei trebuiesc deconspiraţi, supuşi oprobriului public, reeducaţi. în limita posibilului.

Cînd tinerelul unei naţiuni ajunge spontan şi needucat la concluzia că merită să moară pentru a fi liber, putem fi siguri că acea naţie este salvată. Dumnezeul strămoşilor noştri nu va permite jertfa tinerilor. Va salva şi naţiunea noastră.

Priveam tăcuţi la documentele lăsate de Bătrîn. Aşa ne crescuse pe fiecare. în adevăr. în durere. în înţe-

legerea tainelor vieţii şi morţii. în supremul curaj, de care se temeau bubulii şi celelalte jivine ca ei. Ne făcuse OAMENI.

Către miezul nopţii, a sunat Costin. Vorbea din provincie. De departe. M-a anunţat că Bătrînul a murit. Am putut să-i ordon numai.

- Ai grijă. Fă tot ce trebuie.

- Am înţeles domnule director.

Titlul folosit de Costin m-a trezit. Eram director. Răspunderea Octogonului trecea pe umerii mei. Am pus capul pe masă şi am cugetat. Ce ar fi făcut Bătrînul în locul meu ? N-am stat mult aşa. Mai puţin de cinci minute. M-am ridicat şi am chemat şefii serviciilor. Am ordonat alarmă generală şi convocarea şefilor de reţele. Mutarea urgentă a sediului în localul de rezervă. Activitatea centrului extern de comandă. Pentru ceea ce trebuia să urmeze. Căci urma să se întîmple ceva absolut nou în lumea asta.

De la înfiinţarea sa, pe timpul luminatului domn Alexandru Ioan Cuza, Octogonul fusese o unitate defensivă. Apărase interesele românilor, la nivel de mari structuri, în ţară şi străinătate. Atacase numai pe zone mici, în scop de a obţine informaţii necesare apărării generale. Niciodată nu intrase în dispozitiv de atac. Nu avea efective suficiente pentru acest lucru.

Ultimul ordin al Bătrînului schimba radical situaţia. Trebuia să intrăm în dispozitiv de atac general. Intern şi extern. Să executăm indicativul FULGERUL ALBASTRU. Pentru supravieţuirea României nu mai era altă variantă viabilă. Şi pentru salvarea întregii lumi.

Am adunat şefii de reţele şi le-am dat misiunea. Am pedepsit pe cei doi trădători ai Octogonului, Hulban şi Vărzaru. Amîndoi sînt în viaţă. Asta a fost pedeapsa : să trăiască, să înţeleagă ce au făcut împotriva neamului şi ţării.

Pe data de 5 martie 1990, ultimii octogonari din dispozitivul extern părăseam ţara. Mergeam cu Bălaiul într-o maşină cu număr străin şi lumea ne cerea prin semne tot soiul de chestii: ţigări, gumă de mestecat, cafea, mărci, dolari, ciorapi...

Urmaşii Daciei şi ai Romei deveniseră o ceată de lăieţi. Cerşetori. Lipsiţi de Cel mai elementar simţ al demnităţii umane şi naţionale. Diversiunea bubulă reuşise. Parţial. în ochii lumii civilizate eram un popor de cerşetori, handicapaţi, violenţi, hoţi. Toate astea, datorită dictaturii ceauşiste şi colaboraţioniştilor de tot felul care i-au urmat la putere. Kominterniştii şi fiii, ceauşiştii, fiii şi nepoţii. Astea sînt firmele conducătoare în România actuală. A lunii martie 1990.

Ne vom întoarce într-o zi de vară, cu Cer albastru. Ne vom întoarce cu Libertatea şi Demnitatea. Pînă atunci, vă lăsăm Credinţa şi Speranţa.

GENERAŢIA REALISTĂ.

Această carte ar fi trebuit să se încheie cu mărturia lui Laurenţiu Cremene. A apărut însă un fapt nou, fapt pe care, recunosc îl aşteptam : reacţia bubulă la QUINTA SPARTĂ. N-a întîrziat ; a apărut exact la timp, sub forma unui tom de propagandă, dezinformare, diversiune şi ameninţarea scrisă de bătrînul terorist internaţional Silviu Brucan. A intitulat acest amalgam de minciuni GENERAŢIA IROSITĂ, un fel de scîncet al unei potăi de casă mare, care, deşi s-a lăfăit în cele mai mari privilegii, consideră că şi-a cam irosit viaţa. Adică, nu a făcut destul pentru a distruge România. Cam are dreptate... România trăieşte. Şi s-a deşteptat.

Laurenţiu Cremene îl citise la fix : pervers dar lipsit de inteligenţă. Ghinionul lui... Căci, pentru a minţi, trebuie să fii inteligent, să pozezi o memorie excepţională. Pentru a nu uita minciunele spuse.

La şcoala stalinismului, singura şcoală pe care a absolvit-o „autorele", nu se învăţa logica. Se învăţau slogane generale de tipul „putreda burghezo-moşierime", „odiosul aparat de represiune burghezo-moşieresc", „monstruos", „abominabil", etc. Niciodată nu se demonstra cu probe concrete de ce cutare sistem era putred, ori de ce cutare aparat de stat era odios, abominabil etc. O demonstraţie ştiinţifică, exactă, cu faptele şi cifrele în mînă nu învăţau tovarăşii.

Slogăneală şi minciună a învăţat domnia sa, asta a făcut, atît în timpul kominternismului (care a fost într-adevăr odios), cît şi după aceea. Asta a făcut pe timpul evenimentelor din decembrie, asta face şi în cartea menţionată. Nici un fel de fapte, nici un fel de probe, Numai acuzaţii generale, lipsite de bază. Fiind şi cam SLAB la capitolul memorie, „autorele" se contrazice flagrant, prezentînd variante contradictorii la unul şi acelaşi aspect. Mă simt obligat faţă de cititorii mei să le dezvălui plasa de minciuni şi dezinformări întinsă de acest individ care de mult trebuia să zacă la închisoare pentru trădare şi instigare la omor deosebit de grav. Două infracţiuni deosebit de grave, nepedepsite. AUDE MINISTERUL PUBLIC ?!

Fac parte dintr-o generaţie născută sub zodia lui Toma Necredinciosul. Pînă ce Dumnezeu nu mi-a demonstrat că există, am refuzat să cred. Mi-a demonstrat şi cred. Fac parte din generaţia otrăvită încă din leagăn cu slogane şi lozinci de Brucan et comp. Fac parte din generaţia pe care Brucan-et comp. o drogau cu literatură sovietică pentru a-i şterge memoria şi Credinţa naţională.

Fac, însă, parte din generaţia realistă, trezită prin durere de neam, pe care Brucan et comp. nu o mai pot păcăli cu sloganele lor internaţionaliste. Nici cu cele de

tip vechi-comunist, nici cu cele de tip nou-transnaţional.

Am învăţat realismul la o şcoală dură şi cinstită, la şcoala spionajului şi contraspionajului militar român. L-am învăţat de la ai mei şi de la adversari. De la americani, în special. Destinul a făcut să trăiesc cîţiva ani în lumea diplomatică, să lucrez cu mulţi diplomaţi străini, printre care nu mai puţini ofiţeri de informaţii din serviciile secrete adverse. Ne-am confruntat în inteligenţe, nu în bîte. Ne-am şi simpatizat, fără a ne depăşi misiunile : fiecare avea o patrie de apărat, fiecare era fidel numai acesteia. Aşa procedează un spion ori contraspion de onoare. De la americani am învăţat realismul, laconismul şi spiritul practic. Şi ei erau mîndri de istoria lor, şi ei fre- mătau cînd auzeau o singură propoziţie, care pentru alţii nu însemna nimic : Remember Alamo !

Am respectat patriotismul şi demnitatea fiecărui adversar spion ori contraspion. Nu făcusem noi lumea strîmbă în care trăiam şi nici nu era misiunea noastră să o conducem către îndreptare. Fiecare aveam patria noastră, cu interesele ei interne şi externe pe care trebuia să le apărăm. Fie că ne plăceau ori nu. Dacă nu am fi procedat astfel, am fi fost trădători. Cămaşa e mai aproape de corp decît haina ; fiecare este dator să apere mai întîi propria patrie şi mai apoi umanitatea cu valorile ei. Asta a fost poziţia mea în relaţiile cu diplomaţii străini. Aveam un respect deosebit pentru naţiunea americană. Respect pe care l-am pierdut aproape cu totul cînd, după decembrie 1939, anumite organe ale statului american au început să -se comporte cu noi exact în maniera în care se comportaseră ocupanţii sovietici.

Ce le reproşez americanilor ? întreg neamul meu de ţărani moldoveni l-a aşteptat cu speranţă, ca eliberatori, în 1962, noi încă mai aşteptam. Aşa am

fost crescut eu şi mulţi din generaţia otrăvită : în aşteptarea eliberatorului american, în ura ocupantului sovietic. Aşteptarea noastră a fost înşelată de maniera în care au înţeles yankeii să se poarte cu „eliberaţii din Est". M-a dezgustat folosirea diversiunii şi propagandei împotriva serviciilor secrete ale statului român. Parcă ele ar fi inventat mijloacele muncii informative de pe această planetă. Parcă ele ar fi fost mai represive decît CI'A, FBI , M.I. (Military Inteligence). Parcă ele ar fi construit sistemul mondial socialist. Parcă ele l-ar fi propulsat în-lumea bună din Vest. Parcă...

Le mai reproşez americanilor că au folosit împotriva serviciilor secrete române teroarea şi diversiunea, încâlcind legile cavalereşti ale breslei. Le reproşez că au „reciclat" criminali kominternişti, folosindu-i în scop diversionist, împotriva românilor. Le reproşez că au preluat toate metodele de manipulare, diversiune şi intimidare folosite anterior de sovietici. Nu e delegaţie americană care să vină în România şi să nu pună problema Securităţii. Să studiem jurnalele din perioada 1990-1992 (în special organul internaţionalist România liberă) şi să vedem ce e cu această „odioasă" Securitate. Vine o delegaţie americană pentru handicapaţi, cere lichidarea Securităţii. Vine alta pentru comerţ, cere acelaşi lucru. Vine încă una pe linie de drept umanitar -- la fel. De cînd de problema serviciilor secrete ale României se ocupă comercianţi, doctori ori jurnalişti americani ? Sînt ei comercianţi, doctori, jurişti ?

Le mai reproşez americanilor că s-au lăsat dezinformaţi de bubuli de tipul lui Pacepa ori Brucan, luînd măsuri care le sabotează propriile interese în România şi în Europa de Est: Le reproşez că, în loc să no întindă coarda, prieteneşte, ne transformă în duşmani, Le reproşez că seamănă ură şi discordie între români prin agentura de influenţă de tip Brucan et

comp. Cîndva, eram atît de filo-, american, încît eram bănuit a fi colaborator CI'A. Acum, numai o foarte mică speranţă că americanii vor înţelege exact cine sînt românii şi ce vor ei. Că vor renunţa la diversiunea şi teroarea exercitată, prin indivizi de tipul lui Brucan.

Rîndurile ce urmează sînt menite a demola minciunile lui Brucan. Pentru ca românii să înţeleagă ce periculos e un individ de soiul lui. Pentru ca procurorul să-şi facă datoria în acest caz. Şi pentru ca americanii să înţeleagă cine seamănă ură între ei şi noi. Ţin mult ca yankeii să înţeleagă exact situaţia. Să priceapă că avem şi noi un Alamo al nostru. Pentru a fi înţeles exact, voi folosi, în special, surse de informare din Vest.

Brucan afirmă că în România a fost cel mai represiv sistem din toate ţările socialiste. E o lozincă pe care o combat datele prezentate de marele specialist american în informaţii, John Barron. Din cărţile acestui specialist, din care am învăţat şi eu, rezultă că sub conducerea KGB - ului sovietic lucrau serviciile secrete din Germania Democrată, Ungaria, Cehoslovacia şi Bulgaria. Cele din România, nu. Aceasta era realitatea. John Barron prezintă în scrierile sale fapte abominabile săvîrşite de KGB şi acoliţii menţionaţi : asasinate, răpiri de persoane, otrăviri, atentate, comploturi anti-statale, lovituri de stat. Pe români nu-i menţionează decît o singură dată : se miră de dibăcia cu care plantau „ploşniţe" pînă şi în tocurile de la pantofii diplomaţilor străini. Acesta era un mijloc al muncii de spionaj pe care nu-l inventasem noi şi care nu presupunea violenţă. Orice copil cunoaşte faptul că o parte dintre diplomaţii oricărei ţări sînt ofiţeri de informaţii. Nu face nimeni excepţie. Noi, de ce am fi făcut ? Şi, după decembrie 1989, de ce sîntem obligaţi să facem ? Cu ce am fi prins spionii şi trădătorii ? Cu descîntece ? Ori, poate, în România nu am avut spioni

şi trădători ? Aici, chiar „autorele" Brucan ne dă, involuntar, un ajutor : demonstrează, în cartea menţionată, că Mircea Răceanu a fost spion american şi nu dizident. Nu explică însă cine
l-a scos pe spion din puşcăria românească şi l-a făcut scăpat peste graniţă. Din datele deţinute de mine rezultă că autorul acestei infracţiuni este chiar Brucan. Acum, pentru a se acoperi, aruncă vina pe un spion deja „fumat".

Dacă în România a fost cel mai represiv regim din Est, cum se face că la noi nu au fost dizidenţi ucişi, nu au fost spitale psihiatrice (decît în imaginaţia bolnăvicioasă a unor tipi care chiar ar fi trebuit să stea la Spitalul nouă), nu au fost lagăre de concentrare şi multe alte orori din „nerepresivele" state URSS , Ungaria...

Desigur, pe timpul ocupaţiei sovietice, au fost destul de multe ori. Dar, atunci, România nu avea servicii secrete naţionale, avea un aparat de represiune kominternist (implantat de alde Brucan) care toca la români ca la varză. Asta trebuie să-şi aducă aminte foştii deţinuţi politici : că generaţia realistă abia se năştea cînd dînşii sîngerau prin temniţe şi "lagăre. Că nu generaţia mea le-a schilodit vieţile. Că în generaţia mea sînt destui care au fost schilodiţi în acea perioadă, asistînd la arestarea părinţilor, bunicilor, rudelor pentru motiv că erau din „putreda ' burghezo-moşierime" pusă la zid de Brucan. Exact cum ne pune pe noi acum : cu minciuni, cu lozinci internaţionaliste, cu dezinformări. Am asistat la arestarea tatălui meu de către securitatea kominternistă, am avut un unchi la Canal şi altul în Bărăgan, un bunic la închisoarea Jim- bolia şi altul mort.de durere pentru că-i luaseră pămîntul. Iar eu şi generaţia mea sîntem arătaţi cu degetul de cei care au făcut aceste lucruri : Brucan, Bîrlădeanu, fiul lui

Roman-Neulander, Iliescu etc. Toţi „reciclaţi" şi deveniţi „democraţi". Vi se pare ri’ght, domnilor yankei ?

Ce mai susţine „autorele" Brucan ? Că Securitatea a fost abominabilă şi, trebuie distrusă pînă la ultimul om. Primul care îl contrazice este, surpriză! Gelu Voican-Voiculescu, tovarăşul său de „revoluţie". în interviul publicat în acest an în revista Românul, Voiculescu afirmă că, după 1964, Securitatea devenise un serviciu secret naţional, corect, legal şi civilizat. Că a fost arestat şi anchetat de această Securitate în mod legal, fapt pentru care, după decembrie 1989, a avansat în grad şi funcţie pe ofiţerul care îl arestase, colonelul Condoiu. Chiar mister Brucan afirmă că, în toate anchetele la care a fost supus, Securitatea s-a purtat absolut legal, fără tortură, fără abuzuri. Ştie mister Brucan cum anchetează Shin-Bet-ul israelian pe palestinieni ? Ştie că în codul de procedură penală a Israelului este permisă tortura ? Că este şi aplicată ! Cine e abominabil, Shin-Bet-ul ori Securitatea ?

Pentru a demonstra că Securitatea română era abominabilă, Brucan foloseşte lozinci vagi de tipul ,,a urmărit, a reprimat, a susţinut dictatura" etc. Pe cine a urmărit şi de ce ? Pe mii de români nevinovaţi, ori pe cîţiva zeci de spioni şi trădători, din înaltele sfere politice ? Căci, Brucan a fost întreaga sa viaţă un „înalt"! cu privilegii. Pe cine a reprimat, dacă toţi, absolut toţi dizidenţii reali sau fabricaţi sînt în viaţă şi pe deplin sănătoşi ? Şi cum se face că dizidenţii beneficiau de privilegii la care nici nu visau securiştii ori restul po-| porului : vile, călătorii prin toată lumea, valută etc. ? Era cumva dizident un tip ca Brucan, care furniza informaţii unor „diplomaţi" străini ori mergea pe la înalţi conducători ai lumii, cerînd intervenţie străină ? Fapta, sa constituie trădare în orice stat din lume. Va zice că voia să ne scape de dictator. Să vezi pe cine îl durea inima de români ? Pe Brucan. Nu, nu-l durea. Şi

nu se putea duce la Gorbaciov, dacă nu ar fi fost agent al unei mari forţe oculte. Gorbaciov nu primea în vizită pe nea Gheorghe din Ceamurlia. Brucan nu voia să ne scape de dictator de dragul nostru. Era supărat pe Ceau- şescu pentru că nu-l lăsa să-i sufle în ciorbă. Şi mai voia ceva : să-l ridice în tron pe „ăla micu" al lui Walter Neulander, în memoria glorioaselor zile ale kominter- nismului din România.

Pentru a demonstra aşa-zisul caracter represiv al Securităţii, bătrînul diversionist prezintă deformat structura acesteia. în loc de cei zece mii de ofiţeri spioni şi contraspioni, neînarmaţi şi nespecializaţi în lupta armată, pune trupele de securitate şi pază. Aceste trupe erau similare infanteriei, păzeau schele petroliere. închisori, întreprinderi de armament etc. Nu erau represive. Erau recrutate din copii de ţărani, apţi de a rezista în frig ori arşiţă ; fii ştabilor făceau armata la arme selecte.

Mai mult, în ziua de 22 decembrie 1989, ora 11.30, generalul Ghi'ţă, comandantul acestor trupe, a contactat telefonic pe şeful Direcţiei Informaţii din Marele Stat Major (amiral Dinu Ştefan) informîndu-l că el şi trupa sa sînt de partea Armatei, de partea revoluţiei. Eu sînt martor la această discuţie.

Tratînd evenimentele din decembrie 1989, mister Brucan trece "sub tăcere intervenţia străină organizată de el şi alţi bubuli. Oare, jurnaliştii din Vest sînt securişti, mincinoşi ? în Franţa s-a publicat mărturia unui ofiţer KGB participant la „revoluţia" din Timişoara care, după 22 decembrie, a preferat să fugă în lumea liberă. Ştirea -a fost reluată pînă şi de cotidianul România li-, beră. Să fie acesta un organ al Securităţii ? în vara acestui an, am discutat cu domnul Brian Walker de la BBC . A recunoscut- că şi dînşii cunosc faptul că la Timişoara au acţionat forţe de comando ale KGB . Să fie oare serviciile secrete engleze mai slab informate

decît „inteligentul" Brucan ? Un grup de jurnalişti din Vest, condus de Gerard de Selys, a scris o carte intitulată Minciuni, mass-media în care „revoluţia română" este calificată drept minciuna secolului. Sînt dezvăluite : intervenţia străină, războiul psihologic împotriva Securităţii şi Armatei, complicitatea vinovată a televiziunii române înuciderea a circa 900 persoane, printre care şi jurnalişti străini. în Vest, posturi Serioase de radio şi cotidiene de prestigiu au dat dezminţiri şi au cerut scuze de la spectatori şi cititori pentru imensa* manipulare din decembrie 1989. Cine minte, Brucan ori jurnaliştii din Vest?...

Varianta „teroriştilor securişti" este cea mai criminală minciună spusă de Brucan şi alţi agenţi de diversiune-teroare. în baza ei, s-au omorît român cu român, în baza ei, au fost ostracizaţi oameni nevinovaţi în baza ei domneşte ura şi neîncrederea între românii din Forţele Armate Naţionale. Căci, atît Armata cît şi Securitatea făceau parte din aceleaşi forţe - Forţele naţionale de apărarea ţării. Ce susţine bătrînul diversionist-terorist? Că forţele teroriste ar fi aparţinut Securităţii. Nu dă nici un nume, nici o dată exactă, deşi, în decembrie 1989, ne povestea că i-a văzut, a discutat cu ei, au promis că se vor preda dacă moare Ceauşescu. Ce amnezie ? Să nu ţină minte un singur nume, o singură unitate, un singur comandant, un singur fapt verificabil de către jurnaliştii încăpăţînaţi şi dornici de adevăr ? E oare, chiar atît de ramolit ? Nu, dar minte cu nel ruşinare.

La 22 decembrie 1989, cînd Brucan şi oamenii săi au început sîngeroasa înscenare cu „teroriştii securişti" eram ofiţer de marină şi îndeplineam funcţia de şef al biroului de contraspionaj" din Direcţia Informaţii (Direcţia de spionaj) a Armatei. Am asistat la tot circul şi pot spune că între terorişti şi puciştii care au luat puterea a existat o înţelegere foarte clară : ce obiective militare

trebuiau atacate pentru a ridica Armata împotriva Secu-, rităţii care chipurile, i-ar fi atacat; pe cine să ucidă pentru a provoca oroare ; ce zvonuri să răspîndească pentru a provoca panică în rîndul populaţiei; pe cine să nu împuşte, nici măcar din greşeală ; cum să dispară. Argumente :

- încă de la ora 11.30 trupele de pază ale securităţii erau în subordinea Armatei, în dispozitivul CAAT,: sub conducerea generalului-locotenent Mircea Mocanu, un om integru, care poate susţine mărturia mea.

-- cei 800 de uslaşi, singurii securişti specializaţi în| luptă antiteroristă (nu teroristă) erau în unitate, iar comandantul lor, colonelul Ardeleanu Moise era la CC pentru a raporta că se pun în subordinea revoluţiei. Colonelul(rezervist), Strat Vintilă din USLA s-a prezentat la televiziune pentru a raporta că ei nu atacă, ci sînt de partea revoluţiei. A fost ascultat de către un ofiţer de marină, căpitan de rangul doi, (nu-i spun numele din motive de securitate a persoanei acestuia) care a consemnat totul în registrul de operaţii. Nefiind documentat, s-a interesat în detaliu cum este organizată şi înzestrată USLA, raportînd totul conducerii „revoluţiei". Mi- litaru şi Brucan au mistificat faptele, iar Ion Iliescu a căzut în capcana lor : A ieşit pe post şi a anunţat că teroriştii-securişti sînt înarmaţi ca puşcaşi specializaţi în guerilă urbană. Atunci am fost la un pas de război civil. Căci asta urmăreau diversioniştii : război civil şi intervenţie sovietică. Ştefan Brateş, un alt dezinformator-terorist, urla cît îl ţinea gura : Să vină sovieticii ! Vin sovieticii ! Numai poziţia fermă a generalului Ştefan Guşe a prevenit invazia. Militarii ordonase deja la Divizia mecanizată din Iaşi să permită trecerea nestîn- jenită a elicopterelor sovietice. Ştefan Guşe a anulat ordinul. A fost pedepsit cu retrogradarea. Este în continuare ostracizat şi terorizat.

- nici militarii Armatei nu cunoşteau toate unităţile lor din Bucureşti. Cu atît mai puţin Securitatea, care avea cu totul alte treburi. Şi totuşi, în perioada 22-24 decembrie 1989, toate unităţile militare din Bucureşti au fost atacate de către „securişti-teroriştі". Trădarea era la nivel înalt, aşa cum a fost întotdeauna. Aşa cum este şi acum.

- locul unde erau arestaţi Ceauşeştii era cunoscut de un număr strict limitat de persoane : Iliescu, Mazilu, Brucan, Voiculescu, Stănculescu, Militaru, Roman. Poate, încă patru-cinci persoane din conducerea FSN . Cine a dirijat teroriştii exact la unitatea din Tîrgovişte în care erau arestaţi aceştia ? Cum se face că din respectiva unitate există un ofiţer condamnat pentru acte de terorism şi de ce nu a fost făcut public cazul său ? Se teme cineva că va vorbi, că va spune adevărul ?

- pe data de 22 decembrie 1989, ora 14.00, în Piaţa Romană se producea un oracol local: Sergiu Nicolaescu. Deşi tulburările nu începuseră încă, el ruga „disperat” mulţimea să plece acasă, căci vor sosi „teroriştii lui Ceauşescu, care ucid fără reţinere" etc. De unde ştia ? De ce trebuia să plece populaţia acasă ? Nu mai erau scaune libere ? La fel, Brucan afirma că teroriştii împuşcă militarii exact în frunte, pînă la declaraţia sa, nu au fost astfel de cazuri. După aceea, au apărut. Am şi un martor care a asistat la o astfel" de execuţie. Cum de ştia Brucan ? De la sfîntul duh nu se putea, pentru că este un păcătos pe care nici-Satana nu-l va primi în iad. Atunci ? înseamnă că ştia scenariul. Sau că domnia sa dădea teroriştilor indicaţii cum să se procedeze. Aşa au fost conduşi teroriştii străini, prin ordine da’te prin Televiziune.

- Brucan afirmă că teroriştii înarmaţi cu arme cu lunetă erau pe clădirile din jurul CC -ului. Mai mulţi revoluţionari, printre care şi faimosul Dan Iosif, afirmă că

teroarea a fost organizată din interior, de oamenii lui Roman. Şi încă ceva, observat şi comentat de jurnalişti străini : De ce nu a tras nimeni în „emanaţi" ? Erau în lumină, în balcon. Doar, se ştie, prima sarcină a unui terorist este să ucidă conducătorii. Sînt mii de casete video pe care se aude 'clar ordinul „emanaţilor" : Opriţi focul! Cine conducea teroarea ?

Concluzia : Revoluţia curată a celor care ieşiseră în stradă să scape de dictatură a fost mînjită de intervenţia străină, de puci şi de teroriştii sîngeroşi conduşi de pucişti, Securitatea naţională a fost distrusă de pucişti pentru a-şi ascunde urmele crimelor. Ea trebuie reabilitată şi refăcută urgent. În această direcţie, se impune organizarea unui referendum naţional.

ACUM PUTEŢI TRAGE...

La finalul celei de a doua cărţi din seria OCTOGONUL În ACŢIUNE, mă simt obligat să părăsesc fermecătorul ţereii al ficţiunii pentru a spune cîteva adevăruri crude şi urîte. Cîteva adevăruri care ar putea constitui o mărturie într-Un eventual proces penal. Pentru varianta că, prin voia Lui, aş pleca dintre cei vii înainte de a putea depune mărturia prin viu grai, în faţa justiţiei române.

Parţial voit, parţial involuntar, am indicat mari trădători şi asasini, mari farsori şi mari diversionişti. Ştiu că un impuls irezistibil îi îndeamnă să pună mîna pe mitralieră Sau otravă, pe cuţit ori pistol pentru a mă reduce la tăcere. Le dau dreptate. Nici mie nu-mi place cînd cineva îmi aminteşte că sînt urît. Ştiu că sînt urît. M-am văzut în oglindă. Dar nu-mi place să mi se spună. Tocmai de aceea îi cred pe trădători şi asasini, pe farsori şi diversionişti. Ei ştiu cu precizie cine sînt, căci nu se pot feri de a arunca zilnic o privire în oglindă. Nu le place- ce văd. Preferă măştile de

patrioţi, dizidenţi, revoluţionari, democraţi pe care le-au arborat. Faptul că sînt urît este o durere numai a mea, nepedepsită de către societate. Faptul că ei sînt trădători, asasini, farsori ori diversionişti este o durere a întregii societăţi româneşti, pedepsibilă penal. Frica de oglindă îi face pe aceşti domni şi doamne să întindă mîna către mitralieră ori otravă, către pistol ori cuţit.

.N-am nimic împotrivă ca aceşti domni şi doamne să-şi folosească sculele ucigătoare. Unii le-au mai folosit, aşa că nu vor face nimic nou. Vor schimba doar ţinta. Nu am nimic împotrivă ca eu să fiu noua ţintă. Pentru cei ca mine, moartea e o izbăvire. Dincolo nu poate fi deloc mai rău, mai murdar şi mai urît decît aici. Am însă o pretenţie. Dreptul inalienabil la ultima dorinţă. Dreptul la ultimul cuvînt. Voi fi cît se poate de scurt :

Sîntem o piesă de şah dintr-un mare joc, la care nu e greu de ghicit miza. Stăpînii din umbră există cu adevărat. Despre ei au scris şi unii autori din Vest. Nu mulţi, pentru că a scrie despre umbre e periculos şi nerentabil. Bubulii nu au patrie. Au însă naţionalităţi şi cetăţenii foarte diverse. Şi un crez teribil : că au dreptul de a stăpîni întreaga planetă. Prin mijloace variate, începînd de la dominarea economică şi politică, terminînd cu lovitura de stat şi asasinatul.

Mult hulitul comunism este opera lor. Teoretic, comunismul e o societate perfectă, în care tot omul îşi găseşte împlinirea. în practică, nu e decît o utopie, deoarece omenirea nu a ajuns încă la acel stadiu de dezvoltare în care pasiunile şi patimile omeneşti să fie dominate de raţiune, în care fiecare să muncească conştient pentru, binele general etc. Cunoaşteţi, cred, doctrina comunistă. Nu e cazul să v-o mai repet. La data de 1 iulie 1840, a avut loc, la Belleville, în Franţa, prima întrunire de masă cu caracter comunist. Curioşii pot cerceta documentele vremii, pot citi discursurile

ţinute cu acest prilej pentru a înţelege ceva foarte important : Stăpînii din umbră decise- seră să facă o experienţă cu omenirea. Nu pentru a o face mai fericită, ci pentru a stabili dacă nu e mult mai lesne de stăpînit prin intermediul unor lideri de state totalitare.

Experienţa a avut loc. Rezultatele le cunoaşteţi. Nu ne plac nici nouă, nu plac nici stăpînilor din umbră. Unii lideri comunişti s-au dovedit neguvernabili punînd în pericol noua ordine, în curs de instalare pe planetă. Ordinea bubulilor, pe care eu aş numi-a legea leului. De ce a leului ? Pentru că se aplică numai celor mici şi slabi. Cîteva exemple edificatoare, legate într-un fel de România :

Drepturile celor peste o sută de popoare şi naţiuni din fostul imperiu sovietic erau încălcate zilnic, în cel mai brutal mod : deznaţionalizare, rusificare, gulaguri, asasinate etc. A instituit cineva embargou împotriva URSS ? Nu. Astfel de măsuri se puteau lua în cazul Africii de Sud ori Iugoslaviei, dar nu şi a unuia dintre lei. Documentele O'NU şi ale altor foruri internaţionale, care pentru cei mici sînt legi, au rămas, în acest caz, simple
vorbe.

Unul dintre puţinele state în care tortura pe timpul anchetei penale este admisă, Israelul. Articolul respectiv din legea locală a fost introdus pentru a se putea permite anchetatorilor să smulgă mărturii palestinienilor prinşi. Deci, unor minoritari, care au legal mai puţine drepturi decît aveau cei ai noştri în timpul socialismului. A auzit cineva vreun protest la Europa Liberă, Vocea Americii, BBC , Deutsche Welle, ori alte asemenea posturi ?

în decembrie 1989, Nicolae Ceauşescu, liderul unui mic stat socialist, este confruntat cu evenimente foarte complexe : intervenţie străină, revoltă populară, lovitură de stat, încearcă să supravieţuiască prin

folosirea forţei, ordonînd reprimarea revoltei. Majoritatea populaţiei ţării dorea din răsputeri schimbarea sa. Inclusiv majoritatea efectivelor aparatului de coerciţie (armată, poliţie, servicii secrete, justiţie, procuratură). Ca atare, încercarea de re-primare este foarte slabă, murind numai 147 de oameni. Majoritatea din eroare, din gloanţe ricoşate ori scăpate de soldaţii înfricoşaţi. întreaga omenire este zguduită de eveniment. Acesta este prezentat total deformat, monstruos, prin toate mijloacele mass media posibile. în acelaşi timp, forţele armate ale altui leu, SU'A. intrau într-un stat suveran, Panama, încălcînd normele dreptului internaţional. Pe timpul invaziei, au ucis circa 5 000 de persoane, în majoritatea civili necombatanţi. Ce reacţie a avut „lumea civilizată" ? A fost cumva condamnată SU'A ori Bush ? Nu ! Era o treabă aprobată de „sus". Ceauşescu însă trebuia lichidat cel puţin.din următoarele cauze :

- După ce imperiile ţarist şi sovietic se zbătuserã secole sã ajungã la gurile Dunării, mutase aceste guri pe teritoriul românesc. Nimeni nu mai circula pe canalul Sulina ori Chilia. Cum Germania se pregãtea sã deschidã canalul Marea Nordului-Dunãre, perspectivele economice erau cu totul deosebite. Actual, beneficiem de avantajele mult hulitului canal Dunăre-Marea Neagră, care ne-a făcut stăpîni pe gurile Dunării, ne-a irigat Dobrogea şi ne-a ridicat o stavilă împotriva circulaţiei tancurilor şi altor mijloace militare între URSS şi Bulgaria.

- Ceauşescu a îndrăznit să plătească datoriile externe, scăpînd din capcana finanţei externe. Celor care se pregătesc să strige că fac apologia ceauşismului, le precizez că aceste da'te le posed de la un om de afaceri american, onest şi bun patriot. Era indignat şi el de evoluţia stăpînirii bubule. Şi le mai spun ceva : Priviţi la Polonia şi vedeţi ce înseamnă

capcana finanţei bubule ! Mai are ceva în proprietate polonezul ? În cîte generaţii poate plăti datoria de aproape 80 de miliarde de dolari pentru a-şi recăpăta independenţa ? Trăieşte bine poporul polonez ? De cîte ori a plătit deja împrumuturile, prin dobînzi ? Asta e situaţia : Bubulii nu produc nimic concret, nu participă cu nimic la dezvoltarea omenirii.. Capitalul, hîrtie goală ! le aduce venit. Dacă nimeni nu ar mai împrumuta un cent, dacă nimeni nu ar mai respecta hîrtia, ci marfa" concret produsă de mîinile omeneşti, bubulii ar muri de foame.

- Ceauşescu a îndrăznit să ceară tezaurul românesc aflat în URSS . A pus în mod public problema discutării Pactului Ribbentrop-Molotov şi a consecinţelor acestuia, atunci cînd nimeni nu era dispus să-l discute.

Ceauşescu a făcut încă multe lucruri interesante care au supărat pe mai marii lumii. L-au condamnat şi l-au executat. Adevărata sa condamnare nu s-a pronunţat în decembrie 1989, în „procesul" de la Tîrgovişte, ci mai înainte, în afara graniţelor ţării. Strica prea multe jocuri, afecta prea multe interese.

N-aş vrea ca cineva să creadă că sînt un adept al lui Ceauşescu. L-am urît şi l-am criticat cînd era în viaţă, cu toate riscurile respective. Şi nu l-am urît degeaba, aşa cum nu l-a urît degeaba întregul popor român. Acum trebuie, însă, să-l judecăm cinstit, obiectiv. Dumnezeu să-l ierte!

Prima concluzie : Românii nu au inventat şi nu au împrăştiat în lume comunismul. Ei au fost victima unui experiment, fapt pentru care ar trebui să ceară daune, nu să primească acuzaţii. Nu pot face acest lucru, deoarece pe această planetă domneşte legea celui mai tare. Această lege este acoperită de o propagandă subtilă. Cei care au ochi de văzut, urechi de auzit şi minţi de gîndit nu pot fi duşi în eroare. A şti înseamnă deja foarte mult. Şi noi ştim.

Cum a ajuns comunismul în România ?

Mişcarea comunistă din România interbelică a fost foarte slabă. Nu era nici pe departe mişcarea eroică prezentată în filmele regizorilor „epocii de aur" (care, actual, se întrec în a-şi demonstra democratismul, anticomunismul). Numărul redus de pagini al cărţii nu-mi permite să fac lista celor cîteva sute de comunişti kominternişti care au acţionat în ilegalitate, sub conducerea directă a partidului bolşevic al URSS şi a serviciului de spionaj sovietic. Caracteristicile acestui partid: ponderea foarte redusă a etnicilor români, conducerea de către străini (bulgari, ucrainieni, ruşi, evrei etc), atitudine trădătoare în problema naţională-acţiona ca o agentură a imperiului sovietic. A fost interzis şi urmărit de serviciile secrete ale României pentru a preveni transformarea ţării într-o anexă a sovietelor.

Comunismul a pătruns în România, în primul rînd, datorită trădării aliaţilor. Nici un român nu a contrasemnat înţelegerea dintre Stalin şi Churchin,. prin care ţara noastră intra în sfera de influenţă sovietică. Desigur, ca oricare altă mare tragedie naţională, implantarea comunismului nu putea să se întîmple fără aportul unor trădători interni. Faptele grăiesc.- Nu mai este nevoie de comentarii. Mareşalul Antonescu, înţelegînd corect situaţia de pe frontul de est, a iniţiat tratative secrete cu Stalin, pentru un armistiţiu care ar fi evitat ocuparea ţării de către armata sovietică. Stalin a fost de acord şi nu din sentimentalism : cunoştea de ce e în stare românul aflat la disperare. Totul urma să evolueze relativ bine pentru România.

Aşa ar fi fost. Dacă nu ar fi fost trădarea. La înalt nivel, desigur. Căci, niciodată adevăratele trădări nu se petrec la niveluri inferioare. Mihai de Hohenzollern, rege al României printr-o aberaţie a istoriei, a intrat în

contact cu NKVD -ul sovietic, prin intermediul amantei sale. Doly Khrisolegos. Bizara coaliţie antiromânească i-a adunat la un loc pe un rege trădător, pe comunişti (reprezentaţi prin Emil Bodnarenko, agent al NKVD , paraşutat în România şi prezentat de Doly) şi pe cîţiva lideri din Armată (Sănătescu, Dămăceanu, Ionescu). S-a întîmplat atunci, la 23 august 1944, un fapt pentru care Calificativul de trădare este prea blînd : în plin război, a fost arestat şeful statului, Mareşalul Antonescu, şi a fost predat comuniştilor, care l-au ascuns într-o casă conspirativă de-a lor, din Vatra Luminoasă. Regele a fugit din Capitală, iar Armata, fără conducător, a căzut în ghearele lui' Ivan. Circa 13 000 de militari români au fost făcuţi -prizonieri în acea confuzie. Numai circa 50 000 au revenit în patrie din lagărele ruseşti. Unii pe post de Ragulka. Căci, Ragulka e un caz real.

Alegerile din 1946 au fost cîştigate de naţional-ţărănişti. Prin fals, au fost declaraţi învingători comuniştii. Iar regele a acoperit falsul cu „augusta" lui semnătură. E vorba de Mihai de Hohenzollern care acum se arată mare anticomunist. Şi e vorba de ţărănişti care acum se arată mari monarhişti. Eu nu găsesc vorbe pentru a califica această situaţie.

Perioada 1946-1964 a fost una dintre cele mai grele din istoria ţării noastre. Trupele sovietice de ocupaţie au impus regimul kominternist. Nu singure. Cu sprijinul colaboraţioniştilor locali. Cine erau aceşti colaboraţionişti ? Mulţi. Comunişti fanatici, de tipul Anei Pauker. Idealişti internaţionalişti, îmbătaţi de utopii frumoase, ca Lu- creţiu Pătrăşcanu. Oportunişti, carierişti, lepădături ale societăţii care visau puterea. Nu pentru a o folosi conform sloganelor proletare. Pentru a trăi şi ei în luxul şi desfrîul celor doborî ţi de putere. Mă frapează asemănarea pînă la similitudine dintre colaboraţioniştii kominter- nişti şi

colaboraţionişti zilelor noastre. Aceleaşi slogan e internaţionaliste, aceeaşi poftă de a trăi a la Ceauşescu en comp. aceeaşi lipsă de scrupule, aceeaşi tîmpenie crasă în servirea inconştientă a scopurilor antiromâneşti. Ocupanţii sovietici ne-au tăiat cu aparatele de sudură, cele mai importante nave de război, sub lozinca proletară : Să facem din ele biciclete şi butelii de aragaz pentru oamenii muncii. Noi ocupanţi, invizibili dar prezenţi, ne fac zob industria sub lozinca : E un morman de fiare vechi. Vom face noi ceva modern. Deocamdată, ne-au transformat într-o piaţă care cumpără de la ei gumă de mestecat, rachiu din petrol (botezat whisky), tenişi, case de marcat, cîntare şi multe alte fleacuri pe care nu au reuşit să le vîndă triburilor africane. Am uitat să menţionez mărgelele colorate...

Rădăcina răului trebuie căutată în perioada kominter- nistă, cînd comunismul a fost implantat în România cu forţa, prin violenţe de nedescris şi mai puţin prin viclenie. A fost perioada represiunii efective, exercitate prin toate organele de coerciţie ale statului : servicii secrete, miliţie, armată, justiţie, procuratură, organe de penitenciare. Toate aceste organe, înţesate de consilieri sovietici, de minoritari revanşarzi, de tîmpiţi congenitali, şcoli ţi superficial în URSS . Această perioadă ar trebui analizată bine pentru a se putea prezenta poporului „eroii" ei. Căci poporul nu ştie decît de cîţiva. de cei mari. Ce vedem noi, în fapt ? Din toată crima organizată a acelor ani ni se prezintă doar faptele securităţii kominterniste. Ca şi cum ea ar fi organizat şi condus statul. Ca şi cum ea ar fi făcut legile sovieto-române. Ca şi cum ea ar fi judecat românii şi i-ar fi condamnat. Ca şi cum ea ar fi organizat lagărele de muncă şi nu unităţile speciale de penitenciare. Ca şi cum ar fi organizat şi desfăşurat propaganda de deznaţionalizare a românilor,

pregătindu-i să devină cetăţeni sovietici. Da, a existat un plan de transformare a României, în republică Sovietică.

De ce această „amnezie" ciudată ? Nu că securitatea kominternistă ar fi fost curată şi ar merita să fie apărată. Nu ! Aceasta a fost un organ de represiune anti românească, care a fost distrus în mod just. însă nu în 1989, ci în 1964. de către comuniştii români reformatori. A trebuit ca unul dintre urmăriţii Securităţii naţionale, crea’te după 1964, Gelu Voiculescu, să scrie un serial în ROMÂNUL pentru a denunţa marea diversiune bubulă: Prin tot ce se face în mass-media aservită invadatorilor se încearcă transferarea crimelor perioadei kominterniste în spatele Securităţii naţionale principala forţă calificată pentru lupta împotriva ocupantullui invizibil:

Să analizăm de ce se procedează astfel : Cine au fost marii lideri ai perioadei kominterniste ? Lista lor e mare, dar merită să-i arătăm pe nume pe cei pentru care se trece sub tăcere vinovaţii principali. În primul rînd, mulţi dintre ei nu au fost etnici români şi amintirea lor ar crea nişte situaţii delicate. Ana Pauker, Teohari Georgescu, Naum, Boris Grunberg, Nikanov, etc. în al doilea rînd, mulţi dintre ei au fost prezentaţi ca „dizidenţi" anticeauşişti. Cum să le aduci aminte de genocidul material şi cultural săvîrşit pînă ce au fost daţi jos de la putere de comuniştii reformatori ai anului 1964 ? Silviu Brucan a adus cele mai mari ode stalinis- mului, a cerut lichidarea fizică a liderilor spirituali ai României burgheze, a calomniat capitalismul american pe toate căile. Iată, însă că ~a fost „reciclat" şi prezentat mare democrat. Cum văd treaba asta foştii deţinuţi politici, cum o vede aprigul anticomunist Corneliu Coposu ? A cerut cineva judecarea şi condamnarea sa ? Alţi lideri kominternişti prezentaţi ca „dizidenţi" : Pîrvu- lescu, care pînă şi la

interviul din 1990 afirma deschis că el nu ascultă decît Radio Moscova ; Bîrlădeanu, fugar în URSS , venit cu ocupantul, a primit în România „democrată" una dintre cele mai mari funcţii de putere ; Răcea'nu, prezentat ca mare dizident în grupul celor şase, Deşliu - devenit din mare stalinist mare monarhist. Lista e lungă... Concluzia : Noul ocupant nu are scrupule morale. Foloseşte tot felul de colaboraţionişti kominternişti „reciclaţi".

Un alt motiv foarte important pentru care nu se prezintă corect vinovaţii de implantarea comunismului în România îl constituie faptul că extrem de mulţi fii, gineri, nepoţi, alte rude ale criminalilor kominternişti au devenit brusc „democraţi", adică colaboraţionişti. Dacă ai spune răspicat că Petre Neulander Roman, fiul komin- ternistului Walter Neulander nu are ce căuta în viaţa politică românească ai strica multe interese. Pe acest armăsar ambiţios şi plin de tupeu s-au pus multe speranţe. Nu din ţară, desigur. Normal ar fi să se ascundă umil şi ruşinat de faptele tatălui său, unul dintre autorii 'kominternizării României, dar nu poate : nu posedă ruşine. Din contră, conduce diversiunea antiromânească, prostind cetele de ţugulani dezinformaţi. Le arată multe chestii spectaculoase, ţipă contra Securităţii naţionale, „uitînd" că întreaga sa viaţă a fost un privilegiat al comunismului. A studiat în străinătate, a trăit în lux, în anturajul Ceauşeştilor. Nimic nu i-a lipsit. Şi are tupeul să arate acuzator cu degetul către cei care, la vîrsta la care el făcea pipi cu guvernanta, ei munceau pe cîmp, făceau foamea, tremurau de frica colectivizării promovate de taică-su, plîngeau după cei arestaţi de colaboraţionişti.

Dacă ai spune că doamna Icsulescu, nepoată de kominternist, rudă de nomenclaturist, care a trăit ca în filme de la naştere şi pînă acum, face emisiuni propagandistice otrăvite pentru a i se uita trecutul ai fi

un mojic. Eu sînt un gentleman. Nu le spun numele. Sînt mai multe doamne în această poziţie. Nu numai una. Nu le spun, deocamdată...

Concluzia : Imensa propagandă anti-Securitatea, declanşată de serviciile secrete adverse (CI'A, KGB , MOSSAD , AVO) vizează distrugerea Securităţii naţionale şi nu a celei kominterniste, vinovate de genocidul din perioada 1946-1964. Toate crimele kominternişti-lor se trec în spatele unor tineri, care nu erau născuţi cînd ele se produceau. Ce au de spus foştii deţinuţi politici ? Cei cu adevărat români ? Au suferit ei după 1964 din cauza Securităţii naţionale ? Au mai fost închişi ? Au mai fost maltrataţi ? Propaganda anti-Securitate este susţinută asiduu de foştii kominternişti, foştii ceauşişti, foştii privilegiaţi ai comunismului. Ei au nevoie de un ţap ispăşitor, au nevoie de un vinovat pe care să-l arate poporului. Să nu cumva să fie ei cei întrebaţi : De ce m-ai chinuit, m-ai furat, m-ai umilit, m-ai nedreptăţit, mi-ai cerut mită ? Să nu-i întrebe de unde şi-au construit vile, de unde au acumulat averi. Desigur, la această pro pagandă anti-Securitate se aliază şi oameni oneşti, dar dezinformaţi. Nu le găsesc nici o vină. Cînd un om lu« crează în secret, poate fi bănuit de orice. Inclusiv de ceva rău.

Adevărul: Serviciile secrete naţionale (ale Securităţii şi Armatei) crea'te după 1964 au săvîrşit foarte puţine abuzuri. Nu deloc. Puţine. Căci nu există domeniu de activitate în care lucrează oameni să nu se producă şi abuzuri. De ce abuzurile au fost puţine ? În primul rînd,, pentru că efectivele Securităţii au fost curăţate de abuzivi, în limitele posibile în situaţia dată. Au rămas şi pile, şi ceauşişti, şi lichele. Nu prea mulţi. Şi nu În poziţiile de muncă concretă. Munca era prea grea şi prea plină de răspundere pentru acest soi de indivizi. Majoritatea spionilor şi contraspionilor români au fost însă oameni serioşi, realişti, lipsiţi de fanatism politic,

bine informaţi, cultivaţi. Efectivele Securităţii, circa] 0 000 persoane, erau cu mult sub nivelul cerinţelor operative. Ungaria avea un efectiv de circa trei ori mai mare, în condiţiile în care nu se confrunta cu KGB -ul, ci lucra în subordinea sa. Pare ciudat, dar circa 40 la sută din aparatul de Securitate lupta împotriva spionajului din ţările socialiste, „frăţeşti". Nu e nimic ciudat. Dizi- denţa lui Ceauşescu, aplaudată de popor şi de Vest, ne-a costat mult pe tărîm informativ. KGB -ul nu era o grădiniţă de copii.

Desigur, adversarii externi ai Securităţii şi agenţii acestora din interior au creat multe legende de dezinformare pentru a o compromite, pentru a o face urîtă de populaţie. Cîteva exemple sînt necesare :

Ion Mihai Pacepa, fost general de securitate, introdus în aparatul informativ prin pile ceauşiste, a trădat misiunea în 1956, pe cînd se afla în Germania Federală. Deşi contraspionajul a încercat să-l îndepărteze ca agent american (fusese recrutat de Gehlen şi predat la CI’A), politrucii s-au opus. În primul rînd, Ceauşescu. Nu ştiu de ce. Poate că Pacepa trădase cu asentimentul său, pentru a juca un anumit rol pe lîngă americani. Poate..; Cert e că Pacepa a trădat efectiv în ultimii ani. El este autorul celor mai mari dezinformări. Era un mincinos congenital. I-a minţit pînă şi pe stăpînii săi, yankeii. De exemplu, pretindea că Securitatea română putea intercepta un milion de telefoane. Un calcul simplu, pe care îl poate verifica oricine, mai ales jurnaliştii care îşi redau interviurile înregistrate pe reportofon; ne arată că pentru interceptarea unui milion de convorbiri sînt necesari circa trei sute de mii de oameni. O altă gulgută otrăvită lansată de Pacepa, menită să ducă la lichidarea Unităţii prezidenţiale de pază şi gardă, susţinea că „garda pretoriană',' a lui Ceauşescu număra 30.000 de ofiţeri. La numărătoarea făcută de

Armată, în ianuarie 1990, au ieşit numai 483. Specialişti de elită. Nepolitici. După care au început să jinduiască şi „emanaţii revoluţiei" : Roman, după ce a fost „mîngîiat" de muncitorii de la Faur şi Ion Iliescu după ce a discutat, la Constanţa, cu un animal. Nu ştiu ce limbă comună au folosit. Poate ştie animalul...

Altă dezinformare referitoare la spionii şi contra-spionii români s-a referit la aşa zisele privilegii oferite de dictatură. Fals. Cei mari aveau exact aceleaşi privilegii cu mai marii Armatei. Cei mari erau însă foarte puţini, sub o sută de oameni. Cei mici, erau plătiţi cu o treaptă mai jos decît funcţiile similare din Armată. De exemplu, în timp ce îndeplineam funcţia de şef de birou contraspionaj în Direcţia Informaţii a Armatei eram plătit cu un salariu mai mare decît al unui şef de serviciu central de securitate. Dezinformarea a avut menirea să-i determine pe ofiţerii Armatei să urască pe cei din Securitate. Pe timpul evenimentelor din decembrie 1989, ura s-a manifestat din plin. În prezent, dezinformarea şi Semănarea neîncrederii între serviciile secrete ale Armatei şi celorlalte forţe (SRI , Poliţie, SI E) continuă.. Am discutat cu doi dintre „eroii" acestei acţiuni : Nicolae Militaru, fost general de armată, şcolit în URSS , conspirator moscovit şi generalul de rezervă Dumitru I. Dumitru, şcolit în URSS , fost C'I-ist, fost şef al Direcţiei Informaţii din Marele Stat Major. La ambii am văzut o preocupare cumplită : să semene cu orice preţ ură şi neîncredere 'între forţele armate, între serviciile secrete. Pozau în apărători ai Armatei, dar nu i-am crezut. Aveam motive serioase. Securitatea şi Armata au fost ale României. Nu ale lui Ceauşescu. Dacă, în 1989, ele ar fi fost determinate să lupte una contra alteia, atunci... România nu ar mai fi existat. Cine seamănă ură şi neîncredere între serviciile secrete naţionale urmăreşte întotdeauna un scop mîrşav,

întotdeauna. În orice condiţii. Căci toţi, absolut toţi ofiţerii serviciilor secrete erau şi sînt români.

Multe se spun despre „revoluţia" română. Vestul ne acuză că i-am minţit. Că am fi autorii „minciunii secolului". Oare, e adevărat ?

Iată ce s-a întîmplat în decembrie 1989, Adevăr. Nu ficţiune.

Venise rîndul lui Ceauşescu. Vestul nu mai avea nevoie de el. Avea un dizident mult mai balşoi : Gorbaciov. Dispus la mai multe. Necatolic. Lipsit de căpoşenie. Manevrabil. Mult mai reprezentativ. Stăpîn de imperiu.

Ceauşescu trebuia să cadă. Asta o ştiau şi copiii. Pregătirea căderii lui începuse demult. De peste zece ani. Era sabotat şi făcut să greşească. Asta, pe lîngă greşelilé pe care le făcea datorită propriilor defecte de caracter. Era manipulat prin minciuni de către agenţi infiltraţi în propriul clan. Căci, toţi oamenii sînt de vînzare ; numai preţul diferă. Era determinat să ia cît mai multe măsuri antipopulare, pentru a fi urît de popor'. Era nevoie de o masă de manevră, formată din oameni din popor, pentru „revoluţie".

Sovieticii întrerupeau gazele exact iarna. Cereau pentru minereuri şi petrol - numai alimente şi textile. Ceauşescu rupea de la gura românului şi le dădea. Mai dădea şi la alţii. Armata americană din Germania era hrănită cu carne proaspătă din România. Era încălţată cu bocanci de piele făcuţi în ţara noastră... Mai dădea şi la „pretini". La mulţi. La prea mulţi. Gratis. În numele internaţionalismului.

Industria era sabotată de nepricepere şi minciună. Agricultura era adusă la pămînt prin sabotaj şi minciună. În posturile cheie se aflau cei care minţeau mai mult. Toţi minţeau pe spatele nivelului de trai. Căci, Ceauşescu credea minciunile şi exporta produsele, lăsînd la români doar... Vă amintiţi de

minciuna organizată şi generalizată în toate domeniile. Asta a fost caracteristica principală a epocii Ceauşescu : complicitatea generală la fraudă. Totul cu o inconştienţă rară. Erau şi oameni care încercau să spună adevărul. Nu rezistau mult : ori minţeau. intrînd în „normalul" societăţii, ori erau îndepărtaţi, ca lipsiţi de avînt revoluţionar. Societatea întreagă era bolnavă de minciună. Conflictul principal dintre partid şi Securitate pornea de la faptul că organele informative prezentau da’te reale. Astfel de da’te au fost găsite în CC , prezentate la televizor, în decembrie 1989, pentru a-l acuza pe dictator. Apoi, au fost ascunse. Erau periculoase. Prezentau adevărul despre Securitate :~în contra complicităţii generale. Securitatea prezentase da’te reale despre mizeria din ţară, despre sabotajul din întreprinderi, despre abuzurile şefilor din toate sectoarele de activitate, despre trădări.

Mincinoşii epocii de aur sînt marii vinovaţi. Minţind, ei provocaseră mizeria, alături de Ceauşescu. Minţeau pentru a promova ori pentru a se menţine în funcţii, pentru a-şi ascunde incompetenţa ori furturile din avutul general, pentru a parveni ori pentru că era mai uşor să minţi decît să munceşti. Nu e greu să ne aducem aminte cine a minţit provocînd mizerie... Cei care spuneau că nu e nevoie de medicamente, cei care raportau recolte record, cei care atingeau „niveluri mondiale" etc. De la miniştri şi pînă la şefi de întreprinderi. Nu toţi, dar foarte mulţi. Desigur, acum îi vom găsi printre „democraţi", „dizidenţi", „anticomunişti" etc. Ce sînt ei cu adevărat ?

Complicitatea în minciună şi furt, specifică ceauşismului, nu, mai rezista. Nu mai era de unde minţi. Trebuia găsită un alt fel de complicitate.

Prima fază a evenimentelor din decembrie 1989 a început pe data de 13. Zi cu ghinion pentru unii. Cu noroc, pentru alţii. Atunci a început intervenţia străină.

Intervenţia despre care la noi nu se vorbeşte, fapt pentru care Vestul ne acuză de minciună. Numai două jurnale româneşti au preluat declaraţiile unui fost ofiţer KGB , apărute în presa franceză, în 1991. Ce spunea kaghebistul ? Că a primit misiune să facă revoluţie în Timişoara. Că a făcut-o, dar i-a venit dor de libertate. Şi a fugit în Vest, prin Iugoslavia. Probele intervenţiei străine sînt multe, încă multe. Destule, însă, s-au distrus. De către „emanaţii" hotărîţi să demonstreze că la noi a fost o revoluţie. Au lansat şi o teorie, pe care au încercat să mi-o impună şi mie. Cu binişorul. Deocamdată. Cică, nu are rost să mai menţionăm şi intervenţia străină, că ne facem de rîs. Să zică lumea că n-am fost în stare să ne facem singuri revoluţia ? De rîs ne-am făcut deja. Pentru că am minţit, am scos morţii din morminte, ne-am lăsat- manipulaţi de o şleahtă de bandiţi internaţionali, am ucis cu sînge rece un conducător de stat (păcătos, dar conducător), ne-am ucis unii pe alţii, ne urîm în numele minciunilor pe care ni le-au băgat pe gît chiar cei pe care îi contestăm (emanaţii), nu ne vine mintea la cap clecît cînd luăm şuturi în fund. Şi-o să luăm. Destul de curînd.

„Trandafiraşii" care au înşfăcat puterea în decembrie 1989 trag de timp tocmai pentru a se şterge probele crimei. A intervenţiei străine şi a loviturii de stat. Care sînt probele intervenţiei ? Declaraţiile intervenţioniştilor fugari în Vest. ale celor care i-au văzut, i-au identificat, i-au arestat, i-au eliberat la ordin de „sus". Documentele privind spitalizarea unor invadatori răniţi. Armamentul capturat de la ei. Maşinile din care au tras, capturate de revoluţionari şi Armată. Multe altele... Nu dispar. E timp să-i întrebăm pe „trandafiraşi" despre ele. Desigur, în limbajul lor. Şto eto, tovarişci ? Pe limba lui Ianoş nu ştiu. Dar, Ianoş e băiat bun. A recunoscut că a intervenit. A

ridicat şi un monument al eroilor căzuţi în „.revoluţia" română.

Desigur, faptele participanţilor la invazie şi ale colaboraţioniştilor locali cad sub incidenţa articolului 155 , din Codul penal. Trădare. Sper ca modestul meu roman să cadă sub ochii unui procuror curajos. De asta avem acum nevoie. De cîţiva procurori curajoşi. Informaţii îi dăm noi. Cei care le ştim. Cei care le păzim să nu fie distruse de „trandafiraşi". Unde e procurorul cel viteaz ?

Poporul care a ieşit în stradă nu putea şti ce se întîmpla. Cred că revoluţia curată, opera celor care au riscat totul pentru a-l vede pe dictator doborît, nu poate -i fi întinată de intervenţia străină. Cu o singură condiţie: Să fie separată de mîrşava intervenţie, să intre în istoria neamului fără balastul murdar al acesteia. Şi al fazei următoare: lovitura de stat.

Cine a tras în noi ? Iată o întrebare la care sînt de dat răspunsuri. Am discutat cu mulţi revoluţionari din Bucureşti şi din provincie. Am urmărit declaraţiile din procesele postdecembriste. Am ascultat atent ce spun militarii din Armată, Securitate, Poliţie. Chestiunea delicată este că mulţi ştiu adevărul, dar se tem să-l spună. Pentru_a-l ascunde, „trandafiraşii" au inventat tot felul de tertipuri : secrete de stat, stabilitatea Armatei, etc. Păstrînd această ambiguitate, „trandafiraşii" menţin în stare de culpabilitate forţele armate, pentru a le domina. Şi folosi în interes propriu. Nu în interes statal. Interesul statal este adevărul !

Pentru a se păstra acest secret au murit oameni. Şi vor mai muri. Dacă nu se spun lucrurilor pe nume.

Cadrele Armatei au fost minţite că au tras cele de la Securitate şi Miliţie. Cadrele SRI sînt îndoctrinate să creadă că au tras cei de la Armată. în mărturia depusă la procesul lotului Timişoara, generalul Victor Stănculescu a declarat că au tras Armata, Securitatea

şi Miliţia. Oare cum a fost ? Sînt adevăraţii vinovaţi scoşi din societate ? Sînt ei după gratii ?

Am fost ofiţer de marină. Am lucrat 18 ani în spionajul şi contraspionajul militar, în decembrie 1989, îndeplineam o funcţie modestă, dar care îmi asigura accesul la mari secrete : eram şeful biroului de contraspionaj din Direcţia Informaţii a Armatei (Direcţia de spionaj militar). Din datele pe care le deţin rezultă :

Dintre cei trei conducători ai forţelor armate române (Armata, Miliţia şi Securitatea, numai ministrul apărării, generalul colonel Vasile Milea a făcut greşeala de a da ordin scris să se tragă în legitimă apărare. Ceilalţi doi, generalul locotenent Iulian Vlad de la Securitate şi generalul locotenent Constantin Nuţă de la Miliţie nu au dat ordine similare. Ori cunoşteau cum vor evolua evenimentele ori, mai deprinşi cu perversităţile activităţii de culise, au preferat să se menţină într-o relativă inactivitate. Ordinul a fost găsit şi publicat de către diferite gazete româneşti şi străine, ca punct de acuzare la adresa Armatei. Orice militar, român sau străin, va spune ceva, însă care schimbă concepţia: Dacă imensele efective militare concentrate la Timişoara ar fi tras în plin, cu armamentul greu din dotare, nu mureau cîteva zeci de persoane, ci cîteva sute de mii. Repet : sute de mii de morţi. Concluzia : Majoritatea morţilor au căzut din greşeală sau în scop de diversiune. Căci era nevoie de morţi pentru diversiune, o demonstrează chemările „disperate" ale crainicilor către populaţia Capitalei. Să Vină să apere televiziunea ! Armata cerea să se lase loc liber, să nu vină civilii. Pe post se transmiteau diversiunile bubule. Cine e vinovat pentru morţi ? Armata sau bubulii ?

Pînă pe data de 22 decembrie, ora 15.00 (cînd Ceau- şiştii au fost arestaţi de Securitatea Tîrgovişte) se trăsese în Timişoara, Cluj, Sibiu, Bucureşti. .Muriseră mai puţin de două sute de persoane. Cauza morţilor,

aşa cum rezultă din actele de autopsie : împuşcături şi striviri sub şenilele de blindate. Cine a tras ? Potrivit condamnărilor actuale şi faptelor deja prezentate în presă, ori televiziune.

Armata în cazuri de forţă majoră sau legitimă apărare. În plus, din greşeală. Gloanţe ricoşate, gloanţe scăpate de tineri militari speriaţi. Plus morţii călcaţi de blindate. Din greşeală. Căci conducătorul de tanc nu vede sub şenilă.

Miliţia nu avea armament greu. Cu ocazia evenimentelor. unele cadre, nu toate, au primit pistoale mitralieră. Ghinionul lor. Sînt şi cîţiva învinuiţi în rîndul lor. Doi sau trei. Cel mai faimos : Veverca, de la Timişoara.

Securitatea avea în jur de o sută de ofiţeri în fiecare judeţ. Specialişti în muncă informativă : ochiul şi timpanul, zugrăvitul pereţilor etc. Neinstruiţi pentru lupta armată. Cu o excepţie : grupele USLA, formate din circa cinci oameni. Aceştia erau specialişti antiterorişti. Din verificările efectuate pînă în prezent de procuratură, rezultă că nu au tras. Nici nu au fost arestaţi. Ciudat lucru : au fost arestaţi însă spioni şi contraspioni neînarmaţi, specialişti în muncă informativă, de tipul lui Filip Teodorescu. Un alt lucru ciudat : din informaţiile venite la Marele Stat Major, rezulta că populaţia Timişoarei ştia cu precizie, în fiecare caz în parte, cine a tras. Spunea exact numele, gradul, funcţia celui care comandase trupa. Ulterior, datele lor au fost confirmate de cadre ale Armatei care doreau să scape de culpă prin indicarea adevăraţilor făptaşi. Nu neapărat vinovaţi. Şi acum ciudăţenia : Deşi la Timişoara nu a tras nici un ofiţer de securitate. cei care trebuiau să fie lichidaţi erau ei:

Informaţiile fabricate de CI’A, transmise prin posturile de radio maghiare, şi iugoslave (plus Şopîrliţa mincinoasă) indicau ca „operă" a Securităţii : 4632

morţi, 1282 răniţi, 13.214 arestări, 7.613 condamnări la moarte. Nici dacă ar fi fost de zece ori mai mulţi şi de o mie de ori mai îndoctrinaţi, securi ştii timişoreni nu ar fi putut face aşa ceva. De fapt, nici un român nu ar fi putut face aşa ceva. Care judecător ar fi putut condamna la moarte, într-o singură zi, 7.613 oameni ? Scopul dezinformării : prima fază, distrugerea Securităţii „criminale", faza a doua - demonstrarea în faţa întregii lumii, cît de odios era cel care trebuia ucis (Ceauşescu), faza a treia - acreditarea ideii că românii sînt un popor barbar, neguvernabil care trebuie ocupat.

Ciudăţeniile Timişoarei nu se sfîrşesc încă. Televiziunea română, în concordanţă cu alte posturi străine, prezintă fapte oribile, imagini de coşmar : morţi arşi cu acid sulfuric, camere de tortură, morţi cusuţi cu sîrmă, un prunc de vreo două luni „scos din pîntecele mamei", gropi comune etc. Toate, ca fiind opera „teroriştilor" de la Securitate. Că asemenea fapte nu erau posibile nici în cel mai tiranic stat nu conta. Circul macabru era în toi.

Tragedia văzută de mine : Unele cadre ale Armatei, culpabilizate ori dornice să facă pe eroii, s-au implicat în înscenare. Pînă şi un cercetaş DIA, aflat la faţa locului s-a lăsat dezinformat. Şi era un spion de calitate, nu o mămăligă moale. Diversiunea din Timişoara a fost .opera unor mari profesionişti. Deocamdată avem numai declaraţia ofiţerului KGB fugar în Franţa, concluziile procura- turii şi justiţiei, concluziile presei şi televiziunii străine (care demască înscenarea sub denumirea de minciuna secolului), verificările efectuate de cetăţenii oneşti ai Timişoarei (care nu confirmă nici una dintre atrocităţi). Ciudăţenia cea mare este că televiziunea română, care a prezentat imaginile şi comentariile acuzatoare, refuză să revină, să-şi ceară scuze de la telespectatorii

dezinformaţi şi manipulaţi. Cei din Vest, cu care ai vrea să semene, au făcut-o. Cu mult curaj. Ai noştri de ce nu o fac ? Ce ascund aceste falsuri ? Cine e murdar de sînge pe lăbuţe ?

Ultima ciudăţenie a Timişoarei este vestita Declaraţie : deşi la faţa locului se ştia că nici un securist nu a fost implicat în „genocid", în punctul 8 sînt puşi alături de nomenclaturişti. Exact cum doreau „emanaţii". Pentru a şi-i alia. De nevoie, în faţa pericolului comun. Cine a tras sforile în declaraţie ?

Dar, să lăsăm diversiunea anti-Securitate şi să o studiem pe cea îndreptată împotriva Armatei.

Orice român de bună credinţă ştie că Armata nu a tras masiv în populaţie. Nu a tras cu intenţia de a ucide. S-a tras totuşi în mai multe locuri. Nu dé către Armată. Nu de către oştirea noastră. De către elemente izolate. Acest lucru îl ştie toată lumea, dar se ~ fereşte să-l pronunţe. Pentru că sîntem într-o ţară barbară, în care argumentul Kalaşnikov primează. Revoluţionarii din Bucureşti mi-au relatat că, la Intercontinental, represiunea a fost condusă-de generalul Hortopan, folosind tancuri şi blindate uşoare. întreg Sibiul, şi nu numai Sibiul, ştie că războiul local a fost declanşat de maiorul Dragomir. La Cluj', e cam aceeaşi situaţie. De ce se ascund faptele ? Pentru salvarea onoarei Armatei ? Să fim serioşi. Ascunderea faptelor, mocnirea unor chestiuni dezonorante duce la slăbirea capacităţii de luptă a Armatei. Pentru că majoritatea cadrelor militare, se simt culpabilizate de faptele săvîrşite de zece ori cincisprezece fanatici ceauşişti. Această stare de culpă nu poate dispare decît prin prezentarea adevărului şi tragerea la răspundere a vinovaţilor. în primul rînd, prin scoaterea lor din rîndurîle Armatei. Căci, din păcate, mai sînt cîţiva în Armată.

Ce joc se face în spatele ascunderii celor care au tras în populaţie ? E un joc pervers, cu care s-au obţinut multe. în ziua de 22 decembrie, s-a determinat sinuciderea ministrului apărării, căruia i s-a sugerat că oştirea sa a ras de pé suprafaţa ţării oraşul Timişoara. în aceeaşi zi, cu aceeaşi metodă, culpabilizarea, s-a obţinut cooperarea mai multor generali şi ofiţeri cu funcţii înalte în Armată, în organizarea şi aplicarea scenariului „terorişti-securişti". Oameni care la ora 12.00 mă anunţaseră că e o lovitură de stat cu sprijin sovietic, la ora 14.00, mă întrebau franc de partea cui sînt : a Armatei ori a Securităţii ? Cum s-a procedat în concret, şi de către cine ? E greu de răspuns. Cert e că unor generali şi ofiţeri din Armată li s-au pus în faţă alternativele : ori răspundeţi pentru zecile de mii de morţi ai Timişoarei, ori daţi vina pe Securitate. Că morţii nu existau nu ştia nimeni. Atunci. Acum, ştim.

Am'aflat mai tîrziu cine a organizat circul. Puciştii. Emanaţii. Bubulii. Ceauşiştii. Activiştii pecere care trebuiau să salveze partidul. Cei care avuseseră funcţii mari în Consiliul de Stat, Marea Adunare Naţională, Comitetul Central.

De ce nu sînt aduşi în faţa instanţei un Dragomir din Sibiu, un Topliceanu din Cluj, un Hortopan din Bucureşti ori alţii ca ei ? Care au tras în populaţie şi sînt cunoscuţi ? E simplu. Unii au fost avansaţi, chiar în decembrie 1989, în grad şi funcţie. De către emanaţi Dacă ar fi aduşi în faţa instanţei ori a televizorului, ar spune, mai repede sau mai încet, cine a organizat diversiunea de după 22 decembrie. Ar spune cine a dat ordine de tragere. Cine a dezinformat Armata, punînd-o să-şi împuşte propriii militari ori pe cei din Miliţie şi Securitate Ar spune unde sînt teroriştii prinşi. Căci acesta e adevărul: au existat terorişti străini prinşi. Ar spune unde sînt documentele şi armamentul teroriştilor. Ar spune cine i-a dirijat să întindă

„revoluţia" în zone îndepărtate, unde nu mişca nimeni : Iaşi, Brăila, Galaţi, Tulcea, Constanţa etc. Ar spune care erau acele „unităţi rebele", ce nu voiau să se predea nici pe 23 decembrie. Căci ele au existat şi au acţionat. Au fost înfricoşătoare. Dumitru Mazilu vorbeşte de ele în cartea sa, Revoluţia furată, dar nu are curajul să le numească altfel decît unităţi rebele.

Concluzia : Armata noastră nu a fost Armata lui Ceau- şescu. Nu Armata a tras. Numai elemente izolate, fie fanatice, fie prostite, fie culpabilizate. Treaba este valabilă şi pentru Miliţie şi pentru Securitate. în măsura în care se va dovedi că au existat şi acolo anumiţi indivizi care au tras. Pentru a ne asigura de tăria Armatei noastre, trebuie să o scoatem din starea de culpapilizată în care au băgat-o emanaţii şi bubulii. Să o ajutăm să elimine rezidurile, să se dezică de cei care au pătat onoarea militară, participînd la lovitura de stat şi la instaurarea neocomunismului în România. Exact cum în urmă cu jumătate de secol, alţi indivizi, cunoscuţi deja, au pătat uniforma militară, arestînd pe Mareşalul Antonescu şi deschizînd porţile României pentru intrarea comunis- mului.

Taina zilelor de 22-29 decembrie 1939 se află în mîna Armatei. În mîna generalului Iosif Rus şi a avia- torilor săi care s-au ridicat de la sol, executînd misiuni. Nici paraşutiştii care au participat la misiuni nu sînt străini de unele adevăruri grave. Taina se mai află în mîna amiralului Dinu Ştefan, fost şef al Direcţiei Informaţii din Marele Stat Major. în mîna generalului Ştefan Guşe, pe atunci şef al Marelui Stat Major, ulterior retrogradat zdravăn pentru că a refuzat „sprijinul" sovietic. Foarte multe iţe ale tainei duc la generalul Victor Stăn- culescu, pe atunci locţiitor al ministrului apărării naţionale. în ziua de 22 decembrie, ora 14.00, în timp ce adevăratul succesor al

ministrului, generalul Ştefan Guşe, se afla la televiziune, domnia sa se instalase în fotoliul defunctului ministru şi mă chemase la ordin. Era foarte aglomerat şi n-a mai apucat să discute cu mine. Păcat. Dacă m-ar fi primit şi m-ar fi ascultat, ar fi aflat că toate cărţile din quintă erau false. Nenorocite. Toţi care au jucat pe ele au pierdut. Funcţiile şi viaţa ! Asta mă pregătisem să-i raportez eu, un pîrlit de contraspai ! Nu jucaţi pe Brucan ! Nici pe Iliescu !- Nici pe Roman ! Nici pe Mazilu ! Nici pe Militaru ! Jucaţi numai pe Armata română ! Cea cu blazonul spălat în sînge. De la Sarmizegetusa la Stalingrad.

Sînt un om liber. Trăiesc mult mai bine decît în timpul dictaturii ceauşiste. Aş fi putut să tac şi să-mi văd de afaceri. Aş fi putut ajunge milionar. Un milionar într-o ţară minată de minciună şi fraudă. Căci, din nou, societatea românească se află într-o complicitate bolnăvicioasă.

Toţi ştiu anumite adevăruri, dar nu le spun. Din interese de partid ori personale. Acceptă să ni se falsifice din nou istoria. Acceptă o nouă fază kominternistă. închid ochii şi merg înainte. Din cînd în cînd, se întreabă de ce procesul democratic din România merge atît de greu. E timpul să mă înjure şi opoziţia. Căci intenţionez să le spun unele lucruri neplăcute.

Primo : Mai puţin de zece mii de foşti ofiţeri de Securitate nu puteau opri evoluţia democratică a ţării. Nici dacă ar fi fost zei. De fapt, în ianuarie 1990, dezgustaţi de diversiunea „emanaţilor", ofiţerii serviciilor secrete îşi definiseră poziţiile politice către opoziţie. Nu era cazul să vă fie ruşine cu ei. Majoritatea lucrau în aparatul informativ, erau bine instruiţi, nu participaseră la ororile kominterniste. Aţi căzut, însă, în plasa dezinformării trandafirii şi bubule. Aţi cerut moartea şi ostracizarea noastră. Nu aţi folosit nici un

fel de informaţii reale, la zi. Aţi mers pe amintirile atrocităţilor kominterniste şi aţi colaborat la distrugerea serviciilor secrete ale României. Alături de călăii domniilor voastre. Cei de demult, de la Aiud, Canal... Alături de Brucan, Bîrlădeanu, Apostol, Răceanu...

Noi n-am murit. Pentru că românii sînt un popor teribil de deştept. Deloc violent. Şi pentru că noi sîntem în stare să rezistăm şi bombei nucleare. Deşi nu ne batem în piept că sîntem creştini, majoritatea trăim în Credinţă Nu în cea de paradă, cu preoţi şi spectacole de masă. în cea tainică şi liniştită. Aşa cum îi place Dumnezeului strămoşilor noştri. Credeţi că, fiind săraci, puţini şi înconjuraţi din toate părţile de adversari bogaţi şi puternici, am fi putut rezista fără Credinţă ? Am fi putut ţine un stat independent, în condiţiile în care eram sabotaţi chiar de conducerea ţării ? Am fi putut aduce sute de milioane de dolari venit? Noi, cei pe care diversiunea ne-a prezentat drept deţinători de fonduri secrete.

Toţi comercianţii străini ştiau unde să se adreseze pentru afaceri cu tehnică militară: ROMTEHNICA. O unitate de comerţ exterior a armatei din structura condusă de generalul Victor Stănculescu. O unitate la care, în ultimul an, procuratura a descoperit fraude de milioane. Le ştiam şi noi. Noi, cei care eram acuzaţi că am făcut trafic de armament şi ne-am scăldat în bani.

Am fi putut pleca din ţară. Pentru mercenari de calificarea noastră se plăteşte excepţional. N-am plecat. Pentru că noi sîntem de aici. Mai de aici decît mulţi dintre ai dumneavoastră. Mult mai de aici.

Ne-aţi acuzat de -multe. Aţi făcut circuri pe seama dosarelor întocmite de noi. Pe seama agenţilor informatori folosiţi de noi. Vă întreb : Un agent care a luptat, riscîndu-şi viaţa, împotriva KGB , AVO , MOSAD, CI'A este un turnător ? Un delator ? De ce confundaţi

securitatea politică, cu spionajul şi contraspionajul român ? Trebuie să vă explicăm la fiecare în parte că n-avem nici ochi albaştri, nici vile, nici conturi în bancă, nici maşini ? Trebuie să vă deconspirăm cazurile pentru a înţelege că, nici dacă am fi fost zei, nu aveam timp să ne ţinem de capul fiecărui cetăţean român ? E atît de greu de înţeles că trădarea era la nivele foarte mari ? Aşa cum este şi acum ? Că nu interesa discuţiile amoroase ale doamnei Arpagic ? Nici relaţiile ei cu Gogu Rădu- lescu ?

Cînd am văzut prima dată un dosar întocmit de serviciile secrete, aveam 24 de ani, eram ofiţer de marină şi eram considerat un tip inteligent. Nu am înţeles nimic. Totul e codificat. Un neiniţiat poate trage orice concluzie. Falsă întotdeauna. Din această ţară s-au scos tone de documente operative. Dosare de spioni şi trădători. Nu s-au scos destule. Dovadă că diversiunea dosarelor continuă. Cu aceste dosare se pot stăpîni parlamente şi guverne, se pot dejuca cele mai teribile acţiuni împotriva ţării, se pot obţine avantaje economice şi politice în relaţii cu mulţi parteneri. Sînt o avere a statului român. Nu a noastră. De ce faceţi jocul străinilor ? De ce nu verificaţi înainte de a arunca piatra ? De ce nu vă întrebaţi cine va mai întocmi astfel de dosare ? De ce nu priviţi în jur să vedeţi dacă a mai existat vreun stat care să-şi fi distrus serviciile secrete. Est-germanii, ungurii, cehoslovacii, bulgarii şi polonezii au lucrat sub controlul KGB -ului, dar lor nu li s-au aplicat măsurile îngrozitoare de la noi.

Noi am lucrat absolut independent, în condiţii mizerabile, loviţi de partid, de prostia unor şefi, de trădările celor slabi, de aberantele măsuri antipopulare luate de Ceauşescu. Iar răsplata muncii noastre, primită de la domniile voastre, care vă lăudaţi că ştiţi ce înseamnă durerea, a fost ostracizarea noastră şi a membrilor de familie. Vreau să vă spun că aş fi preferat să fac o sută

de ani de temniţă grea, decât să trăiesc senzaţia oribilă pe care o ai cînd te loveşte un killer paranormal. Cînd te transformă într-o grămadă de carne, incapabilă de comunicare...

Fiecare om are tendinţa să se considere cineva. Un deştept. Poate că şi este. Ei bine, eu nu mă consider cineva. Ca un om modest, care a trăit în bucătăria politicii, acolo unde se pune sarea, piperul dar şi otrava, îmi permit să vă spun de ce nu merge democratizarea în "România :

Care au fost principalele privilegii ale socialismului ? Dreptul de a călători în străinătate, de a locui în vilă, de a merge la post în exterior, de a deţine funcţii de răspundere, de a beneficia de cazări în staţiuni speciale, de a primi salarii şi prime grase, pe nemuncite. Aruncaţi o privire prin rîndurile domniilor voastre şi veţi înţelege. Să nu vă speriaţi cînd veţi constata că pecereul şi uteceul s-a mutat la dumneavoastră. Cei mai mari anticomunişti sînt foştii activişti de partid ; nu vor să scape ocazia de a deveni „democraţi", „europeni" etc. Privilegiatul este întotdeauna un oportunist. Românul de rînd nu e nici comunist, nici anticomunist. El este român.

Luaţi o listă cu foşti deputaţi din Marea Adunare Naţională şi alta cu membrii Consiliului de Stat. Adăugaţi lîngă ele listele cu membrii CC ai PCR şi UTC . Priviţi unde sînt tovarăşii în cauză şi veţi înţelege cum merge democraţia.

Dacă tot e cu liste, ce-ar fi să luaţi şi listele cu principalele funcţii de conducere din fostele ministere. începeţi cu cele mai grase, mai bune de muls: externele, comerţul exterior etc. Priviţi unde sînt foştii miniştri, adjuncţii lor, secretarii de stat, directorii generali. Nu scăpaţi din vedere nici fiii şi ginerii, căci unde nu pătrumde babacu, îl bagă pe „ăla micu".

După ce aţi făcut acest studiu, mai lipseşte un singur om din schemă ca să pornim spre comunism în zbor. L-au împuşcat bubulii, în noaptea de Crăciun. Foarte creştineşte.

Aş putea să mai spun multe lucruri neplăcute. Dar adevărate. Mă întreb însă dacă merită. De trei ani privesc la stînga şi la dreapta. La opoziţie şi la guvernanţi. Şi mă întreb dacă măcar unul dintre cei care aspiră la funcţia de deştept naţional a înţeles un simplu fapt: Cine are informaţia stăpîneşte situaţia. Asta nu înţelesese Ceauşescu. Asta nu înţelegeţi dumneavoastră, domnilor din stînga şi din dreapta. Trebuie să înţelegeţi. Măcar pentru că, în caz contrar, puteţi împărţi soarta „odiosului", dacă nu şi pentru alte motive mai importante. Cum ar fi, de exemplu, prevenirea libanizării şi federalizării _ României.

Am spus destul. Acum puteţi trage, domnilor şi tovarăşilor. Oricum, dincolo nu poate fi mai rău decît în mocirla asta, în care trăim.

PS

Dacă veţi face greşeala să nu trageţi, voi continua dezvăluirile' din seria OCTOGONUL În ACŢIUNE.

SFÂRŞIT.

În 1993, vor apare romanele : FLOAREA DE ARGINT. DINCOLO DE FRONTIERE, BALADA LUPULUI ALB; LUMINA DACIEI şi altele.
PAVEL CORUŢ.

Cuprins

ATENŢIONARE...
N-AM FOST ÎNFRÎNŢI ...
CÎND E NERVOS IVAN...
ERAM STRĂINI ŞI PUSTII...
VÎNĂTOAREA DE SCORPIONI...

KGB -UL NUMĂRĂ VOTURILE...
La şcoala octogonului...
OCHI ALBAŞTRI....
RAID ÎN CENTRUL DE BUBULI...
CRUCIADA ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI...
FULGERUL ALBASTRU...
GENERAŢIA REALISTĂ...
ACUM PUTEŢI TRAGE